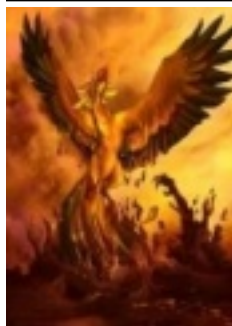

Tử Vong Điếu

Contents

Tử Vong Điếu	1
1. Thủ Đoạn Chi Li -hương Tiêu Ngọc Vãn	1
2. Tra Hung Ngộ Quái -hiểm Tử Hoàn Sinh	30
3. Cô Quân Nhập Phục -hạnh Đào Độc Thủ	59
4. Yết Gian Trích Nịnh -độc Lập Trừ Ma	83

Tử Vong Điếu

Giới thiệu

Thú chim đó là Điếu trung chi Vương, nguyên là từ trong vùng thâm sơn đại trạch Thiên Trúc, thích

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vong-dieu>

1. Thủ Đoạn Chi Li -hương Tiêu Ngọc Vãn

Đêm thu.

Lúc trăng sáng sương đậm.

Một dải thành Tây gần cửa thành, một màn tĩnh lặng.

Dương Châu thành tuy là một nơi phồn hoa, trong đêm tối lại không phải mỗi một góc hẻm đều nhiệt náo như ban ngày.

Vì dải thành Tây gần cửa thành hầu hết là nhà cửa, ngày thường đến đêm là bắt đầu tĩnh lặng.

Trên đường trường tĩnh lặng, hiện tại chỉ có Thôi lão lục và Kim tiểu tam hai người.

Bọn họ đều là cư dân quanh đây, ban ngày đi làm ở Hoa Cận Lâu.

Đều là đao phủ thủ của Hoa Cận Lâu!

Thứ bọn họ giết lại không phải là người, mà là gà, là vịt ... Một khi là phi cầm tẩu thú có thể nấu nướng cho tiệc tùng, bọn họ giết hết.

Hoa Cận Lâu là một tửu lâu.

Nhất hoa cận cao lâu thương khách tâm.

Người từng làm khách của Hoa Cận Lâu đại đa số đều biết cái tên Hoa Cận Lâu là lấy ý từ câu thơ đó, bọn họ lại rất ít có ai thương tâm. Bởi vì Hoa Cận Lâu không những sơn phết trưng bày đẹp mắt, rượu thịt còn là hạng nhất Dương Châu.

Lão bản của Hoa Cận Lâu lấy cái tên này cũng bất quá muốn biểu thị là lão ta biết thi thơ.

Rượu thịt đã là Dương Châu đệ nhất, Hoa Cận Lâu làm ăn dĩ nhiên đắt hàng phi thường.

Đóa hoa gần lầu cao làm khách thương tâm.

Cho nên Thôi lão lục Kim tiểu tam không ngày nào là không nhuộm máu đầy người, bận bịu gần chết.

Mấy năm nay, đao trong tay bọn họ càng lúc càng nhanh, lá gan cũng càng lúc càng to.

Thứ bọn họ giết tuy không phải là người, chỉ là loại phi cầm tẩu thú như gà vịt heo dê, lá gan nếu không lớn, giết cũng không nhanh được.

Về phương diện tửu lượng, bọn họ đương nhiên cũng càng cứng cựa hơn trước.

Một người cả ngày cắt cổ gà vịt, toàn thân lông gà máu vịt, mắt cố nhiên là không cảm thấy tốt đẹp gì, mũi cũng không cảm thấy tốt đẹp gì, cứ như vậy hoài, khó tránh khỏi ảnh hưởng tới vị khẩu.

Uống chút rượu thì đỡ hơn nhiều.

Bọn họ thích uống rượu chính là vì nguyên nhân đó.

Công đa nghệ thực, làm nhiều thì tay nghề rành rọt, tửu lượng cũng vậy.

Bất quá tửu lượng của bọn họ tuy không tệ, hiện tại nếu quả còn uống thêm ba bốn chén, sợ rằng cũng phải say gục trên đường.

Thôi lão lục đã tám phần túy lúy, Kim tiểu tam tuy đỡ hơn, nhưng cũng đã bảy phần. Bọn họ rất ít khi uống dữ như vậy, trừ phi rượu uống vào căn bản không cần tốn tiền của bọn họ, chính như hôm nay đây.

Hôm nay là sinh nhật của lão bản của Hoa Cận Lâu.

Lão bản của Hoa Cận Lâu mỗi năm đều có hai ba ngày mở rộng túi tiền để cho thuộc hạ cuồng hoan một phen, sinh nhật là một.

Thôi lão lục Kim tiểu tam đâu có dễ gì bỏ qua cơ hội tốt để uống rượu như vậy.

Uống không hết bọn họ còn mang theo đi.

Hiện tại trong tay bọn họ đang mỗi người đang cầm một bình rượu còn chưa uống cạn, một tay quàng qua vai đối phương. Bọn họ lại vẫn lão đảo muốn té, chừng như lúc nào cũng có thể song song ngã té xuống đất.

Quẹo qua đầu đường là một con hẻm ngắn rất hẹp.

Trong hẻm cũng không có ai khác.

Thôi lão lục liếc trái liếc phải, lè nhè:

“Đêm nay trên đường sao trừ ngươi và ta ra không có tới một người nào khác?”.

Kim tiểu tam nói:

“Lão quên ngày thường bọn ta về vào giờ nào, còn bây giờ là giờ nào rồi sao?”.

Thôi lão lục miễn cưỡng ngược đầu nhìn trời:

“Quả nhiên đã rất khuya”.

Kim tiểu tam nói:

“Mụ cộp già nhà lão nhất định nổi nóng rồi”.

Thôi lão lục cười xòa:

“Người cũng vậy thôi”.

Kim tiểu tam thở dài một hơi:

“Bất quá bọn họ biết hôm nay là sinh nhật của lão bản, cũng nên biết bọn ta nhất định sẽ uống tới không say không về, cho dù có làm dữ, tin rằng cũng không làm dữ quá mức”.

Thôi lão lục nói:

“Cần nhần mấy câu cũng không tránh khỏi, kinh nghiệm này bọn ta đâu phải còn là lần đầu, hà tất phải lo như vậy”.

Kim tiểu tam thở dài:

“Tôi chỉ lo bình rượu trong tay đây, không thể để cho ả nhìn thấy thì hay hơn, nếu không ả đổ hết xuống cống”.

Thôi lão lục nói:

“Nghe người nói vậy, ta cũng hơi lo”.

Lão cũng thở dài:

“Tính khí của lão bà của ta và lão bà của người như cùng một mẹ”.

Kim tiểu tam nói:

“Rượu ngon như vậy, đổ xuống cống thật uổng phí”.

Thôi lão lục hỏi:

“Vậy người có biện pháp hay nào để bỏ cứu không?”.

Kim tiểu tam đáp:

“Biện pháp tốt nhất tôi nghĩ là mau đem rượu đổ hết vô bụng”.

Thôi lão lục nhăn mặt:

“Ta hiện đã say bảy tám phần rồi, đem bình rượu này mà nốc cạn, e rằng đi không được mấy bước là gục ngoài đường”. Nói xong lão lại tu một ngụm.

Kim tiểu tam hỏi:

“Lão nghĩ tôi không phải cũng vậy sao?”.

Gã giương mắt nhìn bốn phía nói tiếp:

“Bất quá nếu có thứ gì đó để vừa ăn vừa uống, trước khi bước vào cửa nhà, tôi tin rằng có thể uống hết”.

Thôi lão lục gật đầu tiếp lời:

“Hơn nữa đại khái còn có thể miễn cưỡng chi trì được”.

Kim tiểu tam nói:

“Sau khi vào nhà lại càng mau gục càng tốt, giữ cho lỗ tai thanh tịnh”.

Hai người nhìn nhau cười lớn. Tiếng cười của Thôi lão lục đột nhiên ngưng bật:

“Nhưng giờ này quanh đây có thể tìm đồ gì để giải rượu chứ?”.

Kim tiểu tam đáp:

“Tôi đang nát óc về chuyện này đây”. Mới dứt lời, mắt gã liền sáng lên, chăm chăm nhìn đầu hẻm.

Một lão thương đầu tay ôm giỏ tre đang từ trong hẻm đi ra.

Trên đường tịnh không tối mấy.

Nhà cửa hai bên tuy đều khép chặt cửa, ít nhiều gì vẫn còn ánh đèn từ cửa sổ lọt ra.

Huống hồ trăng đêm nay lại vừa tròn vừa sáng.

Cho nên lão thương đầu vừa đi ra khỏi hẻm, Kim tiểu tam nhìn thấy liền.

Mắt gã lại vì ảnh hưởng của bảy phần túy lúy mà nhìn cái gì cũng không rõ lắm, chỉ biết lão thương đầu từ trong hẻm đi ra tay ôm giỏ tre, vận y phục đen thui, không biết là bao nhiêu tuổi, làm sao mà thấy rõ dung mạo cho được.

“Người đó sao giờ này vẫn còn ôm giỏ bán hàng đi đường vậy?”. Kim tiểu tam mới thắc mắc lại cười nhẹ rằng:

“Bất quá lão và tôi coi như gặp may”.

Thôi lão lục ngơ ngẩn:

“Ồ?”.

Nguyên là lão còn chưa phát giác sự xuất hiện của lão thương đầu kia.

Kim tiểu tam hất đầu về phía trước:

“Người kia không phải bán đồ ăn sao?”.

Thôi lão lục quay đầu nhìn, vừa nhìn thấy là cười hỏi:

“Không biết y bán cái gì vậy?”.

Kim tiểu tam nói:

“Có lẽ là đậu phộng nấu, có lẽ là hạt dẻ ngào đường, ngũ hương tằm đậu, y bán cái gì cũng được, miễn sao có thể giải rượu là được rồi”.

Đang nói, lão thương đầu kia chừng như cũng đã phát hiện ra bọn họ, đang đi tới.

Đi lại rất chậm chạp.

Thôi lão lục và Kim tiểu tam không khỏi gia tăng tốc độ.

Bọn họ rất mau chóng đi tới trước mặt lão thương đầu.

Lão thương đầu cũng đồng thời dừng bước.

Y quả nhiên mặc một bộ y phục đen sì, sắc mặt lại giống như trát một lớp phấn trắng, một chút huyết sắc cũng không có.

Song thủ cũng vậy, cả mắt y cũng trắng đục, phẳng phất bao phủ một lớp sương trắng.

Thương đầu:

đầy tớ già, vì đầy tớ bịt đầu bằng vải xanh (theo từ điển Thiều Chửu).

Mặt y đầy nếp nhăn, râu tóc bạc trắng, tuổi tác hiển nhiên không nhỏ.

Tuổi tác đã lớn như vậy, đêm khuya vẫn còn thương đầu trên đường, thật rất đáng thương, nhưng sau khi nhìn thấy rõ lão thương đầu này, Thôi lão lục Kim tiểu tam lại không có một chút cảm giác thương hại.

Bởi vì biểu tình của lão thương đầu thật tỏ ra quá khoái lạc.

Khoẻ miệng y đang cười, mắt cũng đang cười, mỗi một nếp nhăn trên mặt đều chừng như tràn đầy khoái lạc, hai hàng lông mày cũng chừng như vì khoái lạc mà không ngừng nhướng lên nhướng xuống.

Thứ khoái lạc đó đơn giản đã đến mức cực đoan.

Cái người ta cảm thấy được cũng không chỉ có cảm giác khoái lạc, mà còn có cảm giác quý dị.

Kim tiểu tam cảm thấy sự quý dị trong thứ khoái lạc đó, nhưng không mạnh mẽ mấy.

Thôi lão lục lại chỉ cảm thấy cảm giác khoái lạc, đại khái là vì lão đã say hơn Kim tiểu tam một phần.

Lão cười cười nhìn lão thương đầu, liền hỏi:

“Lão đầu, lão bán đồ ăn hả?”.

Lão thương đầu cười đáp:

“Phải”.

Thôi lão lục lại hỏi:

“Hạt dẻ ngào đường?”.

Lão thương đầu lắc đầu.

Mục quang của Thôi lão lục chuyển xuống giỏ tre trong tay lão thương đầu.

Kim tiểu tam đã chăm chăm nhìn cái giỏ tre đó từ sớm.

Bọn họ đều nhìn không thấy trong giỏ tre đang đựng cái gì.

Trên giỏ tre có đặt một mảnh vải trắng.

Thôi lão lục mục quang lại ngược lên, lại hỏi:

“Là ngũ hương tâm đậu?”.

Lão thương đầu lại lắc đầu.

Thôi lão lục hỏi lần thứ ba:

“Vậy nhất định là đậu phộng nấu?”.

Lão thương đầu vẫn lắc đầu.

Kim tiểu tam nhin không được xen miệng hỏi:

“Vậy người bán cái gì?”.

Lão thương đầu nhe răng cười:

“Đầu người!”.

“Đầu người?”. Kim tiểu tam thất kinh, thoái lùi một bước.

Thôi lão lục lại cười lên:

“Lão đầu người thật biết nói chơi, chỉ tiếc hiện tại tịnh không phải lúc nói chơi”.

Lão thương đầu chỉ cười.

Thôi lão lục nói tiếp:

“Ta đoán trong giỏ của người nếu có đầu thì là đầu củ khoai lang”.

Lão thương đầu lập tức nghiêm mặt:

“Là đầu người”.

Thôi lão lục ưỡn ngực cười:

“Người không hù được bọn ta đâu, lá gan của bọn ta to tới mức có thể bao trùm hết bầu trời”.

Nghe Thôi lão lục nói vậy, Kim tiểu tam cũng không khỏi ưỡn ngực.

Lão thương đầu cười nhìn hai người:

“VẬY sao?”.

Thôi lão lục ưỡn ngực:

“Người nếu không tin thì cứ bán cho bọn ta”.

Lão thương đầu hỏi:

“Bọn người thật muốn mua?”.

Thôi lão lục đáp:

“Đương nhiên”.

Lão thương đầu hỏi:

“Mua làm gì?”.

”Thôi lão lục đáp:

“Để giải rượu”.

Lão thương đầu nói:

“Dem đầu người dân rượu, lá gan của bọn người quả thật không nhỏ”.

Ngực Thôi lão lục Kim tiểu tam càng ưỡn thẳng.

Lão thương đầu nói tiếp:

“Xem chừng người gan lớn như bọn người, ta từ lúc sinh ra cho tới giờ là lần đầu tiên gặp được”.

Thôi lão lục Kim tiểu tam nhìn nhau cười.

Kim tiểu tam mục quang lại hạ xuống:

“Tiếc là tuy bọn ta rành về giá tiền khoai lang, giá đầu người lại chưa từng nghe qua, người phải bán rẻ mới được đó”.

Lão thương đầu thốt:

“Khó gặp được người can đảm như bọn người, ta thật rất bội phục, coi như tặng bọn người hưởng dụng là được rồi”.

Thôi lão lục chỉ sợ y đổi ý, vội vàng nói:

“Nhất ngôn không đổi”.

Lão thương đầu cười, song thủ đưa cái giỏ tre qua.

Thôi lão lục Kim tiểu tam nhất tề buông tay đang quàng vai nhau, nhất tề giơ tay đó lấy giỏ tre.

Đợi đến khi lão thương đầu buông tay, Thôi lão lục cười lớn:

“Lão đầu, người chắc đã nhìn thấy bọn ta uống rượu say, cho nên nói vậy để hù bọn ta”.

Kim tiểu tam nói tiếp:

“Nên biết tửu lượng của bọn ta luôn luôn ngon lành, hiện tại vẫn còn rất tỉnh táo”.

Thôi lão lục lại nói:

“Một lão đầu bộ dạng như người, kêu người giết gà cũng vị tất giết được, huống hồ là sát nhân? Không sát nhân thì làm sao có đầu người?”.

Kim tiểu tam lại nói:

“Cho dù người thật có gan giết người, cũng không kịp để chạy trốn, còn dám cắt đầu người ra đường rao bán, đạo lý đó bọn ta đã sớm nghĩ thông rồi”.

Thôi lão lục nói:

“Bắt quá vì lấy hết đồ trong giỏ của người như vậy, bọn ta cũng thấy khó chịu, sự thật bọn ta đêm nay cũng đã ăn quá nhiều, ăn nữa cũng ăn không vào”.

Kim tiểu tam nói:

“Cho nên người bắt tất phải lo lắng, bọn ta cầm đủ để giải rượu là được rồi”.

Lão thương đầu nghe bọn họ người một câu ta một câu, không nói tiếng nào, chỉ cười.

Cười càng khoái trá, càng quỷ dị.

Vô luận nhìn kiểu nào, y cũng không giống như đang cười vui đùa.

Lẽ nào đầu óc y có vấn đề, vốn là một tên khờ?

Hay là trong giỏ tre thật sự đựng đầu người?

Thôi lão lục không lý gì tới biểu tình của lão thương đầu, cười nhìn Kim tiểu tam nói tiếp:

“Bọn ta cứ xem xem trong giỏ tre đựng cái gì”.

Nói chưa dứt lời, Kim tiểu tam đã gỡ miếng vải trắng che trên giỏ tre.

Mục quang lọt vào, hai người nhất tề ngây ngô, sắc mặt liền có đại biến!

Trong giỏ tre quả nhiên đựng một đầu người!

Đầu của một nữ nhân!

Trên đầu nữ nhân đó còn búi tóc đuôi ngựa, trên mặt thoa một lớp phấn không lọt không đậm.

Cho nên của sắc mặt của nàng cho đến hiện tại vẫn còn hồng.

Nàng thập phần mỹ lệ, miệng nhỏ nhỏ, mũi cao cao, mày cong cong, còn có một đôi mắt phượng.

Mắt phượng gương tròn, trong tròng mắt ngập tràn vẻ khủng bố.

Vẻ khủng bố vào sát na tử vong còn ngưng kết trong tròng mắt.

Nàng đã chết.

Một người đầu đã bị cắt xuống, đương nhiên không thể sinh tồn.

Đáy giỏ tre cũng có lót một lớp vải trắng, đầu người đặt trên lớp vải trắng đó.

Đầu bị cắt, chỗ cắt tề chỉnh phi thường, lúc hạ thủ nhất định cẩn thận phi thường, thứ dùng tới cũng nhất định là một binh khí sắc bén phi thường, chỗ cắt máu tươi chảy ra cơ hồ đã nhuộm đỏ hết mảnh vải trắng.

Vết máu thấm hiển nhiên còn chưa khô, máu còn tươi.

Đầu người đó, không còn nghi ngờ gì nữa, mới vừa cắt xuống không lâu.

Một mỹ nhân như vậy, ai lại nhẫn tâm cắt đầu nàng xuống?

Kẻ bán đầu người là lão thương đầu, kẻ cắt đầu có phải cũng là y?

Thôi lão lục Kim tiểu tam cùng biến sắc, không hẹn mà cùng thoát miệng la lên:

“Đầu người!”.

Lão thương đầu cười lớn:

“Nếu giả cho đổi lại!”.

Mục quang của Thôi lão lục Kim tiểu tam nghe tiếng quay lại ghim trên mặt lão thương đầu.

Bị đầu người làm hoảng kinh, bảy phần say sưa của Kim tiểu tam chỉ còn lại ba phần, tám phần túy lúy của Thôi lão lục cũng tối đa chỉ còn lại bốn phần. Mắt bọn họ trợn tròn như trứng gà, chung quy đã nhìn rõ mặt lão thương đầu.

Gương mặt trắng chết chóc, trông mắt trắng chết chóc.

Lão thương đầu tuy có tướng người, lại không có tới một nửa phân nhân khí.

Tiếng cười của y cũng biến thành khủng bố hẳn.

“Yêu quái!”. Kim tiểu tam chợt rú lên một tiếng, quăng mảnh vải trắng đang cầm trên tả thủ, quăng luôn bình rượu trên hữu thủ, hai tay ôm đầu xoay người chạy loạn.

Chạy chưa được mấy bước đã té ngã dưới đất.

Hắn lăn bò kéo người dậy tiếp tục chạy trốn.

Chạy tuy quèo quào, cũng còn chạy được.

Hai chân của Thôi lão lục lại đã mềm nhũn ra.

“Tiểu Tam, đợi ... đợi ta!”. Lão quay đầu lại gọi vài tiếng, lòng thì muốn chạy theo Kim tiểu tam, nhưng hai chân không nghe lời, bất động.

Giỏ tre vẫn còn trong tay lão.

Lão đột nhiên tỉnh ngộ, bất giác cúi đầu nhìn.

Đầu người vẫn giương tròn đôi mắt phượng, sát na đó không ngờ lại giống như đang cười.

Thôi lão lục “má ơi” một tiếng, giỏ tre thoát khỏi tay, đầu người lăn trong giỏ, bình rượu cũng thoát khỏi tay vỡ nát dưới đất!

Rượu trong bình thấm ướt một khoảng đất.

Quần của Thôi lão lục cũng đã ướt, lại không phải là ướt rượu.

Toàn thân lão phẳng phất đã hoàn toàn hư thoát, không còn đứng vững được nữa, ngồi bệt mông xuống đất.

Lão thương đầu tức thì cúi nửa người, thò tay sờ mặt Thôi lão lục:

“Người không phải chuẩn bị đem đầu người giải rượu sao, sao cả rượu cũng đổ luôn vậy?”.

Tay của y lạnh ngắt như băng tuyết, thanh âm cũng biến thành giá buốt phi thường.

Thôi lão lục rùng mình hai hàm răng đánh lập cập, mới nghe xong hai câu, hai mắt trợn ngược, xỉu liền.

Tiếng động đã làm kinh động đến nhà cửa hai bên.

Có người mở cửa sổ ra xem.

Cánh cửa sổ đầu tiên mới mở ra, lão thương đầu đã không còn trên đường nữa.

Y chừng như đã hóa thành sương khói, tiêu tán trong sương đêm mù mịt trên đường.

Người đó thật ra là người hay là yêu quái?

Y không đem giỏ tre đi, cũng không mang đầu người đi.

Dưới ánh trăng thê lương, đầu người trợn trừng đôi mắt quỷ dị, nằm trên bản đá trắng nhợt.

Là đầu ai?

Đêm càng khuya.

Trăng càng tròn, sương càng dày.

Con đường lớn thành Đông vẫn sáng như ban ngày, không khí nhiệt náo. Con đường này vốn là con đường buôn bán của Dương Châu thành, đặc biệt là hai bên cuối đường, hầu hết toàn là kỹ viện.

Đang đêm, một con đường như vậy mà không náo nhiệt thì mới kỳ lạ.

Ngõ hẻm đằng sau con đường đó hiện tại lại đã qua lúc rộn ràng.

Mới sập tối, ngõ sau cũng là nơi kỹ nữ dân chơi tụ tập, thứ nhiệt náo đó có lúc còn hơn cả đường đằng trước.

Kỹ nữ ngõ sau đại đa số đều là gái già tàn lụi, nếu không phải là trời sinh xấu xa.

Giá tiền đương nhiên rẻ hơn nhiều.

Dương Châu tuy là một nơi rất phồn hoa, dân giàu vẫn là con số hữu hạn.

Cho nên kỹ nữ đón khách ngõ sau, mỗi láy luôn luôn không tẻ.

Mới sập tối, bọn họ đi ra, đứng hai bên ngõ chờ chực, hầu hết chủ động kéo khách, giá tiền thỏa thuận xong là kéo vào trong nhà làm tới.

Thông thường vừa qua canh hai, cho dù còn chưa có khách nhân tìm tới, bọn họ cũng về nhà, đợi ngày sau hễ tính nữa.

Trừ phi bọn họ nghèo tới mức cùng cực, mấy ngày trời không có mồi, cho dù đợi tới sáng cũng đợi cho được.

Kỹ nữ xui xẻo như vậy tịnh không có nhiều, suốt một dải quanh đó không có quá ba người.

Tiểu Kiều là một trong ba người đó.

Ả còn xui hơn hai người kia.

Hai người kia đêm nay trước sau đều đã kéo được khách, chỉ có ả tới bây giờ vẫn còn bồi hồi trong ngõ.

Cả ngõ hẻm cũng chỉ có một mình ả đang bồi hồi.

Canh hai đã qua, giờ này lẽ nào còn có khách?

Tiểu Kiều không khỏi thở dài một hơi.

Cũng chỉ còn nước thở dài.

Tiểu Kiều kỳ thật cũng không còn nhỏ tuổi, hơn nữa cũng đã rất lớn tuổi.

Năm nay ả đã ba mươi chín.

Một kỹ nữ ba mươi chín tuổi so với một nữ nhân bình thường cùng tuổi, xem tới thiếu còn già hơn mười năm.

Cho nên ả tuy luôn luôn không che giấu tuổi tác của mình, rất nhiều người còn nghĩ ả nói xạo, nghĩ ả đâu chỉ mới ba mươi chín tuổi.

Mấy tên trẻ đương nhiên không bỏ tiền kiếm một kỹ nữ nhìn già đến mức có thể làm mẹ mình.

Mấy lão già cũng không cam tâm tốn tiền lên người một nữ nhân nhìn giống như mẹ vợ của mình.

Sự xui xẻo của Tiểu Kiều tịnh không khó tưởng tượng.

Chừng như tuổi tác của ả sự thật cũng không còn làm nghề này được nữa, Tiểu Kiều không phải không biết, vấn đề là, ngoại trừ làm kỹ nữ bán nhục thể ra, ả không có bản lãnh mưu sinh thứ nhìn nào.

Nói tới tìm một chỗ gá thân còn khó hơn lên trời.

Cho nên ả chỉ còn nước tiếp tục làm tới.

Đó thật ra là đáng thương hay đáng xấu hổ, tất cần phải biết rõ mọi tào ngộ trước đây của ả rồi mới có thể quyết định.

Mọi tào ngộ của ả trước đây đều không cần thiết phải rõ ràng, mọi tào ngộ sau này cũng vậy.

Cái duy nhất cần biết rõ chỉ là tao ngộ đêm nay của ả.

Đó ít ra là ý của tổng bộ đầu ở Dương Châu thành, Tra Tứ.

Trong hẻm cứ cách mỗi một trượng, trên tường lại có treo một trần lồng đèn đỏ.

Cả con hẻm phẳng phất như đang tắm máu, nhưng cũng giống như động phòng hoa chúc.

Thứ hoàn cảnh đó, có thể nói là khủng bố, cũng có thể nói là thurót tha tình tứ.

Tiểu Kiều đang chần chừ bồi hồi trong con hẻm, lại vô luận nhìn ra sao cũng chỉ giống như một u linh trong huyết ngục, hoàn toàn không giống một tân nương tử.

Dưới lồng đèn đỏ, sắc mặt ả vẫn hiển lộ nét tái nhợt, chỉ bất quá từ đằng xa nhìn lại không già như vậy.

Ngày hai bữa cơm cũng đã là vấn đề, ả đâu còn dư tiền để mua son phấn.

Tiếng thở dài của ả còn chưa dứt, chợt thoáng hiện một bóng người nơi đầu hẻm, đột nhiên có một người đi tới.

Một nam nhân.

Tiểu Kiều liếc thấy, tim lập tức đập thành thành.

Giờ này không ngờ còn có nam nhân đi vào chỗ này, ả thật có vẻ mừng rỡ.

Nhưng ả tịnh không đi nghênh đón.

Bởi vì ả biết cả con hẻm chỉ còn lại một kỹ nữ, ả căn bản không cần phải lo người khác giành mối.

Ả trái lại còn lùi ra sau hai bước.

Rời xa ánh đèn một chút, ả nhìn không già như vậy.

Nam nhân tiến vào tựa hồ cũng phát hiện trong hẻm chỉ có một mình Tiểu Kiều, đi thẳng tới chỗ ả.

Dưới ánh đèn nhìn rất rõ, y toàn thân vận y phục tơ đen, còn dùng một mảnh vải đen che nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt.

Tiểu Kiều cũng không cảm thấy kỳ quái gì.

Nam nhân vào con hẻm này vốn đại đa số che che đây đây, sợ gặp người quen.

Ả đợi đến khi hắc y nhân đến trước mặt mới thò tay kéo tay áo bên trái của y, đầu tiên “hứ” một tiếng, rồi nói:

“Oan gia chàng sao tới bây giờ mới tới?”.

Hắc y nhân thờ người:

“Ồ?”.

Tiểu Kiều nũng nịu:

“Tôi tên Tiểu Kiều, chàng đại khái chưa quên chứ”.

Hắc y nhân thốt:

“Đêm nay là lần đầu tiên vào con hẻm này”.

Thanh âm rất già nua.

Thì ra là một lão đầu.

Tiểu Kiều cười trong bụng.

Cái mối này lẽ nào còn có thể hỏng được?

Ả cười nói theo:

“Là lần đầu? Vậy tôi không thể không đặc biệt chào đón chàng”.

Hắc y nhân thốt:

“Chỉ sợ ta ăn không tiêu”.

Tiểu Kiều nói:

“Tôi chiều chàng hết sức là xong, đi, để tôi dẫn chàng đi”.

Hắc y nhân thốt:

“Giờ này còn sớm, ta đi một vòng rồi lại đến tìm ngươi”.

Y cất bước muốn đi.

Tiểu Kiều làm sao chịu buông tha, nắm chặt lấy tay áo của y:

“Đâu còn sớm, đi”.

Tay kia của ả liền nắm lấy tả thủ của hắc y nhân, thực hành bản lãnh “kéo khách”.

Tay lạnh như băng.

Tay của hắc y nhân đơn giản giống như một khối băng.

Tiểu Kiều ngạc nhiên:

“Tay chàng sao lạnh vậy?”.

Hắc y nhân đáp:

“Cánh tay này không lạnh mới là kỳ quái đó”.

Tiểu Kiều không khỏi ngẩn người.

Người già huyết khí suy nhược, tay chân khó tránh khỏi bị như vậy.

Tiểu Kiều cuối cùng đã nghĩ tới đạo lý đó:

“Đâu cần lo, một hồi là ấm áp liền”.

Bàn tay nắm tay áo cũng buông ra, cũng nắm lên tả thủ của hắc y nhân, song thủ nhất tề dụng lực kéo.

Hắc y nhân kêu lên:

“Dùng dùng quá sức, coi chừng kéo sút tay ta”.

Tiểu Kiều cười hì hì:

“Kéo sút tay thì đêm nay tôi ôm tay chàng ngủ một giấc ngon lành”.

Hắc y nhân thốt:

“Vậy ngươi cứ dùng hết sức mà kéo”.

Tiểu Kiều nghe lời lại dụng lực kéo.

Cái kéo này, tả thủ của hắc y nhân không ngờ thật sự đứt đoạn tới vai của y.

Cánh tay từ trong ống tay áo bên trái của hắc y nhân bị kéo ra.

Ả không đề phòng, không kịp thu thế, liền lão đảo hai bước, cơ hồ muốn té xuống đất.

Ả ngẩn ngơ tại đường trường, mục quang dĩ nhiên đang rơi trên cánh tay mà ả mới kéo ra!

Vừa nhìn, gương mặt vốn tái nhợt của ả lại càng tái hơn, rú lên một tiếng, ngất xỉu liền.

“Bịch”, toàn thân ả ngã oạch xuống đất, song thủ vẫn còn cầm cánh tay đứt đoạn kia.

Cánh tay thon thả trơn mịn, tuyệt không giống tay nam nhân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là cánh tay của một nữ nhân.

Nơi bị đứt tề chỉnh phi thường, như dùng dao cắt, bắp thịt đã biến thành một màu trắng nhợt chết chóc, vẫn còn máu rỉ ra.

Từ trên người một nam nhân kéo xuống một cánh tay nữ nhân, khó trách Tiểu Kiều sợ đến mức té xỉu tại đường trường.

Hắc y nhân không lấy lại cánh tay đứt, cùng một lúc khi Tiểu Kiều ngã xuống, cước bộ của y đã nhấc lên.

Hắc y nhân như quỷ hồn biến mất trong ánh đèn đỏ.

Hắc y nhân đó thật ra là nam nhân hay là nữ nhân?

oo Đêm dài đã tận.

Trước bình minh.

Bình minh mờ mịt, sương sớm mờ mịt.

Trăng vẫn còn nơi chân trời, nguyệt quang lại mong manh như mộng.

Lúc đó, trên sơn đạo ngoại ô thành Đông không ngờ có người đi đường.

Hai người.

Hiệp khách Thẩm Thắng Y, tổng bộ đầu Dương Châu thành Tra Tứ.

Hai ngày trước, bọn họ vì một vụ án mà cùng đến Âu gia tập ngoài thành, hiện tại mới trở về.

Vụ án đương nhiên đã giải quyết xong.

Mất thấy Dương Châu thành lơ mờ hiện ra, Tra Tứ không khỏi thở dài, quay nhìn Thẩm Thắng Y:

“Ta chúc trách sở tại, không thể không lặn lội đang đêm, nhưng Thẩm huynh ngươi tịnh không cần phải chịu khổ theo ta vậy”.

Thẩm Thắng Y cười:

“Đây mà gọi là chịu khổ?”.

Tra Tứ hỏi:

“Ngươi không phải đã tính về Tương Tư Tiểu Trúc gặp Bộ Yên Phi sao?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta có tính như vậy”.

Tra Tứ hỏi:

“Ngươi đại khái cũng có thể đi từ Âu gia tập”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đi từ đó tất phải vòng một vòng lớn, chi bằng lại đi qua Dương Châu thành rồi tây hành”.

Tra Tứ nói:

“Vào tới Dương Châu thành, sợ rằng ngươi phải trì hoãn mấy ngày”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Vị tất”.

Tra Tứ nói:

“Tốt hơn hết là vị tất”.

Hắn lại thở dài một hơi:

“Người đã ở lại Dương Châu mười mấy ngày, đối với địa phương này người lẽ nào còn chưa rõ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Địa phương này kỳ thật cũng không có gì, chỉ bắt quá tội án rất nhiều”.

Tra Tứ nói:

“Nhiều muốn chết”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Một địa phương quá nhiều người có tiền, tội án khó tránh khỏi gia tăng, tiền vốn là căn nguyên của đại đa số tội ác”.

Tra Tứ nói:

“Nói như vậy, ta nếu muốn nghỉ ngơi, trước hết phải thỉnh người có tiền đi ra hết”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Tin rằng chỉ có biện pháp đó”.

Tra Tứ nói:

“Chỉ tiếc ta trước mắt tịnh không có thứ quyền lực đó”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“May là người lại có một bộ óc thông minh, cho nên vẫn có thể ứng phó được”.

Tra Tứ lắc đầu:

“Cho dù thật có trí óc thông minh cũng vị tất ứng phó được, huống hồ đầu óc của ta tịnh không thông minh”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người biến thành khiêm tốn từ hồi nào vậy?”.

Tra Tứ hỏi:

“Vậy là khiêm tốn?”.

Hắn ngưng một chút rồi nói tiếp:

“Chính như vụ án Ngân Lang gần đây, nếu không phải người hiệp trợ bên cạnh, ta vị tất đã đối phó được hung thủ đó”.

Thẩm Thắng Y cười cười:

“Chỉ là vị tất, không phải nhất định”.

Tra Tứ cười nói:

“Nhưng không thể phủ nhận người ở lại Dương Châu mười mấy ngày thật đã giúp ta không ít chuyện”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Tội án mười mấy ngày đó hình như đã giảm bớt”.

Tra Tứ nói:

“Không biết được”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Vậy sao?”.

Tra Tứ gật đầu:

“Cho nên ta nói người tốt hơn hết là đừng vào thành, nên biết nội trong hai ngày bọn ta rời thành, trong thành nói không chừng đã có án”.

Thẩm Thắng Y cười:

“Ta có thể không lo tới”.

Tra Tứ nói:

“Án bình thường đương nhiên không thu hút hứng thú của người, sợ nhất là kỳ kỳ quái quái, đến lúc đó ta cho dù không kêu người ở lại, người cũng ở lại tra cho ra đầu đuôi gốc ngọn”.

Thẩm Thắng Y nói:

“Con người ta lòng hiếu kỳ thật quá lớn”.

Tra Tứ nói:

“Tối thiểu cũng lớn hơn ta”.

Nói qua nói lại, hai người đã đến đầu một con đường nhỏ, Tra Tứ vô ý trung nhìn vào con đường, đột nhiên dừng chân.

Thẩm Thắng Y lập tức phát giác:

“Chuyện gì?”.

Tra Tứ chăm chú nhìn con đường nhỏ:

“Không tưởng được giờ này ngoại trừ người và ta còn có người đi đường”.

Tra Tứ lần theo mục quang của Tra Tứ:

“Thật tình cờ cũng là hai người”.

Giọng nói của chàng kỳ quái phi thường.

Tra Tứ ngậy người:

“Hai người?”.

Hắn nheo mắt nhìn lại, thần sắc chợt biến thành kinh ngạc, gật đầu:

“Ừm, thật vậy”.

Trên đường nhỏ hiển nhiên có hai người.

Một người khoác hắc bào, đầu bịt khăn đen, từ từ đi tới, còn có một người, lại là ôm trong tay hắc bào nhân!

Hắc bào nhân quay lưng về phía Thẩm Thắng Y và Tra Tứ, cho nên bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hai chân của người hắc bào nhân đang ôm.

Hai chân người đó cong quẹo xuống từ cánh tay phải của hắc bào nhân.

Hai chân trần không che đậy.

Chân dài trơn mịn, rõ ràng là hai chân nữ nhân.

Tra Tứ lại nhìn kỹ, thần sắc càng ngạc nhiên:

“Hắc bào nhân đó có vẻ cổ quái, bọn ta rượt theo xem xem”.

Không đợi hắn nói hết, Thẩm Thắng Y đã phóng bước rượt tới.

Tra Tứ sao dám chậm trễ!

Hắc bào nhân cách Thẩm Thắng Y và Tra Tứ không tới năm trượng.

Bọn họ rất mau chóng đuổi tới gần.

Hắc bào nhân hình như chưa phát giác, vẫn tiếp tục đều bước đi tới.

Bước đi chậm rãi dị thường.

Thẩm Thắng Y và Tra Tứ cũng chậm bước, theo sau hắc bào nhân khoảng sáu thước.

Bọn họ đã nhìn rõ, đó đích xác là chân nữ nhân.

Giờ này còn ôm một nữ nhân lơ lửng chậm rãi bước đi trong đêm khuya, vô luận là ai nhìn thấy cũng khó tránh khỏi sinh nghi.

Tra Tứ không nhịn được bước tới trước một bước, quát lớn:

“Dừng chân!”

Hắc bào nhân dừng chân, không nói tiếng nào, cũng không quay người lại.

Tra Tứ lại quát:

“Người đang làm gì vậy?”

Hắc bào nhân vẫn không nói gì, chợt cúi người xuống, đặt nữ nhân đang ôm xuống đất.

Nửa người bên dưới của nữ nhân để trần, nửa trên lại dùng một tấm vải trắng tùy tiện tiện đắp lên.

Mục quang của Thẩm Thắng Y và Tra Tứ không khỏi lạc về phía nữ nhân.

Sát na đó bọn họ đều cảm thấy trên mình nữ nhân đó hình như thiếu gì đó, nhìn không thuận mắt.

Trên tấm vải trắng lan thắm vết máu.

Nhìn thấy máu, Tra Tứ mặt nghiêm lại, quát hỏi:

“Nữ nhân đó làm sao vậy?”

Hắc bào nhân vẫn không nói gì, từ từ đứng dậy.

Tra Tứ cười lạnh một tiếng:

“Người lẽ nào là một người câm?”

Câu nói vừa ra khỏi miệng, hắc bào nhân chợt “oa” lên một tiếng.

Thẩm Thắng Y và Tra Tứ không khỏi kinh ngạc.

Đó đơn giản không giống như tiếng người kêu, có vẻ giống như tiếng chim kêu.

Chim gì đây?

Thẩm Thắng Y quát nhẹ một tiếng:

“Còn giả thần giả quỷ?”

Tra Tứ hét theo:

“Quay đầu lại!”

Hắc bào nhân lại “oa” một tiếng, từ từ xoay mình lại.

Thẩm Thắng Y và Tra Tứ vừa nhìn thấy, bàng hoàng tại đương trường!

Hắc bào nhân không ngờ không phải là một người!

Cái đầu bịt khăn đen không ngờ là một đầu chim.

Trên đầu chim là một cái mồng giống như cái mào, mắt chim to tròn, mỏ chim nhọn dài, dài cũng cỡ một thước.

Toàn đầu chim đều một màu đen tuyền, lấp lánh hàn quang làm cho người ta rùng mình.

Thân chim cũng vậy, lông vũ có thể đếm từng cọng, hai cánh to rộng dị thường.

Hồi nãy y hiển nhiên đã dùng đôi cánh đó để ôm nữ nhân kia.

Y một mặt quay mình lại, một mặt xoè cánh làm rớt cái khăn đen bịt đầu xuống.

Cùng một lúc khăn bịt đầu rơi xuống, hắc bào khoác trên mình y cũng rớt xuống.

Tất cả động tác của y hoàn toàn như người.

Tra Tứ chưa từng nhìn thấy thứ chim đó.

Thẩm Thắng Y cũng chưa từng thấy qua.

Con quái điều đó xoay mình, đứng thẳng tại đó, không di động nữa, song nhãn đĩnh đĩnh nhìn Thẩm Thắng Y Tra Tứ hai người không chớp.

Hai tròng mắt không ngờ lại màu trắng đục.

Tra Tứ nhìn thấy đôi điều nhãn đó, không khỏi rùng mình.

Thẩm Thắng Y cũng bị mất chim làm cho hồn thân không thoải mái, chàng dời mục quang nhìn từ đầu tới đuôi con quái điều đó một lượt, mục quang cuối cùng lưu lại trên song cước của quái điều.

Song cước của quái điều to lớn như người, loang loáng từng vòng từng vòng hàn quang, móng vuốt dài năm tấc, bén nhọn như lưỡi câu!

“Oa”, con quái điều đột nhiên lại rít lên một tiếng.

Thẩm Thắng Y Tra Tứ tuy can đảm ngất trời, sau khi nhìn thấy rõ bộ dạng của quái điều, lại nghe thấy tiếng rít của quái điều, vẫn không khỏi mất tự chủ hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Nếu quả là người bình thường, sợ rằng cho dù không té xỉu cũng đã sợ đến mức bò lẩn bò càn chạy thực mạng.

Con quái điều đó nhìn thấy hù không được bọn họ, cũng chừng như ngạc nhiên phi thường, nghiêng đầu chăm chăm nhìn bọn họ.

Tra Tứ tức thì nói:

“Hình như là tiếng quạ kêu”.

Thẩm Thắng Y mục quang kéo lên:

“Nhưng vô luận là sao, nó cũng không giống một con quạ”.

Tra Tứ hỏi:

“Người thấy nó giống chim gì?”.

Thẩm Thắng Y lắc đầu:

“Ta chưa từng thấy thứ chim nào giống như nó”.

Tra Tứ nhìn lên nhìn xuống, chợt nói:

“Ta có hoài nghi, nó tịnh không phải là một con chim thật”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ta cũng nghi như vậy”.

Tra Tứ nói:

“Không phải là một con chim thật thì e rằng là người giả trang”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Là thật hay là giả, bắt lại xem thì rõ”.

Tra Tứ lên tiếng:

“Không sai”, bước tới một bước.

Con quái đản chừng như hiểu lời nói của bọn họ, tức thì quay người đi tới.

Là đi, không phải là nhảy nhót.

Cước bộ di động như người.

Tra Tứ càng khẳng định:

“Đi đâu!”, tung mình bộc phát tới.

Thẩm Thắng Y liền hét lên:

“Coi chừng!”.

Tiếng hét vừa mới thoát khỏi miệng, quái đản đột nhiên vươn mình, hai cánh phành phạch xoè ra, thân người đồng thời quay vụt lại.

Hai cánh tung xoè nhất tề nhắm đầu Tra Tứ vỗ xuống.

Thân hình Tra Tứ sát na đó lửng không hạ xuống, phản ứng của hắn cũng có thể coi là linh mẫn, giữa không trung miễn cưỡng uốn hông, thân hình lắc tránh về phía trái.

Hai cánh của con quái đản vừa tung xoè ra, trong phạm vi mười thước đều hoàn toàn nằm dưới sự bao trùm của đôi cánh.

Tra Tứ tịnh không thể thoát ra ngoài phạm vi bao trùm của đôi cánh đó, hắn nhanh tay xoay song chưởng nghênh đón cánh chim đang vỗ xuống đầu!

“Bộp bộp” hai tiếng, Tra Tứ cảm thấy song chưởng như đập lên sắt đá, đau đớn vô cùng.

Cánh chim tịnh không bị hắn đánh bật ra, hắn lại đã bị cánh chim vỗ ngã dưới đất.

Khí lực của con quái đản đó thật không nhỏ.

Tra Tứ dự liệu con quái đản vị tất đã chịu bỏ qua, có lẽ sẽ tiếp tục tấn công mình, liền lăn mình vội vàng lộn ra ngoài.

Không ngoài sở liệu của hắn, quái đản quả nhiên lại tập kích về phía hắn, lại không giơ cánh vỗ xuống nữa, mà xoè cánh quét ngang. Động tác của Tra Tứ cho dù thần tốc, vẫn bị đầu cánh của quái đản quét lên đùi phải.

Một tiếng xé vải, một dòng máu tươi từ trên đùi Tra Tứ bắn ra.

Đầu cánh của quái đản không ngờ lại bén như dao, trên đùi Tra Tứ đã xuất hiện một vết thương sâu cỡ hai tấc, dài cỡ một thước.

Tra Tứ “hừ” một tiếng, lại ngã xuống đất.

Hắn nhịn đau lăn một vòng, bật đao khỏi vỏ!

Quái đản tịnh không công kích về phía hắn nữa.

Lúc nó xoè cánh quét ngang, Thẩm Thắng Y đã phóng tới.

Thẩm Thắng Y mắt thấy Tra Tứ tình hình nguy ngập, liền đưa song chưởng vỗ về phía cánh chim đang quét ngang tới Tra Tứ, lại bị cái cánh còn lại của quái đản quật xéo ngăn lại!

Song chưởng của chàng vỗ lên cái cánh quật xéo đó.

Chỗ chưởng đụng vào cứng như kim thiết!

Con quái đản bị chàng đánh bật đi một thước, cũng vì vậy mà cánh chim quét ngang về phía Tra Tứ mới chỉ rạch một vết, không chém đứt chân phải của Tra Tứ!

Hai chưởng đó của Thẩm Thắng Y đã dùng đến sáu bảy thành nội lực, nhưng chỉ có thể đánh bật quái đản đó được một thước, thật vượt xa ý liệu của chàng.

Chàng bần thần kinh hãi, hai cánh của quái điểu vừa thu lại là đã triển khai, nhất tề hướng về phía chàng quét tới.

Tiếng xé gió vù vù vang lên, giống như hai lưỡi búa sắc bén!

Thẩm Thắng Y liền thoái ra nửa trượng.

Tra Tứ một bên hét lên:

“Dùng kiếm!”.

Lời nói mới ra khỏi miệng, kiếm của Thẩm Thắng Y đã rút khỏi vỏ, người đã phóng đến gần!

Kiếm quang tựa cầu vòng bay bắn vào mắt quái điểu.

Quái điểu không ngờ cũng biết lợi hại, cánh trái bẻ ngược lại, bảo vệ lấy đầu!

“Keng keng keng keng” một tràng tiếng kim loại va chạm vang vọng vào sát na đó!

Trong một kiếm của Thẩm Thắng Y không ngờ có tới mười ba biến hóa.

Mười ba kiếm đều đâm lên cánh chim!

Cánh chim một chút tổn thương cũng không!

Thẩm Thắng Y nhìn thấy vậy, kinh hãi cực kỳ, kiếm vừa quay lại, hét lớn một tiếng, lại đâm ra.

Một kiếm này còn hung mãnh gấp mười!

Kiếm và người tề phi, chém về phía cánh trái của quái điểu.

Quái điểu chừng như phát giác nguy hiểm, kiếm vừa quay về hồi nãy, song cước của nó chạm đất, kiếm vừa tung ra, nó đã lẳng không bay lên.

“Vù” một tiếng bay lên một cây đại thụ bên đường không xa!

Thẩm Thắng Y thấy vậy, thả người lên, người và kiếm đổi hướng, đuổi sát theo sau quái điểu.

Quái điểu chỉ mới vừa dừng trên cây, hai cánh lại xòe ra, “vù” một tiếng bay lên.

Bay xuống thấp, không phải bay lên cao.

Nó thuận chiều gió bay từ trên cây xuống, bay luôn năm trượng, hạ mình xuống ngoài năm trượng.

Tốc độ đó tuyệt không có một ai có thể làm được.

Nó từ trên cây hạ xuống, người và kiếm của Thẩm Thắng Y đã bay tới cây.

Cành lá xung quanh lập tức bị kiếm khí quét rụng, tan nát tung bay, giống như trên không chợt rơi xuống một trận mưa lá.

Thẩm Thắng Y cũng đã ổn định thân hình trên cành cây con quái điểu đứng hồi nãy.

Chàng không rượt theo, xoay mắt nhìn Tra Tứ.

Tra Tứ nằm nghiêng người dưới đất, máu trên đùi chảy ra như suối.

Hắn đang ngửa mặt nhìn về bên Thẩm Thắng Y, tròng mắt bất động, phảng phất đã bị tình cảnh này giờ làm ngây ngốc.

Vừa thấy Thẩm Thắng Y vọng nhìn mình, hắn lập tức sực tỉnh:

“Thương thế của ta tịnh không ghê gớm lắm, ngươi mau rượt theo, bắt nó lại”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Trên mình ngươi có mang theo thuốc cầm máu không?”.

Tra Tứ tới giờ mới lưu ý đến vết thương trên đùi, tới giờ mới thấy đau, nghiêng răng nói:

“Có, để tự ta bằng bó, mau rượt theo!”.

Thẩm Thắng Y “được” một tiếng, thân hình như mũi tên từ trên cây bắn xuống.

Một cái bắn người đó không ngờ xa tới ba trượng.

Quái điểu lại đã phóng lên thân cây thứ nhì, lại bay đi.

Lần bay thứ nhì càng xa hơn, không ngờ đã ra ngoài sáu trượng.

Thẩm Thắng Y thấy vậy, thân hình lại rướn lên, không phóng lên cây, chỉ lướt trên đất bằng.

Chàng là người, không phải là chim, cứ lên cây rồi xuống cây thì càng tốn sức, càng hao thời gian.

Ráng sức như vậy, chàng vẫn rượt không kịp con quái điểu.

Con quái điểu lại đang bay.

Thẩm Thắng Y thật cảm thấy kỳ quái, chàng chưa từng nhìn thấy thứ quái điểu đó, cũng chưa từng nhìn thấy chim bay như vậy.

Lẽ nào con quái điểu đó quá nặng, cho nên không thể không vừa nhảy vừa bay như vậy?

Đó thật ra là loại chim gì?

Thẩm Thắng Y tuy bằng vào kiếm thuật dương danh giang hồ, khinh công kỳ thật cũng không phải tầm thường.

Bằng hữu quen biết chàng đều biết, thân hình chàng lúc hết sức tung lướt, đơn giản giống như mũi tên tận lực bắn khỏi dây cung vậy.

Thêm vào thể lực tràn trề của chàng, cả Bộ Yên Phi khinh công độc bộ giang hồ đến cuối cùng cũng vì thể lực mà bị chàng rượt kịp.

Nhưng chàng vẫn còn là người, hiện tại chàng lại rượt theo một con chim.

Chàng chỉ có thể phóng nhảy, con quái điểu đó ngoại trừ phóng nhảy ra còn có thể tung bay.

Mỗi lần bay là năm sáu trượng.

Cho nên chàng tuy toàn lực truy đuổi, sau mười mấy lần nhún nhảy, khoảng cách với con quái điểu vẫn xa tới bảy tám trượng.

Sau mười mấy lần nhún nhảy, trước mặt đã không còn cây, núi đá gồ ghề, sơn lộ cũng quanh quẹo khúc chiết.

Không có cây, quái điểu không thể tung bay như hồi nãy.

Thẩm Thắng Y tinh thần phấn chấn.

Ai biết được dưới tình huống đó, con quái điểu đột nhiên rời khỏi sơn lộ, lướt về phía vực sâu bên đường.

Đứng sát bờ vực, hai cánh của quái điểu phành phạch xoè thẳng ra, chốc lát đột nhiên bay xuống.

Thẩm Thắng Y sau hai lần nhô hụp đã rượt tới, từ trên vách đá nhìn xuống, chỉ thấy hai cánh quái điểu không ngừng vỗ động, lúc dừng lúc chìm từ từ bay xuống.

Thẩm Thắng Y không khỏi ngáy người tại đương trường.

Dưới vực sương khói mờ mịt, quái điểu không bao lâu sau đã biến mất trong sương khói mê ly.

Sào huyết của quái điểu không lẽ ở bên dưới?

Gió núi lùa qua, hơi sương bay loạn.

Trong hơi sương thấp thoáng có thể nhìn thấy cây cối.

Cái vực đó hiển nhiên tịnh không sâu lắm.

Thẩm Thắng Y quyết định rượt xuống.
Chàng thủ kiếm trượt mình xuống.
May là vách đá đó tuy dốc thì có dốc, nhưng không phải dựng đứng, cho nên Thẩm Thắng Y cũng không khốn khó lắm.
Tra Tứ nếu ở bên trên mà nhìn xuống, tin rằng cũng đã toát mồ hôi lạnh.
Chưa tàn một cây nhang, Thẩm Thắng Y đã đến tới đáy vực.
Vực quả nhiên không sâu mấy.
Bên dưới vực là một cánh rừng, cây cối đều to lớn phi thường, lá cây rữa nát đầy đất, tản phát một thứ mùi kỳ quái.
Bước trên lá cây giống như bước trên thảm nhung vậy.
Cảm giác đương nhiên là cảm giác đang đi trên thảm nhung.
Còn êm hơn nhiều.
Trên thảm nhung cũng không thể đột nhiên bò ra một con độc xà.
Thẩm Thắng Y mới đi được vài bước, một con độc xà “xùy xùy” từ trong lá mục bò ra, bò về phía chân chàng.
Màu sắc của con độc xà đó cơ hồ giống hệt màu lá mục rữa, đầu rắn hình tam giác lại đỏ tím bắt mắt.
May là Thẩm Thắng Y tay mắt nhanh nhẹn.
Độc xà còn chưa bò tới, đã bị kiếm của Thẩm Thắng Y chém thành sáu đoạn!
Kiếm của Thẩm Thắng Y lại tung lên.
Nơi kiếm quang lướt qua, một cái đầu rắn màu bích lục đã từ một thân cây bên cạnh rơi xuống.
Thân rắn còn vắt trên cành cây, đầu vừa đứt đoạn, trái lại còn quẩn cành cây chặt hơn.
Con rắn đó hồi nãy đã chuẩn bị từ trên cành cây vọt về phía Thẩm Thắng Y.
Nếu không phải Thẩm Thắng Y mắt thấy bốn bề, tai nghe tám phía, con rắn đó hiện tại đã quẩn trên mình chàng.
Thẩm Thắng Y không khỏi rùng mình.
Chàng tuy không biết trong rừng thật ra có bao nhiêu độc xà giấu mình, lại biết tuyệt không chỉ có hai con.
Trong một khu rừng như vậy một người muốn đi tìm bắt một con quái điều hung mãnh, đơn giản là đem sinh mệnh của mình đùa cợt.
Thẩm Thắng Y không thích đùa cợt như vậy.
Trong rừng một màn u ám, nhưng trước mặt không xa lại sáng rõ.
Thẩm Thắng Y cất bước đi về phía sáng rõ.
Chàng bước rất thận trọng.
Đến khi chàng đi đến vùng sáng đó, chỗ chàng đi ngang trong rừng lại có thêm vài tử thi độc xà.
Đi đến vùng sáng cũng là đã đi ra khỏi khu rừng.
Khu rừng thì ra không sâu.
Vùng sáng đó là một thảm cỏ.
Chung quanh thảm cỏ tràn đầy hoa cỏ.
Hoa nở như cẩm tú.

Thẩm Thắng Y nhìn kỹ một lượt, không khỏi lại cảm thấy kỳ quái.
Những hoa cỏ đó không ngờ đa số đều là loài thực vật làm thuốc, hoa cỏ kỳ ngũ độc.
Còn có vật làm cho chàng càng thấy kỳ quái.
Ở chính giữa thẳm cỏ, không ngờ có một tòa trang viện.
Dưới vực sâu thật ra là một sơn cốc.
Sơn cốc một bên dựa vào vách đá, rừng cây đầy ngập nguy hiểm, nhưng chỗ khác hiển nhiên đã qua bàn tay tu sức của con người, biến thành vừa an toàn vừa mỹ lệ!
Ngoài hương hoa ra, còn có tiếng chim hót.
Thẩm Thắng Y vừa mới ra khỏi khu rừng, đã nghe thấy tiếng chim hót.
Đủ thứ tiếng chim hót, có thứ êm tai, có thứ khó nghe, có thứ cực kỳ cổ quái.
Nhưng phóng mắt nhìn toàn sơn cốc, Thẩm Thắng Y cả một con chim cũng không thấy được.
Tiếng chim hót là từ bên trang viện truyền lại.
Thẩm Thắng Y cất bước đi về phía trang viện.
Bên kia sơn cốc cũng là một vách đá.
Một dòng thác nhỏ từ bên trên vách đá chảy xuống, tới dưới vực tụ lại thành một thủy trì.
Thủy trì đầy tràn.
Một dòng kênh xây bằng đá chảy xuyên qua tường sau của trang viện, lại từ hàng rào bên trái cửa trước trang viện chảy ra, chảy về phía bên cốc khẩu.
Cũng ở bên trái cửa trước trang viện có một chiếc xe song mã lớn hoa lệ phi thường đang đậu.
Dây cương ngựa buộc trên một cành cây kề bên.
Trên ghế ngồi của xa phu tịnh không có người, xung quanh cũng không có.
Thẩm Thắng Y đi tới, gõ vài cái lên cửa sổ thùng xe.
Không có phản ứng. Chàng dùng kiếm đẩy cửa nhìn.
Trong thùng xe cũng không có ai.
Thẩm Thắng Y đóng cửa lại, đi về phía cửa lớn của trang viện.
Càng tới gần, tiếng chim hót càng vang vọng.
Vừa vang to vừa hỗn tạp.
Trong trang viện lẽ nào nuôi đầy chim?
Có một trang viện như vậy trong sơn cốc là đã đủ vượt ngoài ý liệu rồi, cái càng làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là kết cấu của trang viện này.
Trang viện bốn bề tường cao, trên tường còn giăng toàn lưới sắt, những lưới sắt đó đều vươn kéo tới tuốt trên nóc trang viện.
Toàn trang viện như bị bao trùm dưới cái lưới sắt to lớn.
Thêm vào tiếng chim hót, toàn trang viện giống như một cái lồng chim to lớn.
Vừa có ý niệm đó, Thẩm Thắng Y không khỏi nghĩ tới con quái điều.
Trong trang viện thật ra có ai ở?
Con quái điều kia hiện tại có phải đang ở trong trang viện?

Cửa lớn đóng chặt.

Thẩm Thắng Y thò tay nắm vòng cửa, gõ ầm ầm sáu bảy lần lên cửa rồi mới ngưng.

Sau đó chàng ghé tai lắng nghe.

Bên trong cửa chỉ có tiếng chim hót.

Rất lâu không có ai mở cửa.

Thẩm Thắng Y lần thứ nhì nhấc vòng cửa lên gõ.

Lần này không lâu sau, chàng nghe tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi một mạch tới cửa.

Thẩm Thắng Y buông vòng cửa.

Cửa kèn kẹt mở vào trong, một người ló đầu ra.

Là một lão nhân, râu tóc bạc trắng, sắc mặt cũng rất trắng, trắng đến mức giống như một tờ giấy trắng vậy, một tia huyết sắc cũng không có.

Cả tròng mắt của lão cũng trắng đục như sữa, phẳng phất bao trùm một lớp sương trắng.

Lão cười, bắp thịt mỗi một phân mỗi một tấc, mỗi một nếp nhăn đều phẳng phất tràn trề khoái lạc.

Thẩm Thắng Y chưa từng gặp một người có vẻ khoái lạc đến mức như vậy.

Biểu tình của thứ khoái lạc đó có thể nói đã đến mức cực hạn mà một người có thể biểu hiện.

Lão nhân đó sao lại khoái trá như vậy?

Thẩm Thắng Y có hơi cảm thấy kỳ quái.

Lão nhân mặc quần áo ngủ trắng, đầu tóc ươn ướt, tựa hồ mới thức dậy, mới rửa mặt sơ sơ.

Lão nhìn lên nhìn xuống Thẩm Thắng Y một lượt, cười hỏi:

“Có chuyện gì?”.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm, đáp:

“Ta rượt theo một con chim, rượt đến sơn cốc này ...”.

Lão nhân liền hỏi:

“Một con chim gì?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta cũng không biết”.

Lão nhân nói:

“Ồ?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Con chim đó rất kỳ quái, ta chưa từng thấy qua”.

Lão nhân hỏi truy:

“Kỳ quái làm sao?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Nó cũng cao như người, lông lại bén như đao, móng vuốt như lưỡi câu, toàn thân một màu đen tuyền, lấp lánh một thứ hàn quang khiến cho người ta rùng mình”.

Nụ cười của lão nhân chợt tắt lịm:

“Lúc nó di chuyển có phải nhảy nhót rồi bay?”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Lão nhân gia lẽ nào có gặp qua con quái điều đó?”.

Lão nhân đáp:

“Trước đây không lâu có thấy qua một lần, lúc đó ta từng muốn bắt nó, nhưng vừa tới gần đã bị nó quét một cánh té lộn nhau, may là ngay trước cửa trang viện của ta, ta biết lợi hại, vội chạy vào trong. Nếu không chỉ sợ nó đã xé xác ta, biến ta thành món điểm tâm của nó”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sau đó thì sao?”.

Lão nhân đáp:

“Con quái điều đó rít oa oá vài tiếng quái dị rồi bay đi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Không gặp nữa?”.

Lão nhân đáp:

“Không còn gặp nữa”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy lão nhân gia có biết con quái điều đó thật ra là chim gì không?”.

Nụ cười của lão nhân lại nở ra:

“May là người hỏi ta, nếu người đi hỏi người khác, cho dù không nói là người hoa mắt, cũng vị tất có thể có đáp án cho người”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Xin chỉ giáo”.

Lão nhân nói:

“Thứ chim đó là Điều trung chi Vương, nguyên là từ trong vùng thâm sơn đại trạch Thiên Trúc, thích nhất là ăn thịt người, cho nên người bản xứ gọi nó là Tử Vong Điều”.

Thẩm Thắng Y cả kinh:

“Tử Vong Điều?”.

Lão nhân nói:

“Cái nó mang đến cho người ta, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có tử vong”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên:

“Con chim sinh sản trong thâm sơn đại trạch Thiên Trúc làm sao lại bay đến đây?”.

Lão nhân đáp:

“Có lẽ có người từ Thiên Trúc mang về, không cẩn thận để nó bay thoát, bay tùm lum, nhưng cũng không phải không có thể là nó tự mình rời khỏi Thiên Trúc bay đến Trung thổ”.

Thẩm Thắng Y nghĩ ngợi:

“Lão nhân gia biết rõ như vậy, hiển nhiên đã nghiên cứu kỹ về loại chim đó”.

Lão nhân cười khà khà:

“Ta từ nhỏ đã thích chim, cả đời đều nghiên cứu về chim, làm sao mà không rõ được”.

Thẩm Thắng Y ngẩn người:

“Xin thỉnh giáo cao tính đại danh của lão nhân gia”.

Lão nhân đáp:

“Người kêu ta là Cực Lạc tiên sinh được rồi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cực Lạc?”.

Lão nhân nói:

“Cực Lạc cũng là tên một loại chim, người nói tên của ta có phải rất có ý tứ không chứ?”.

Thẩm Thắng Y chỉ còn nước gật đầu.

Cực Lạc tiên sinh cười nói tiếp:

“Trang viện của ta cũng gọi là Cực Lạc trang”.

Thẩm Thắng Y “ồ” lên một tiếng:

“Trong trang tựa hồ có nuôi không ít chim”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Con số chính xác ta không biết, tính ra cũng cỡ năm sáu ngàn con”.

Thẩm Thắng Y thất kinh.

Cực Lạc tiên sinh lại mở cửa rộng thêm một chút, lách nửa người:

“Người có muốn ló đầu vào xem không, để biết ta tịnh không có nói láo”.

Thẩm Thắng Y bước tới, ló đầu vào nhìn.

Sau cửa là một con đường lát đá, thông thẳng đến sảnh đường.

Hai bên đường đều có giăng lưới sắt, góc lưới cắm xuống đất, bên trên nối liền với cái lưới sắt bao trùm trên trang viện.

Bên trong lưới đầy hoa lá cỏ cây, còn có hàng hàng giá tre.

Tiếng chim hót cùng là từ trong lưới truyền ra.

Vô số là chim đang đậu trên giá tre, trên hoa lá cỏ cây, số bay lượn khắp nơi cũng không ít.

Có thứ mỹ lệ, có thứ xấu xí quái dị, nhìn sơ qua không ngờ chừng như có mấy ngàn con.

Thẩm Thắng Y chưa từng nhìn thấy nhiều chim như vậy, chưa từng nhìn thấy nhiều chủng loại chim như vậy.

Trong số những con chim đó, có loại chàng vừa liếc thấy đã có thể nhận ra, có loại tựa như từng gặp, nhưng đại bộ phận đều hoàn toàn không có ấn tượng.

Chàng không khỏi ngẩn ngơ tại đó.

Cực Lạc tiên sinh liếc thấy, cười hỏi:

“Người có phải rất ngạc nhiên?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ngạc nhiên cực kỳ”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Trong Cực Lạc trang này, ngoại trừ sảnh đường và chỗ ngủ của ta ra, còn lại đâu đâu cũng để nuôi chim”.

Thẩm Thắng Y nhin không được hỏi:

“Bao nhiêu chim như vậy ông nuôi để làm gì?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Nuôi để thưởng thức”.

Lão vò vò hai tay, đắc ý cười nói:

“Ta đi khắp thiên hạ tìm kiếm suốt hai chục năm, mới tìm được bao nhiêu chim đó”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên:

“Hai chục năm?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Người nhất định nghĩ đầu óc của ta có bệnh”.

Thẩm Thắng Y cười trừ.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Đầu óc của ta không có bệnh gì hết, tổn mất hai chục năm trời thật đáng giá”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên chăm chăm nhìn Cực Lạc tiên sinh, rất muốn nghe ý kiến của lão ta.

Cực Lạc tiên sinh nói tiếp:

“Trải qua nỗ lực hai chục năm, chim chóc trong thiên hạ, ta tin rằng đã sưu tập được tám chín phần, đi một vòng trang viện, cơ hồ có thể thấy hết chim chóc trong thiên hạ, đối với người thích nghiên cứu chim chóc mà nói, là một cống hiến vĩ đại làm sao”.

Thẩm Thắng Y không nói gì.

Cực Lạc tiên sinh lại nói:

“Đương nhiên những người không thích chim chóc lại thấy thứ công tác này không những không có ý nghĩa, hơn nữa chỉ là lãng phí”.

Lão chợt thở dài một tiếng:

“Người không thích chim lại có rất nhiều. Nếu quả ta xây một trang viện như vậy ở chốn đông người, cho dù không bị người ta coi là yêu quái, cũng tất sẽ bị người ta coi là kẻ điên khùng”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cho nên ông thà xây trang viện trong sơn cốc này?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Không sai”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Muốn chăm sóc bao nhiêu là chim như vậy, tin rằng không phải dễ”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Đương nhiên không phải dễ, thí dụ như đồ ăn hàng ngày của chúng đã đủ làm đau đầu người rồi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Ông hình như không có nhờ ai giúp?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Vốn là có, sau này ta phát giác bọn họ chỉ vì sinh sống mà làm, những người đó vốn cũng không thích chim, rất nhiều lần thừa lúc ta không có mặt, bực bội mấy con chim mà bỏ rơi chúng, thôi thì thà tự mình chịu khó một chút”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đối với tâm tình đó, không khó lý giải”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Người lẽ nào cũng rất thích chim?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không phải loại nào cũng thích”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Mỗi một loại chim thật ra đều có chỗ khả ái của chúng”.

Thẩm Thắng Y liền thốt:

“Phải, Cực Lạc tiên sinh, có thể để cho ta tiến vào ngắm nhìn những con chim đó một lần không?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Hoan nghênh, có thể mà”.

Lão ngưng một chút, lại nói:

“Hôm nay không được, ngày khác có được không?”.

Thẩm Thắng Y đang định hỏi nguyên nhân, Cực Lạc tiên sinh đã giải thích:

“Vì hôm nay ta có khách, không thể phân thân tiếp đãi người”.

Thẩm Thắng Y không khỏi nghĩ tới cỗ xe hai ngựa đậu trước cửa.

Cực Lạc tiên sinh nói tiếp:

“Không có ta chỉ điểm, tin rằng người cũng không thể hoàn toàn biết rõ danh xưng của mấy con chim cùng đặc tính của chúng, có xem cũng như không ...”.

Nói còn chưa dứt lời, một thanh âm nữ nhân đột nhiên từ trong truyền ra:

“Cực Lạc!”.

Thanh âm êm tai phi thường.

Cực Lạc tiên sinh nghe gọi, hoảng hốt quay đầu:

“Đang ở đây”.

Lên tiếng xong, lão lại quay về phía Thẩm Thắng Y.

Thanh âm của nữ nhân đó lại hỏi:

“Ông đi lâu như vậy, đang làm gì đó?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Ngoài trang có một công tử thích chim đến”.

Thanh âm của nữ nhân thốt:

“Kêu y đến ngày khác đi”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Đã kêu y rồi”.

Thanh âm của nữ nhân thoát:

“Vậy sao còn không vào”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Vào tới đây”.

Nữ nhân đó im tiếng.

Cực Lạc tiên sinh xoay người đối diện Thẩm Thắng Y:

“Thật có lỗi, ta phải đóng cửa rồi”.

Thẩm Thắng Y lí nhí:

“Không có gì”. Đôi mắt vẫn không khỏi nhìn vào trong trang.

Cực Lạc tiên sinh chừng như nhìn ra tâm ý của chàng:

“Người có phải hoài nghi con Tử Vong Điều đó do ta nuôi?”.

Thẩm Thắng Y tịnh không phủ nhận:

“Có chút hoài nghi”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Thứ chim đó ta cho dù có bắt được, cũng chỉ có thể nhốt khóa lại, tuyệt không thể để nó bay đi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sao vậy?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Người đã từng thấy con Tử Vong Điều đó, tất biết sự lợi hại của nó, nếu ta để nó tự do đi lại, lưới sắt trong trang cũng đã sớm bị nó giật đứt, tâm huyết hai chục năm trời của ta đã sớm thành mây khói”.

Lưới sắt bị giật đứt, chim bên trong làm gì mà không bay đi hết.

Cực Lạc tiên sinh làm sao dám mạo hiểm như vậy được?

Thẩm Thắng Y thoát:

“Hồi nãy ta đuổi theo sát nút như vậy, vội vàng xuống đây, nó nói không chừng đã chui vào trang”.

Cực Lạc tiên sinh cười:

“Lưới sắt trên dưới trang viện toàn bộ đều hoàn chỉnh không lỗ chỗ nào, cửa lại đóng chặt, chim to như vậy làm sao có thể chui vào?”.

Thẩm Thắng Y không thể không thừa nhận lời nói của Cực Lạc tiên sinh có lý.

Đối với lão nhân này chàng tuy cảm thấy rất khả nghi, trước mắt cũng thật sự không nghĩ ra lý do chính đáng để xông vào, lục tra triệt để.

Chàng đâu phải là người trong quan phủ.

Lão nhân đó lại mặt mày tươi cười, khách khách khí khí, chàng cho dù có muốn làm dữ, cũng làm dữ không được.

Cho nên chàng chỉ còn nước thoát:

“Đã như vậy, ta đi vòng vòng xung quanh tìm thử”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Người nên cẩn thận”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ta sẽ cẩn thận”.

Chàng thoái ra một bước, chợt hỏi:

“Có một chuyện ta cơ hồ quên thỉnh giáo”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Công tử bất tất phải khách khí như vậy, cứ hỏi là được rồi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sơn cốc này có đường thông ra không?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Đương nhiên là có, nếu không ta làm sao mà vào”.

Lão liền ngăn người:

“Vậy công tử đi bằng đường nào vào?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta từ trên vách đá leo xuống, đi xuyên qua khu rừng mà đến đây”.

Mục quang của chàng dừng lại trên mặt Cực Lạc tiên sinh.

Đã thấy cỗ xe ngựa kia, chàng làm sao mà không biết sơn cốc này nhất định có đường thông ra ngoài.

Hỏi như vậy hiển nhiên là do thám Cực Lạc tiên sinh.

Cực Lạc tiên sinh lại tỏ ra kinh ngạc phi thường.

Nghe Thẩm Thắng Y leo từ trên vách đá xuống, đi qua rừng cây đến đây, Cực Lạc tiên sinh không chỉ kinh dị mà còn kinh hãi:

“Trong rừng cây độc xà tụ tập đây, người sao lại có thể đi qua?”.

Nói xong mục quang lại rơi trên kiếm bên tả thủ của Thẩm Thắng Y, chừng như tới giờ mới phát hiện thanh kiếm đó, liền nói:

“Thì ra công tử là một kiếm khách, hèn gì”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Theo ta thấy, lão tiên sinh tựa hồ cũng biết võ công”.

Cực Lạc tiên sinh không phủ nhận, cười nói:

“Không có chút nghề, làm sao có thể sống ở chỗ này chứ?”.

Lão lập tức quay lại thoại đề:

“Có thể đi qua rừng cây độc xà tụ bầy, võ công của công tử tin rằng cũng không phải tầm thường”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đâu có gì”.

Cực Lạc tiên sinh giơ tay vỗ vỗ sau ót, hỏi:

“Thật là hồ đồ quá, đến bây giờ còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của công tử”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Họ Thẩm, Thẩm Thắng Y”.

Cực Lạc tiên sinh giật mình:

“Người là Thẩm Thắng Y?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Lão tiên sinh biết ta?”.

Cực Lạc tiên sinh cười:

“Chỉ nghe danh”.

Thẩm Thắng Y “ồ” lên một tiếng.

Cực Lạc tiên sinh nói tiếp:

“Nghe danh đã lâu, tới hôm nay tình cờ gặp mặt”.

Lão nhìn lên nhìn xuống Thẩm Thắng Y một lượt, lại nói:

“Khà khà, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt còn hơn cả nghe danh”.

Thẩm Thắng Y nghe thấy ngẩn người.

Cực Lạc tiên sinh liền thở dài một hơi:

“Chỉ tiếc hôm nay ta thật không thể chào đón người”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Tiên sinh quá lời”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Qua hôm nay, lúc nào người rảnh thì mời vào ngồi chơi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nhất định”.

Thanh âm của nữ nhân kia lại liền vang lên:

“Cực Lạc”.

Giọng nói có vẻ không nhẫn nại được, lại vẫn êm tai.

Cực Lạc tiên sinh hoang mang lên tiếng:

“Đến đây!”.

Quay lại nói với Thẩm Thắng Y:

“Xin lỗi xin lỗi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Khách khí khách khí”.

Chàng nói xong lại liếc vào trong một cái, chợt thốt:

“Thanh âm đó êm tai quá, bằng hữu của lão tiên sinh nhất định là một đại mỹ nhân”.

Cực Lạc tiên sinh hạ giọng:

“Đại thì đại, mỹ thì chưa chắc”.

Lão vừa cười vừa nói:

“Giọng nói của nữ nhân giống như tiếng chim hót, hồi trẻ ra sao, tới già thông thường cũng vậy, người nếu nghe thanh âm mà cưới vợ, bảo đảm người có cơ hội cưới một bà vợ già”.

Thẩm Thắng Y cười toe toét.

Cực Lạc tiên sinh cười cười, ngón tay chỉ bên cốc khẩu:
“Người có đi một mạch tới bên đó, đi ra khỏi cốc khẩu là đường lớn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đa tạ chỉ điểm”.

Cực Lạc tiên sinh xin lỗi liên hồi.

Giữa tiếng xin lỗi, lão thoái lui, đóng cửa lại.

Thẩm Thắng Y chỉ còn nước rời đi.

Ôm một bụng nghi hoặc mà rời đi.

2. Tra Hung Ngộ Quái -hiểm Tử Hoàn Sinh

Ra khỏi cốc khẩu, quả nhiên là đường lớn.

Thẩm Thắng Y và Tra Tứ trước đó đã đi trên con đường này, cho nên Thẩm Thắng Y cứ thuận theo đường lớn mà tiến tới, không khó tìm ra con đường nhỏ kia.

Tìm đến con đường nhỏ là tìm ra Tra Tứ.

Tra Tứ hiển nhiên đã dùng thuốc cầm máu mang theo mình để phong bế vết thương, không để máu chảy ra nữa, lại xé áo băng bó vết thương, nhưng vết thương thật quá nặng, lại mất máu nhiều, tạm thời còn chưa thể di động.

Hắn nhìn thấy Thẩm Thắng Y từ phương hướng ban đầu của bọn họ quay lại, ngạc nhiên cực kỳ, thoát miệng hỏi:

“Người không phải truy đuổi bên kia sao?”.

Thẩm Thắng Y cười, đem quá trình rượt đuổi con quái điều kẻ tường tận một lượt.

Tra Tứ lắng nghe, bần thần tại đương trường.

Mãi đến khi Thẩm Thắng Y kể xong, hắn mới như sự tỉnh mộng:

“Có chuyện đó sao?”.

Thẩm Thắng Y không khỏi cười mỉa.

Chàng biết Tra Tứ tịnh không phải hoài nghi lời nói của chàng, chỉ bất quá sự tình làm cho hắn cảm thấy vượt ngoài ý liệu.

Tra Tứ liền nói:

“Cực Lạc tiên sinh đó theo ta thấy có vấn đề”.

Tra Tứ thốt:

“Ngày mai ta lại đi tới một chuyến”.

Tra Tứ nói:

“Cũng được, nhân cơ hội quan sát kỹ Cực Lạc trang một lượt”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Tra huynh có từng nghe nói tới địa phương đó chưa?”.

Tra Tứ đáp:

“Chưa từng, Cực Lạc tiên sinh con người đó cũng là lần đầu nghe nói tới”.

Hắn ngưng một chút rồi nói tiếp:

“Sau khi về tới nha môn, ta phải triệu tập thủ hạ nghe ngóng về con người đó”.

Thẩm Thắng Y mục quang nhìn xuống:

“Nữ nhân mà con Tử Vong Điều kia đem đến sao rồi?”.

Tra Tứ thở dài:

“Người tự mình mở tấm vải ra xem”.

Thẩm Thắng Y nhìn thấy biểu tình của Tra Tứ, đã biết chuyện quá nghiêm trọng.

Nữ nhân đó nằm bên cạnh Tra Tứ, vải trắng vẫn che trên mình, lại không bó sát như hồi nãy, chắc Tra Tứ đã mở ra nhìn qua.

Thẩm Thắng Y cúi nửa người, cầm lấy một góc vải trắng. Còn chưa mở tấm vải ra, đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Vừa mở tấm vải ra, chàng cơ hồ muốn ói.

Dưới tấm vải trắng là một thi thể nữ nhân lỏa lồ.

Thi thể không đầu!

Cánh tay trái cũng bị chém đứt tới sát vai!

Quá nửa phần da thịt trên thi thể đã nhăn nhúm, như thịt cá chết, một chút huyết sắc cũng không còn, chỗ vết cắt đứt đầu đứt tay cũng vậy, không có máu chảy ra.

Vết cắt tề chỉnh phi thường, giống như dao cắt!

Thẩm Thắng Y bất giác nghĩ tới đôi cánh sắc bén của Tử Vong Điều!

Lại nhìn thêm hai lượt, mũi chàng đã chua chua.

Tử thi khủng bố như vậy, chàng lần đầu tiên có cơ hội nhìn thấy.

Mục quang của Tra Tứ cũng rơi trên tử thi:

“Dem tử thi này về, ta đảm bảo nhất định oanh động toàn Dương Châu”.

Thẩm Thắng Y gật đầu không nói gì, đẩy tấm vải lại.

Tra Tứ mục quang chuyển về phía Thẩm Thắng Y:

“Sao? Lần này chưa vào thành là ta đã thấy người không lên đường được rồi”.

Thẩm Thắng Y cười khổ:

“Vụ án này, không còn nghi ngờ gì nữa, thật quý dị!”.

Tra Tứ nói:

“Chưa điều tra ra đầu đuôi gốc ngọn, ta tin rằng người tuyệt không chịu buông tay”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Huống hồ đại bộ đầu người hiện tại lại bị thương, ta cho dù không có lòng hiếu kỳ cũng không thể tự thủ bàng quan”.

Tra Tứ cười:

“Giao kết được một bằng hữu như người là vận may của ta”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Người nếu thật may mắn, đã không đụng phải con Tử Vong Điều này”.

Tra Tứ hỏi:

“Theo người thấy, con Tử Vong Điều thật ra là người giả dạng hay là một con chim thật?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Nếu quả thật là chim, tựa hồ không có lý do có thân thể như đúc bằng kim loại vậy, nhưng nếu là người giả, làm sao có thể bay?”.

Tra Tứ nói:

“Hơn nữa một người cho dù hung tàn tới cỡ nào, tin rằng cũng không thể đối đãi tàn nhẫn đối với một nữ nhân như vậy, cứ nói là đã chém đầu cắt tay nàng xuống, không có lý do gì không quăng bỏ nàng, lại ôm thi thể nàng đi lại như vậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nói vậy, tựa hồ chỉ có cầm thú không có nhân tính mới có thể làm như vậy”.

Tra Tứ nói:

“Ta thậm chí còn hoài nghi đầu lâu và tả thủ của nữ nhân đó đã bị Tử Vong Điều cắt xuống ăn rồi”.

Câu nói đó vừa nói ra, hần lần đầu tiên đánh hai hàm răng lập cập.

Thẩm Thắng Y cũng rùng mình:

“Xem tay chân người chết, hiển nhiên không phải là người xuất thân bần cùng”.

Tra Tứ nói:

“Móng tay nàng sơn đỏ, từ cổ cho tới ngực đánh phấn, suy đoán ra, rất có thể là người trong thanh lâu”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Rất có khả năng”.

Tra Tứ nói:

“Quanh đây ta biết đa số là nhà nông, nữ nhân này e rằng là Tử Vong Điều mang từ trong thành ra”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Sau khi về thành phái người đi hỏi han xem đêm hôm qua có nữ tử trẻ tuổi nào thất tung không, nói không chừng sẽ tìm ra đáp án”.

Tra Tứ nói:

“Nếu không thì thật phiền hà”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thi thể nữ nhân không đầu quả thật không dễ dàng điều tra ra thân phận thật sự của nàng”.

Tra Tứ nói:

“Vô luận là sao, về thành trước rồi hãy tính”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Tra huynh, người có còn có thể đi được không?”.

Tra Tứ nói:

“Miễn cưỡng có thể”.

Hần nhìn trái ngó phải:

“Thẩm huynh tốt hơn hết là chặt giùm ta một cây gậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thôi để ta công ngươi một đoạn, đến bên nhà nông mượn một chiếc xe bò rồi lên đường”.

Tra Tứ nói:

“Đến bên nhà nông thì ta tuyệt đối chi trì được”.

Hắn liền mỉm cười:

“Ngươi nếu muốn ôm thì ôm thì thể được rồi”.

Thẩm Thắng Y thở dài:

“Ngươi nếu không bị thương thì hay quá”.

Tra Tứ cười lớn:

“Như vậy thì ít ra ngươi bắt tất phải ôm nữ nhân đi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nữ nhân không có đầu, càng là cơ hội khó gặp được, có phải không?”.

Tra Tứ gật đầu:

“Cho nên ngươi nên vui mừng tột bậc mới đúng”.

Thẩm Thắng Y lại chỉ có thở dài”.

Tra Tứ chợt thôi thúc:

“Mau chặt cho ta một cây gậy, mau!”.

Thẩm Thắng Y một mặt đi tới thân cây bên đường, một mặt hỏi:

“Sao ngươi đột nhiên vội vã như vậy?”.

Tra Tứ đáp:

“Không biết tại sao ta chợt cảm thấy nội trong hai ngày ra ngoài, trong thành có án xảy ra”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đó đại khái là vì duyên cớ nhìn thấy quái điều cùng tử thi”.

Tra Tứ nói:

“Đại khái là vậy”.

Thẩm Thắng Y gơ kiếm chém một cành cây vừa vắn, gọt hết lá, cắt thành một cây nạng.

Chàng đeo gọt cho lẳng, đưa cho Tra Tứ:

“Ngươi thử xem có vừa không?”.

Tra Tứ chống dưới cánh tay phải, dựa vào Thẩm Thắng Y đứng dậy, thử đi vài bước, cười nói:

“Không tưởng được phương diện làm nạng ngươi cũng là một thiên tài”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ngươi không ngờ còn cười được, cả ta cũng có phần bội phục ngươi”.

Tra Tứ nói:

“Đây không phải là chuyện đáng cao hứng sao?”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên:

“Bị thương nặng như vậy mà còn đáng cao hứng?”.

Tra Tứ nói:

“Ít ra ta có thể thừa cơ hội này nghỉ ngơi vài ngày”.

Thẩm Thắng Y nhìn đui Tra Tứ:

“Chỉ sợ mấy ngày vẫn chưa thể thuyền giảm”.

Tra Tứ nói:

“Vậy thì nghỉ thêm mấy ngày nữa”.

Thẩm Thắng Y lắc đầu cười:

“Đại bộ đầu người thì ra cũng biết thừa cơ biếng nhác”.

Tra Tứ cười:

“Giao hảo được bằng hữu như người, cho dù không bị thương, ta cũng có thể lén làm biếng vài ngày”.

Thẩm Thắng Y thở dài:

“Cũng được, ai kêu ta là bằng hữu của người”.

Chàng cúi người ẳm thi thể nữ nhân lên.

Tay chạm vào cảm thấy lạnh như băng, không khỏi lại làm cho chàng rùng mình.

Tra Tứ nói:

“Ta nghĩ người tốt nhất là bọc luôn cả song cước của thi thể”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Như vậy quả thật sẽ làm cho người ta chú ý, chỉ sợ mới vào thành đã đồn đại rùm trời rồi”.

Chàng nói xong, thò tay kéo tấm vải trắng che luôn song cước của thi thể.

Lúc đó mặt trời đã lên cao.

Song cước của thi thể lỏa lồ, dưới ánh mặt trời càng trắng nhợt ra.

Trắng nhợt đến mức giống như dùng sáp trắng chà lên.

oo Thẩm Thắng Y Tra Tứ về đến nha môn, đã qua nửa canh giờ, toàn nha môn đang lộn xộn xào xáo.

Mấy bộ khoái nhìn thấy Tra Tứ bị thương trở về, đều có vẻ rất bàng hoàng.

Biết chuyện thi thể nữ nhân không đầu kia, bọn họ ai ai cũng đều để lộ thần sắc kinh hãi phi thường.

Thẩm Thắng Y Tra Tứ thấy vậy, bất giác nghĩ tới trong thành tất nhiên đã xảy ra tội án gì đó, hơn nữa có thể có liên quan đến thi thể này.

Cho nên vừa vào bộ phòng ngồi xuống, Tra Tứ liền hỏi:

“Nội trong hai ngày ta đi xa, trong thành có phải đã xảy ra vụ án gì?”.

Chúng bộ khoái có người gật đầu, có người nói, lại loạn cả lên.

Tra Tứ liền phát tay chặn đứng:

“Đinh Thiệu Bạch, người nói đi”.

Đinh Thiệu Bạch là một trợ thủ đắc lực của hắn, tinh minh năng cán.

Nghe phân phó, Đinh Thiệu Bạch lập tức đi lên một bước:

“Đã xảy ra hai vụ án, đều phát sinh đêm hôm qua”.

Gã là một người trẻ tuổi, cử chỉ mẫn tiệp, miệng lưỡi lanh lợi.

Tra Tứ hỏi:

“Án gì?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Hai tên đao phủ thủ giết gà giết vịt của Hoa Cận Lâu là Thôi lão lục và Kim tiểu tam đêm hôm qua trên đường ở thành Tây gặp một lão thương đầu tay cắp giỏ tre, bọn họ nguyên nghĩ là hàng rong bán hạt dẻ ngào đường, ngũ hương tám đậu, định mua chút ít giải rượu, lão thương đầu đó lại nói với bọn họ là bán đầu người”.

Tra Tứ nói:

“Ồ?”.

Đinh Thiều Bạch nói tiếp:

“Bọn họ đương nhiên không tin, giỏ giỏ tre ra, bên trong thật sự có đựng một đầu người”.

Thẩm Thắng Y xem miệng:

“Là nam nhân hay là nữ nhân?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Là nữ nhân”.

Tra Tứ hỏi gấp:

“Sau đó thì sao?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Thôi lão lục thất kinh té xỉu, Kim tiểu tam hoảng quá chạy tới nha môn thông tri với bọn tôi”.

Tra Tứ hỏi:

“Khi các người đến nơi, lão thương đầu kia không còn ở đó?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Không còn”.

Tra Tứ hỏi:

“Thôi lão lục Kim tiểu tam hai người hiện tại ở đâu?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Chuyện quan hệ trọng đại, tôi tạm thời lưu bọn họ trong nha môn”.

Tra Tứ nói:

“Làm tốt lắm!”.

Hắn chỉ một bộ khoái kê bên:

“Dẫn Thôi lão lục Kim tiểu tam hai người đến gặp ta!”.

Bộ khoái đó nghe tiếng thoái xuống.

Tra Tứ quay lại hỏi Đinh Thiều Bạch:

“Vụ án thứ nhì ra sao?”.

Đinh Thiều Bạch đáp:

“Không lâu sau khi vụ án thứ nhất xảy ra, một kỹ nữ trong ngõ hẻm sau đường lớn thành Đông tên là Tiểu Kiều còn đứng trong hẻm kéo khách, không ngờ lại kéo đứt cánh tay trái của khách nhân”.

Thẩm Thắng Y Tra Tứ nhất tề “ồ” lên một tiếng.

Đinh Thiệu Bạch nói tiếp:

“Tiểu Kiều lại phát giác cánh tay trái đó là tay nữ nhân”.

Thẩm Thắng Y ngậy người, Tra Tứ cũng kinh hãi hỏi:

“Tiểu Kiều khẳng định khách nhân ả lôi kéo là một nam nhân?”.

Đinh Thiệu Bạch tiếp lời:

“Ả khẳng định vậy”.

Tra Tứ hỏi:

“Hiện tại ả đang ở đâu?”.

Đinh Thiệu Bạch đáp:

“Cũng đang lưu trong nha môn, đợi phát lạc sau”.

Tra Tứ chỉ một bộ khoái khác:

“Dẫn ả đến!”.

Hắn lại liền hỏi:

“Đầu người và cánh tay trái đâu?”.

Đinh Thiệu Bạch nói:

“Đều để trong nghiệm thi phòng”.

Tra Tứ nói:

“Phân phó ngỗ công đem đến cho ta!”.

Đinh Thiệu Bạch nghe lệnh xoay người đi ra.

Tra Tứ nhìn Thẩm Thắng Y:

“Thẩm huynh nghĩ đầu người và cánh tay trái đó có phải là chém xuống từ trên mình nữ nhân kia?”.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm:

“Ta tin là vậy, vừa là đầu người, vừa là cánh tay trái, chuyện thiên hạ không thể tình cờ vậy được”.

Tra Tứ nói:

“Ta cũng nghĩ vậy”.

Hắn ngưng một chút, lại nói:

“Có phải hay không, cũng rất mau chóng rõ ràng thôi”.

Mục quang của hai người không khỏi xoay ra ngoài cửa.

Cũng không bao lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Không lâu sau ba người nối đuôi nhau tiến vào, Đinh Thiệu Bạch đi trước, hai ngỗ công của nha môn theo sau.

Nghiệm thi phòng ở gần đó, hành động của Đinh Thiệu Bạch luôn luôn thần tốc.

Hai ngỗ công mỗi người bồng một vuông vải trắng.

Trên một vuông vải đặt một cánh tay nữ nhân.

Tay trái.

Trên vuông vải kia đặt một cái đầu nữ nhân.

Ngỗ công:

chức vụ khám xét tử thi.

Tuy đã chết lâu như vậy, vì có thoa phấn son, nhìn vẫn giống như còn sống.

Biểu tình lại không tránh khỏi quá khủng bố!

Chuyện thiên hạ quả nhiên không xảo hợp như vậy.

Cái đầu người và cánh tay trái không thuộc về nữ nhân thứ hai, thật đã bị chém xuống từ thân thể của nữ nhân mà Thẩm Thắng Y và Tra Tứ đã mang về.

Tra Tứ tin phán đoán của hai ngỗ công đó.

Chỗ cắt hoàn toàn vừa khít, cho dù là người ngoài nghề cũng không khó gì nhìn ra.

Hắn cười nhìn Thẩm Thắng Y:

“Như vậy sự tình đơn giản hơn nhiều”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ít ra ba vụ án hiện tại đã biến thành một”.

Tra Tứ nói:

“Vụ án như vậy lại là một vụ án quá hiếm thấy”.

Đang nói, Thôi lão lục Kim tiểu tam Tiểu Kiều ba người đã trước sau vào tới.

Trên mặt Thôi lão lục Tiểu Kiều vẫn còn nét rúng động, thần tình giống như hai kẻ khù khờ, Kim tiểu tam cũng không tốt hơn là bao.

Tra Tứ lại hỏi han ba người một lượt.

Hắn hỏi rất tường tận, có chỗ không rõ, thậm chí vừa mới hỏi, lại hỏi hai ba bận, quay đi quay lại thẩm vấn.

Đến khi hắn ngưng miệng, tất cả mọi người tại trường, đối với tào ngộ của Thôi lão lục Kim tiểu tam cho đến Tiểu Kiều đêm hôm qua, đã hoàn toàn rành rọt như là có mặt tại chỗ, tận mắt chứng kiến.

Hắn liền phát tay:

“Các người có thể đi về rồi”.

Thôi lão lục Kim tiểu tam Tiểu Kiều ba người như tháo được gánh nặng, cúi tạ lui ra.

Không cần Tra Tứ phân phó, bộ khoái bên cạnh đã có một người đi dẫn đường cho bọn họ.

Tra Tứ quay sang Thẩm Thắng Y:

“Ba người đó ta tin là không có vấn đề”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Từ sự miêu thuật của bọn họ mà suy ra, khách làng chơi cùng lão thương đầu có thể là cùng một người”.

Tra Tứ nói:

“Rất có khả năng”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Như vậy kẻ sát hại nữ nhân này vị tất là Tử Vong Điều kia”.

Tra Tứ nói:

“Cho dù là nó, cũng tất nhiên do người chỉ dẫn, Tử Vong Điều kia tin rằng do người nuôi”.

Thẩm Thắng Y đột nhiên nói:

“Lão thương đầu bán đầu người đó, căn cứ theo sự miêu tả của Kim tiểu tam, cực kỳ giống Cực Lạc tiên sinh”.

Tra Tứ nói:

“Cực Lạc tiên sinh con người đó hiển nhiên là hiềm nghi nặng nhất, nhưng bọn ta hồi nãy căn bản không biết chuyện đầu người, cho nên không thể nắm lấy thời cơ, hiện tại mới phải người tiến vào trang viện lục tìm, nhất định không thể có kết quả gì”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Vô luận Tử Vong Điếu là người giả dạng hay là chim thật, hiện tại y đã có đủ thời gian chôn giấu bí mật hoặc hủy diệt hắn”.

Tra Tứ nói:

“Bọn ta hiện tại duy có trước hết phải người đi điều tra chi tiết về Cực Lạc tiên sinh đó”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Có một chuyện cũng cần điều tra cho rõ trước”.

Tra Tứ hỏi:

“Thân phận của nữ nhân này?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không sai”.

Tra Tứ lập tức phân phó:

“Thiếu Bạch, dùng hộp đựng đầu người, mang mấy huynh đệ đến mấy chỗ bán hoa hỏi thử coi có người nhận ra nàng ta không. Nếu không có, lại vào trong thành đi hỏi mấy nhà giàu”.

Đinh Thiếu Bạch lên tiếng:

“Tuân mệnh!”, lập tức đi qua, cầm tấm vải trắng đựng đầu người.

Cử chỉ của gã tự nhiên, không một chút do dự trì hoãn.

Thẩm Thắng Y thấy vậy, khen thưởng:

“Gã tương lai nhất định là một bộ khoái xuất sắc!”.

Tra Tứ gật đầu:

“Ừm”.

Đinh Thiếu Bạch nghe được, bỗng đầu người quay lại nói:

“Xin Thẩm đại hiệp chỉ điểm giùm”.

Thẩm Thắng Y vỗ vai Tra Tứ:

“Có đại bộ đầu này chỉ điểm còn ngon lành hơn, điểm này ta đâu bằng hắn”.

Đinh Thiếu Bạch nói:

“Thẩm đại hiệp quá khiêm tốn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bất quá muốn làm một bộ khoái xuất sắc cũng không dễ, thiên phú cố nhiên phải có, nỗ lực học tập cũng trọng yếu vô cùng”.

Đinh Thiếu Bạch nói:

“Tôi nhất định sẽ nỗ lực!”, nói xong thoái ra.

Thẩm Thắng Y quay lại nói với Tra Tứ:

“Bọn các người cũng đích xác cần phải huấn luyện một đội tân binh”.

Tra Tứ nói:

“Ta sao lại không biết chứ, nhưng đâu phải dễ như nói?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thật là ít có người chịu vào nghề này”.

Tra Tứ mục quang nhìn xuống đùi phải:

“Nguyên nhân chủ yếu là nguy hiểm quá lớn”.

Hắn quay lại thoại đề:

“Thẩm huynh, vụ án này phó thác cho người mới được”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Lại khách khí rồi”.

Tra Tứ mỉm cười.

Thẩm Thắng Y cười nói:

“Ta bây giờ ...”.

Tra Tứ ngắt lời:

“Người hiện tại tốt hơn hết là ngủ một giấc, không lâu sau, tin rằng sẽ khiến ngươi bận bịu cực kỳ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cũng được”.

Tra Tứ quay lại nhìn chúng bộ khoái:

“Các người có biết trong một sơn cốc ở ngoại ô thành Đông có một tòa Cực Lạc trang nuôi đầy chim không?”.

Không có ai hồi đáp.

Tra Tứ hỏi nữa:

“Cực Lạc tiên sinh con người đó có ấn tượng gì không?”.

Vẫn không có ai hồi đáp.

Tra Tứ nhíu mày:

“Vậy các người đi nghe ngóng xem có ai biết Cực Lạc trang không, có ai biết tới Cực Lạc tiên sinh không. Nếu có, dẫn y đến gặp ta”.

Một bộ khoái thoát miệng hỏi:

“Bắt đầu từ đâu vậy?”.

Tra Tứ ngẫm nghĩ:

“Một trang viện to lớn như vậy tuyệt không phải một người một sức có thể xây được, các người trước tiên đi tìm đám thợ mộc thợ nề nghe ngóng thử”.

Thẩm Thắng Y đem nơi chốn của sơn cốc đó và hình trạng của tòa Cực Lạc trang kể qua một lượt.

Tra Tứ lược lại một lần làm sao để tra xét, rồi mới phát tay kêu bọn họ đi làm.

Sau khi đám bộ khoái đã đi hết, Tra Tứ không khỏi thở dài một hơi:

“Nếu quả bọn họ mỗi người đều tận lực như Đinh Thiếu Bạch, lại chịu động não một chút, muốn giữ trị an cho nơi này kỳ thật cũng không khôn khó mấy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Tra huynh nhậm chức ở đây đến nay mới chưa đầy sáu tháng, tạm thời không thể yêu cầu quá cao đối với bọn họ”.

Tra Tứ gật đầu:

“Nếu bọn họ mỗi một người đều hợp với yêu cầu của ta, bên trên cũng đâu cần điều ta đến”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thì vậy”.

Tra Tứ mục quang quay sang thi thể bên kia, lại phát tay:

“Đem hết ra cho ta!”.

Hai ngõ công như tỉnh mộng, ứng đáp nhất tề đi lên, đem thi thể nữ nhân ra.

Tra Tứ mục quang vẫn ghim trên thi thể, trầm ngâm:

“Hung thủ tại sao lại đối đãi tàn nhẫn với một cô gái xinh đẹp như vậy?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cho dù có thù bất cộng đái thiên, sau khi sát nhân cũng không có lý do chém đầu và tay xuống, lại đem đi chọc bọn Thôi lão lục Kim tiểu tam Tiểu Kiều”.

Tra Tứ nói:

“Y sở dĩ chọc bọn họ như vậy đương nhiên là có động cơ của y”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ba người bọn họ theo ta thấy, tịnh không có bất kỳ chỗ nào đáng để người hoài nghi”.

Tra Tứ nói:

“Vì vậy ta mới thả bọn họ ra”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy động cơ của hung thủ ở đâu?”.

Tra Tứ đáp:

“Ta hoài nghi hung thủ có khả năng là một tên điên”.

Thẩm Thắng Y cũng có mối hoài nghi đó.

Vụ án này đích xác giống như hành động của một tên điên.

Nếu thật là người điên mà nói, chỉ sợ căn bản không có động cơ gì.

Vụ án không có động cơ, thông thường là vụ án gai góc nhất.

Lão nhân bán đầu người, khách làng chơi cho cánh tay, Tử Vong Diệu ôm thi thể không đầu đi, còn có Cực Lạc tiên sinh yêu chim như điên, giữa họ ít nhiều gì phẳng phát đều có quan hệ.

Có phải thật có quan hệ không?

oo Hoàng hôn!

Lúc Thẩm Thắng Y lại đến nha môn tìm Tra Tứ, đã là hoàng hôn.

Qua nửa ngày nghỉ ngơi, tinh thần của Tra Tứ đã tốt hơn rất nhiều.

Hắn lại động não cho vụ án.

Trong bộ phòng tịnh không nhiệt náo như hồi sáng sớm, bộ khoái ra ngoài, rất nhiều người còn chưa trở về.

Đinh Thiếu Bạch lại đã quay về từ sớm.

Thân phận của thi thể cũng đã rõ ràng.

Tra Tứ mời Thẩm Thắng Y ngồi:

“Thiếu Bạch đem đầu người đến mấy chỗ bán hoa một phen, quả nhiên có đáp án”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Nữ nhân đó thật là người trong thanh lâu?”.

Tra Tứ đáp:

“Không ngoài sở liệu của ngươi và ta”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Tên là gì?”.

“Khổng Tước”. Tra Tứ đáp:

“Là hồng nhân của Bách Điều Viện”.

Thẩm Thắng Y kinh ngạc:

“Bách Điều Viện?”.

Tra Tứ hỏi:

“Thẩm huynh biết chỗ đó?”.

Thẩm Thắng Y lắc đầu:

“Ta chỉ thấy kỳ quái sao lại là điếu”.

Tra Tứ nói:

“Không còn nghi ngờ gì nữa rất xảo hợp”.

Hắn ngưng một chút, lại nói tiếp:

“Ở đây ngoại trừ có Bách Điều Viện ra, còn có Bách Hoa Viện, cô nương của Bách Hoa Viện cũng lấy tên theo trăm hoa”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cô nương của Bách Điều Viện tự nhiên là lấy tên từ các loài chim”.

Tra Tứ đáp:

“Chính thị”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ngoài Khổng Tước ra, tin rằng còn có Họa Mi, Tương Tư, Uyên Ương”.

Tra Tứ gật đầu:

“Cũng có Thái Phượng, Ô Nha, Đỗ Quyên ...”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Ô Nha cũng có?”.

Ô nha:

qua.

Tra Tứ cười:

“Tướng mạo của ả đương nhiên không mỹ lệ như Khổng Tước, Thái Phượng”.

Thẩm Thắng Y chuyển sang hỏi:

“Khổng Tước thất tung hồi nào?”.

Tra Tứ đáp:

“Đêm hôm qua”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Khổng tước đã là hồng nhân của Bách Điều Viện, đương nhiên mỗi đêm đều có khách đến tìm nàng”.

Tra Tứ đáp:

“Không sai”.

“Đêm hôm qua đã ở với người nào?”.

“Nàng đêm hôm qua không có tiếp khách”.

“Sao vậy?”.

“Nói là có bệnh”.

“Có thật có bệnh không?”.

“Thiếu Bạch đã điều tra rất rõ, tịnh không phải”.

“Vậy nàng sao lại nghỉ?”.

“Là ả a hoàn hầu nàng nói cho Thiếu Bạch biết, nàng làm như vậy hoàn toàn là vì có mật ước với một vị khách”.

“Mật ước gì?”.

“Khổng Tước vô ý trung đã thổ lộ với ả a hoàn đó, vị khách kia muốn nàng đến Thiên Hương Lâu”.

“Thiên Hương Lâu là chỗ nào?”.

“Là nơi xa hoa nhất ở Dương Châu!”. Tra Tứ sờ sờ mũi:

“Ở đó người có thể hưởng thụ được rượu ngon nhất Dương Châu, nữ nhân đẹp nhất Dương Châu, cách bày biện trong lầu nghe nói giống như hoàng cung vậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Địa phương như vậy tin rằng không phải người bình thường có thể đi vào”.

Tra Tứ nói:

“Đương nhiên, người vào đó đều không những giàu có chịu trả giá đắt, hơn nữa thi tửu cầm kỳ ít nhiều gì cũng phải biết một chút”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ồ?”.

Tra Tứ nói:

“Bởi vì người thiết yến ở đó cần phải có sự đồng ý của chủ nhân Thiên Hương Lâu”.

“Ồ?”. Thẩm Thắng Y vẫn không minh bạch.

Tra Tứ giải thích:

“Chủ nhân của Thiên Hương Lâu là một nhà sĩ, không thích ngồi cùng với tục nhân”.

Thẩm Thắng Y chợt cười lên:

“Theo ta biết người có tiền vì sợ người ta nói mình thô tục, về phương diện cầm kỳ thi tửu ít nhiều gì đều có học chút công phu”.

Tra Tứ nói:

“Cho nên Thiên Hương Lâu tuy có quy củ đó, hành nghề vẫn rất đắt khách”.

Thẩm Thắng Y hiểu kỳ hỏi:

“Chủ nhân của Thiên Hương Lâu là ai vậy?”.

Tra Tứ đáp:

“Y họ Cốc, tên là Vân Phi!”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cái tên đó ta có nghe nói tới, Cốc Vân Phi đó có thể là một người giang hồ”.

Tra Tứ nói:

“Cũng là y đó”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nghe nói y là một đại đạo”.

Tra Tứ nói:

“Trước đây là vậy, bắt quá vì thủ pháp của y cao minh, quan phủ không thể tìm ra chứng cứ để buộc tội y”.

Thẩm Thắng Y nói:

“Thiên Hương Lâu y dựng lên, e rằng có mục đích khác”.

Tra Tứ nói:

“Lúc ban đầu ta cũng từng nghi ngờ như vậy, nhưng sau này ta đã điều tra rõ ràng, năm năm trước y đã rửa tay gác kiếm rồi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Năm nay y bao nhiêu tuổi?”.

Tra Tứ đáp:

“Chắc cỡ sáu chục”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Theo ta biết, rất nhiều đại đạo tới tuổi đó quả thật đều rửa tay, hưởng thụ những năm còn lại”.

Tra Tứ nói:

“Ta cũng từng phái người ngấm ngầm điều tra về y, tổng hợp lại các báo cáo, y hiển nhiên là đang hưởng lạc”.

Hắn quay lại thoại đề:

“Bởi vì Thiên Hương Lâu cực tận xa hoa, người trong thanh lâu không ai là không hy vọng có một ngày có thể vào, gọi là một khi lên long môn, tiếng tăm tăng gấp mười, tâm tình đó không khó lý giải”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Một cô gái mỹ lệ như Không Tước, tất nhiên đã sớm là khách quen của Thiên Hương Lâu”.

Tra Tứ nói:

“Ngược lại thì có, chưa từng có ai kêu nàng lên Thiên Hương Lâu hầu rượu”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sao vậy?”.

Tra Tứ nói:

“Nữ nhân có thể tiến vào Thiên Hương Lâu đều cần phải toàn diện về sắc đẹp giọng hát lẫn cầm nghệ, Khổng Tước nghe nói tuy sắc nghệ không kém, nhưng cổ họng lại quá tệ, xướng ca khởi nói tới, nói chuyện cũng giống như quạ kêu vậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đó là một chuyện rất đáng tiếc”.

Tra Tứ nói:

“Trong năm hồng nhân của Bách Điều Viện, ngoại trừ nàng ra, bốn người kia đều trước sau đã từng đến Thiên Hương Lâu, cho nên nàng luôn luôn vì vậy mà sầu muộn không vui”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Kẻ sát hại nàng tất đã lợi dụng nhược điểm đó của nàng, dụ nàng ra”.

Tra Tứ nói:

“Tin là vậy”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Nàng có thổ lộ với a đầu kia vị khách nhân đó là ai không?”.

Tra Tứ đáp:

“Không có, nàng hiển nhiên đã bị người đó bắt giữ bí mật”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy nàng rời khỏi Bách Điều Viện lúc nào?”.

Tra Tứ đáp:

“Là vừa sau canh một, đi từ cửa sau, a hoàn kia lúc đó đã đưa nàng ra cửa”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“A có nhìn thấy gì không?”.

Tra Tứ đáp:

“Đậu ngoài cửa sau là một cỗ xe song mã, trong ấn tượng của a thì cỗ xe đó rõ ràng là xe ngựa của Thiên Hương Lâu”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“A có phải đã nhìn thấy Khổng Tước lên xe?”.

Tra Tứ đáp:

“Chính phải”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người của người có đến Thiên Hương Lâu tra hỏi không?”.

Tra Tứ đáp:

“Thiếu Bạch đã đến đó, nhưng Cốc Vân Phi không có mặt”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đã đi đâu?”.

Tra Tứ đáp:

“Nghe nói là đã cùng mấy kẻ có tiền đi chơi hồ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sầu Tây Hồ?”.

Tra Tứ gật đầu:

“Thiếu Bạch tới đó cũng không còn sớm, quản sự lại nói canh một Thiên Hương Lâu sẽ có khai yến, Cốc Vân Phi sẽ có mặt, cho nên gã không có đi Sầu Tây Hồ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cũng không đi vào tra hỏi những người khác?”.

Tra Tứ đáp:

“Không có, quản sự không cho phép gã tiến vào”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Tên quản sự cũng can đảm dữ”.

Tra Tứ nói:

“Không thể không dữ, bởi vì Cốc Vân Phi đã phân phó như vậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bọn Thiếu Bạch có thể lén vào mà”.

Tra Tứ nói:

“Cốc Vân Phi giao du rộng rãi, thường lai vãng với đám quyền quý trong thành, giao tình rất thân thiết, cho dù là ta, trước khi có bề trên cho phép, trừ phi là nắm chắc có thể vào lâu bất phạm nhân, nếu không trừ phi không muốn làm bộ đầu mới dám xông bừa vào trong lục lợi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thì ra là vậy”.

Chàng lại liền hỏi:

“Chuyện này người có thỉnh thị qua bề trên chưa?”.

Tra Tứ đáp:

“Hồi này đã thỉnh thị”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy nói sao?”.

Tra Tứ gằn từng tiếng:

“Thăng tay!”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Như vậy thì sự tình dễ làm hơn nhiều”.

Tra Tứ nói:

“Nhưng bằng vào kinh nghiệm của Thiếu Bạch, ta lại lo ứng phó không nổi Cốc Vân Phi con người đó”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thứ người như Cốc Vân Phi quả thật không dễ đối phó”.

Tra Tứ nói:

“Ta nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có người đi một chuyến hoặc giả mới có thể tìm ra ít nhiều manh mối”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hiện tại ta đã đến đây”.

Tra Tứ nói:

“Chờ trống canh đánh lên rồi mới động thân cũng không trễ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Xin nghe người phân phó”.

Tra Tứ cười:

“Người nói gì vậy chứ”.

Thẩm Thắng Y cười lớn!

Tra Tứ cười nói:

“Ta kêu Thiếu Bạch dẫn vài bộ khoái theo người đi Thiên Hương Lâu”.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm:

“Hay là đi một mình tốt hơn”.

Tra Tứ gật đầu:

“Cũng được”.

Thẩm Thắng Y quay sang hỏi:

“Phương diện Cực Lạc trang Cực Lạc tiên sinh đã điều tra được gì rồi?”.

Tra Tứ đáp:

“Trước mắt vẫn không có bất cứ manh mối gì, bắt quá bộ khoái phải đi còn rất nhiều người chưa quay về phục mệnh”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đến ngày may vẫn không có kết quả, không thể không đi đến Cực Lạc trang một chuyến”.

Tra Tứ nói:

“Lại làm khổ Thẩm huynh”.

Thẩm Thắng Y quay lại trả hấn một câu:

“Người nói gì vậy chứ”.

Tra Tứ cũng cười lớn!

Thẩm Thắng Y vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ, thoát miệng:

“Tịch dương đã tây hạ rồi”.

Ngoài cửa sổ dần dần tối đi.

Đêm dài sắp bắt đầu.

oo Tiếng trống canh chung quy đã vang vọng.

Thẩm Thắng Y không lâu sau khi tiếng trống canh vang lên đã xuất hiện ngoài cửa Thiên Hương Lâu.

Cửa mở rộng, bốn gã tiếp đãi mặc đồ đen đội nón cao đứng hay bên tả hữu, bên trái còn có một trung niên nhân bộ dạng như quân sự.

Bên trong cửa, đèn đuốc huy hoàng, sáng như ban ngày, tòa lầu giữa ánh đèn phảng phất như trên trời bay đến, tiếng đàn sáo liên tu bất tận, cho dù ở bên ngoài cửa cũng không khó gì tưởng tượng được cảnh hoan lạc bên trong ra sao.

Thẩm Thắng Y không chút do dự, bước dài lên bậc đá trước cửa.

Trung niên nhân có bộ dạng quân sự lập tức bước ngang, cản đường Thẩm Thắng Y:

“Công tử có biết đây là đâu không?”.

Mục quang của gã chăm chăm nhìn tà bạch y của Thẩm Thắng Y, giọng nói thái độ tỏ rõ không mấy tôn kính.

Thẩm Thắng Y thu bước, hờ hững trả lời:

“Thiên Hương Lâu”.

Trung niên nhân nói:

“Tôi là quân sự ở đây, Chúc Bất Nô”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Danh tánh không tỵ”.

Chúc Bất Nô hỏi:

“Còn cao tính của công tử?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Họ Thẩm”.

Chúc Bất Nô không đắn đo:

“Công tử tịnh không phải là khách nhân đêm nay”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không phải”.

Chúc Bất Nô hỏi:

“Vậy công tử lẽ nào là bằng hữu của chủ nhân bọn tôi?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Cũng không phải”.

Chúc Bất Nô nói:

“Vậy công tử ...”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đến từ nha môn”.

Chúc Bất Nô “ồ” lên một tiếng, hờ hững nói:

“Sau Ngọ hôm nay mấy huynh đệ các người đã có đến đây”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cốc Vân Phi lại không có mặt”.

Chúc Bất Nô ngây người, tựa hồ không tưởng được Thẩm Thắng Y không ngờ lại gọi thẳng tên Cốc Vân Phi.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hiện tại tin rằng đang có mặt”.

Chúc Bất Nô bất giác gật đầu:

“Ta sẽ vào thông truyền xem chủ nhân của ta có chịu tiếp kiến người không”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Không thể không gặp”.

Hữu thủ của chàng liền phát ống tay áo.

Chúc Bất Nô cảm thấy một trận cuồng phong ập tới, không khỏi mất tự chủ thoái lùi ba bước.

Thẩm Thắng Y bước dài tiến vào.

Đám tiếp đãi hai bên nhất thời cũng không biết phải làm sao, trợn mắt nhìn Thẩm Thắng Y bước qua.

Chúc Bất Nô kinh ngạc, liền rượt theo sau Thẩm Thắng Y, lại không dám thò tay cản Thẩm Thắng Y.

Gã tuy phách lối mắt cứ nhìn lên, nhưng cũng là người sành đời, mắt thấy Thẩm Thắng Y xông vào Thiên Hương Lâu như vậy, đã biết con người này tuyệt không giản đơn.

Trước khi biết rõ chi tiết về Thẩm Thắng Y, vô luận ra sao gã tuyệt không thể xúc phạm đến Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y cũng không lý gì tới Chúc Bất Nô, đi xuyên qua hoa viên, thẳng hướng cao lâu phẳng phất như từ trên trời bay đến kia mà đi.

Càng đến gần, mùi thơm rượu thịt càng nồng đậm, tiếng đàn sáo càng vang vọng.

Bất chợt tiếng ca vang lên như sấm dậy.

Tà sập mấn đầu hoa Túy ý kiều oa Hợp thanh tề xướng lãng đào sa Minh nguyệt lưu nhân nhân ý hảo Thả mặc hoàn gia ...

(Tạm dịch:

Cài hoa phủ đầu, Say dựa gái đẹp, Chung giọng hát như sóng xô bờ cát, Trăng sáng giữ cho tâm tình tươi vui, Chẳng muốn về nhà ...).

Đang hát Lãng Đào Sa, thanh âm của một đám nam nhân, không trách gì cứ như sấm sét.

Tiếng ca vừa hạ xuống, tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Cũng như sấm dội vậy.

Tiếng vỗ tay vừa xong, thanh âm của một nữ nhân vang lên:

“Bản lĩnh tự vượt đuôi của nam nhân các người thật không nhỏ, xướng ca như bò rống, không ngờ còn vỗ tay được nữa”.

Thanh âm rất êm tai.

Thẩm Thắng Y đứng ngoài lầu nghe thấy, chợt ngẩn người.

Thanh âm của nữ nhân đó rất giống một người.

Là thanh âm kêu Cực Lạc tiên sinh trong Cực Lạc trang.

Bất quá người cũng có giống nhau, thanh âm e rằng cung không phải là không thể giống.

Cũng vừa lúc đó, thanh âm của một nam nhân nói theo:

“Mình xứng ca, nếu mình cũng không võ tay, nâng đỡ bên mình, thì không tránh khỏi đối xử quá không đúng với mình đó”.

Thanh âm của một nam nhân khác tiếp lời:

“Cực đúng, cực đúng”.

Lại có một thanh âm nam nhân khác:

“Bọn ta xứng ca đương nhiên không lọt vào tay Thái Phượng cô nương rồi”.

Nữ nhân đó vui vẻ cười lên, nàng hiển nhiên là Thái Phượng cô nương.

Lại một thanh âm nam nhân tức thì nói:

“Đã như vậy, bọn ta chi bằng hiện tại mời Thái Phượng cô nương ca một khúc?”.

“Được đó”. Tiếng ủng hộ khắp nơi.

Thái Phượng cô nương hỏi:

“Hát cái gì?”.

Một nam nhân lên tiếng:

“Cái gì cũng được”.

Thái Phượng cô nương hỏi:

“Một đoạn Thủy Tiên Tử thì sao?”.

Lại một tràng “được đó”!

Tiếng ca lại vang lên.

Hoa chi tự kiếm kiếm như hoa Kiều kiếm vô hà ngọc hữu hà Hoàng kim hữu giới xuân vô giới Luận phong lưu Thùy tự tha Tích phân phi minh nhật thiên nhai Lãnh lạc liễu tần tranh ngân giáp Tịch mạch liễu kim liên thúy tự Không văn liên ngọc duẩn tỷ bà ...

(Tạm dịch:

Cành hoa tựa gương mặt, gương mặt như hoa Mặt đẹp không có tí vết, ngọc có tí vết, Hoàng kim có giá, xuân vô giá, Nói về phong lưu, Ai như chàng, Chỉ tiếc chia cách mặt trời tận thiên nhai, Lạnh lùng đàn tranh giáp bạc, Tịch mạch sen vàng tay áo xanh, Không nghe sáo ngọc tỷ bà ...).

Tiếng ca của Thái Phượng cô nương quả nhiên rất êm tai.

Tiếng vỗ tay dĩ nhiên lại như sấm động.

Một nam nhân vừa vỗ tay vừa nói:

“Là bạc tình lang nào hại nàng khó chịu như vậy? Nói ra đi, ta không tha cho y đâu”.

Thái Phượng cô nương nói:

“Y là ...”.

Nàng lại ngưng giọng.

Chúng nhân cùng hỏi:

“Là ai?”.

Thẩm Thắng Y ngoài cửa lạnh lùng lên tiếng:

“Nhất định không phải là ta!”, bước dài vào.

Cách trần thiết trong lầu quả nhiên cực kỳ hoa lệ.

Phục sức của đám khách nhân cũng hoa lệ cực kỳ.

Tổng cộng có chín người khác, chia nhau ngồi ba mặt trong đường, tuổi tác đều trên bốn chục.

Mỗi người một cái kỷ, một mỹ nhân, hai tiểu a hoàn hầu rượu.

Trên kỷ bài đầy đồ ăn ngon, rượu ngon.

Mười hai nữ nhạc công chia nhau ngồi hai bên cửa.

Tiếng ca tuy đã dứt, tiếng đàn sáo còn chưa tuyệt.

Nhưng Thẩm Thắng Y xông vào như vậy, bọn họ không khỏi ngơ ngẩn, nhất tề buông nhạc khí trong tay.

Thị tuyết của tất cả mọi người đang tập trung trên mình Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y không ngờ cứ như không có chuyện gì, mục quang của chàng bắn lên mặt mỹ nhân đang đứng bên cạnh cái kỷ đối diện cửa.

Trước khi vào cửa chàng đã nhìn rõ là mỹ nhân đó đang nói chuyện.

Mỹ nhân đó cũng là Thái Phượng cô nương.

Trước đây chàng lại chưa từng gặp Thái Phượng, nhìn thấy chỉ có cảm giác xa lạ.

Thái Phượng có thể nói là mỹ nhân trong mỹ nhân.

Thứ mỹ lệ đó là thứ mỹ lệ khiến cho người ta vừa nhìn thấy là hồn bay phách tán.

Thẩm Thắng Y không thích thứ mỹ lệ đó.

Chàng đã gặp nhiều nữ nhân có thứ mỹ lệ đó, không biết có phải là xảo hợp, mỗi một người đều là căn nguyên của họa hoạn.

Có thể chàng vẫn hy vọng Thái Phượng là ngoại lệ.

Một lão nhân năm sáu chục tuổi ngồi bên Thái Phượng tức thì đứng dậy, nhìn lên nhìn xuống Thẩm Thắng Y:

“Đương nhiên không phải là ngươi”.

Tuy đã năm sáu chục tuổi, lão nhân đó vẫn rất tiêu sái, thần thái ngừ khí đều ôn ôn nhu nhu, nhưng lại thấp thoáng thấu lộ một lực uy bức vô hình.

Thẩm Thắng Y cảm thấy được sự tồn tại của lực uy bức đó, hỏi dò:

“Cốc Vân Phi?”.

Lão nhân ngậy người:

“Chính thị, bằng hữu là ai, rất lạ mặt”.

Thẩm Thắng Y còn chưa hồi đáp, Chúc Bất Nô đằng sau đã xen lời:

“Y họ Thẩm, tự xưng là đến từ nha môn”.

Cốc Vân Phi lại ngậy người:

“Nha môn?”.

Chúc Bất Nô nói tiếp:

“Tôi hồi này kêu y đợi ngoài cửa một chút, định tiến vào thỉnh thị xem chủ nhân có chịu tiếp kiến y không, nhưng y không lý gì tới, cứ xông vào, căn cũng căn không được ...”.

Cốc Vân Phi chột hét lớn:

“Im miệng!”.

Chúc Bất Nô hoang mang ngậm miệng lại.

Cốc Vân Phi liền phát tài:

“Nô tài vô dụng, cút ra”.

Chúc Bất Nô mặt tái mét, một tiếng cũng không dám phát ra, vội cúi người thoái ra ngoài.

Cốc Vân Phi quay lại Thẩm Thắng Y:

“Thẩm bằng hữu không giống người trong nha môn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bởi vì ta vốn không phải”.

Cốc Vân Phi “ồ” lên một tiếng:

“Đại danh?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Thắng Y!”.

Mọi người đều bàng hoàng.

Cốc Vân Phi sắc mặt hơi biến:

“Là Thẩm Thắng Y?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Người khác thì không biết tới, ta cho đến bây giờ còn chưa gặp hay nghe có người cùng tên cùng họ”.

Cốc Vân Phi lại nhìn lên nhìn xuống Thẩm Thắng Y một lượt, chung quy nói:

“Hạnh ngộ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hạnh ngộ”.

Cốc Vân Phi nói:

“Tin tức Thẩm huynh ở Dương Châu ta đã sớm nghe nói, chỉ là luôn luôn không có duyên gặp gỡ”. Song thủ của y chợt vỗ một cái, hét lớn:

“Người đâu, bày tiệc”.

Giọng nói vừa vang lên, đằng sau bình phong hai bên đã có người bưng bày chiếu rượu, Cốc Vân Phi phân phó trái chiếu rượu bên cạnh, liền giơ tay:

“Thẩm huynh, mời!”.

Thẩm Thắng Y mỉm cười:

“Tiệc rượu này sợ rằng ta ăn không nổi”.

Cốc Vân Phi cười lớn:

“Thiên hạ danh sĩ, không ai không biết gặp được Thẩm huynh là một vinh hạnh, hôm nay Thẩm huynh đại giá quang lâm, Thiên Hương Lâu tất sẽ làm ăn khấm khá hơn, ta nếu còn tính toán với Thẩm huynh, không tránh bị bằng hữu ngồi đây chê cười”.

Một trung niên nhân bên cạnh tiếp lời:

“Cốc huynh cho dù có tính, bữa tiệc này cũng chỉ có tính cho bọn ta. Người trong lời ca nhất định là Thẩm công tử rồi”.

Thái Phụng lấy tay áo che mặt, hờn dỗi:

“Đại gia lại nói chơi, người như Thẩm công tử làm sao xem thứ nữ nhân như tôi vào đâu?”.

Cốc Vân Phi hỏi Thẩm Thắng Y:

“Thẩm huynh người nói sao?”.

Thẩm Thắng Y không hồi đáp, lại hỏi Thái Phượng:

“Cô nương tên là Thái Phượng?”.

Thái Phượng gật đầu.

Thẩm Thắng Y lại hỏi:

“Thái Phượng của Bách Điều Viện?”.

Thái Phượng ngạc nhiên:

“Công tử từng ghé qua Bách Điều Viện?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Chưa từng”.

Thái Phượng hỏi nữa:

“Trước đây có phải đã từng gặp tôi?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không”.

Thái Phượng hỏi:

“Vậy công tử sao lại biết tôi là người của Bách Điều Viện?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Suy đoán ra”.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

“Cái tên Thái Phượng của Bách Điều Viện, ta đã sớm nghe nói đến. Trong Dương Châu thành cho dù còn có Thái Phượng thứ hai cũng vị tất bay lọt vào Thiên Hương Lâu này”.

Thái Phượng cười vui vẻ:

“Công tử thật rất biết nói chuyện”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nhưng thanh âm của cô nương hồi sáng sớm hôm nay ta hình như đã nghe qua”.

Thái Phượng ngạc nhiên:

“Sáng sớm hôm nay?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không sai”.

Thái Phượng hỏi:

“Ở đâu?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Cực Lạc trang ở thành Đông!”.

Thái Phượng kinh ngạc:

“Cực Lạc trang?”.

Thứ biểu tình giọng nói đó hiển nhiên hoàn toàn không biết địa phương Cực Lạc trang. Thẩm Thắng Y nhìn chăm chăm Thái Phượng không rời.

Vô luận chàng nhìn làm sao, Thái Phượng cũng không giống như đang nói láo.

Lẽ nào thật là thanh âm tương tự, kỳ thật là hai người?

Thẩm Thắng Y hỏi nữa:

“Cực Lạc tiên sinh, cô nương có ấn tượng gì không?”.

Thái Phượng không do dự:

“Một chút cũng không có”.

Nàng hỏi ngược Thẩm Thắng Y:

“Cực Lạc tiên sinh thật ra là ai? Cực Lạc trang thật ra ở đâu?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Cực Lạc tiên sinh là một lão đầu, trên mặt chỗ đặt biệt nhất là đôi tròng mắt trắng đục như sữa cùng gương mặt không lúc nào không cười, lão thích chim chóc, rất thích, cho nên toàn Cực Lạc trang bố trí như cái lồng chim, sự thật cũng có nuôi mấy ngàn con chim”.

Thái Phượng càng nghe, vẻ kinh ngạc trên mặt càng nồng đậm, lại lắc đầu:

“Tôi chưa từng gặp qua một lão đầu như vậy, cũng chưa từng đi đến một nơi như vậy”.

Thẩm Thắng Y quay sang nhìn Cốc Vân Phi:

“Còn Cốc huynh thì sao?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Không một chút ấn tượng, thật có Cực Lạc tiên sinh? Có Cực Lạc trang?”.

Thẩm Thắng Y đáp; “Ta đã từng gặp Cực Lạc tiên sinh, cũng đã từng đến Cực Lạc trang”.

Cốc Vân Phi “ồ” lên một tiếng, hỏi nữa:

“Thẩm huynh cũng thật đã nghe được thanh âm của Thái Phượng ở Cực Lạc trang?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Đó cũng là sự thật”.

Cốc Vân Phi quay sang hỏi Thái Phượng:

“Sáng sớm hôm nay nàng ở đâu?”.

Thái Phượng đáp:

“Ngủ trong viện, sáng sớm đối với bọn tôi mà nói lại là đêm khuya”.

Cốc Vân Phi quay lại nhìn Thẩm Thắng Y, cười nói:

“Người có giống nhau, thanh âm không phải không có tương đồng”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ta cũng có ý đó”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Thẩm huynh lần này đến đây là vì muốn hỏi Thái Phượng về chuyện đó?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta đến đây mới biết có Thái Phượng cô nương ở đây”.

Cốc Vân Phi nói:

“Nếu vậy Thẩm huynh đến ...”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Là vì một vụ án”.

Cốc Vân Phi nói:

“Ta biết Thẩm huynh là bằng hữu của tổng bộ đầu Tra Tứ, trước sau đã từng liên thủ cùng Tra Thứ giải quyết mấy vụ đại án”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Lần này ta cũng đến giúp Tra huynh”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Tra Tứ thật không có thời gian?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Hắn đang dưỡng thương trong nha môn”.

Cốc Vân Phi giật mình:

“Là ai có cái gan lớn như vậy?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Còn chưa xác định được”.

Cốc Vân Phi hỏi:

Có phải là vì điều tra vụ án Khổng Tước bị chém đứt đầu?”.

Thẩm Thắng Y đáp: “Chính thị, Cốc huynh cũng biết vụ án đó?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Tin tức đã truyền khắp Dương Châu, tin rằng không có ai là không biết”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Truyền đi rất nhanh”.

Cốc Vân Phi gật gù:

“Khổng Tước cổ họng tuy không tốt, thân thể tướng mạo mỹ miều lại hiểm có, mỹ nhân giống như ả, xẻ cắt thi thể ả như vậy, hung thủ cũng có thể nói là tâm ngoan thủ lạt”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cốc huynh biết Khổng Tước?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Trầm đại hiệp đại khái còn chưa biết ta ở đây cung ứng rượu thịt ngon nhất, mỹ nữ đẹp nhất cho toàn Dương Châu”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Biết”.

Cốc Vân Phi nói:

“Không biết hết mỹ nữ trong thanh lâu, ta làm sao có thể tạo ra an bài này?”.

Thẩm Thắng Y không thể không gật đầu.

Cốc Vân Phi nói tiếp:

“Thẩm huynh lần này đến lễ nào cũng vì vụ án Khổng Tước?”

Thẩm Thắng Y đáp:

“Chính thị”.

Cốc Vân Phi nghi hoặc:

“Vụ án đó có quan hệ gì với Thiên Hương Lâu?”

Thẩm Thắng Y đáp:

“Đêm hôm qua Khổng Tước trước khi thất tung đã từng tiết lộ với a hoàn hầu cận là có người mời nàng đến Thiên Hương Lâu đêm hôm qua”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Có chuyện đó?”

Thẩm Thắng Y đáp:

“Bộ khoái vì vậy sau ngọ có đến đây điều tra, Cốc huynh lúc đó lại không có nhà”.

Cốc Vân Phi nói:

“Sau khi ta về tới, Chúc Bất Nô tên nô tài đó cũng từng kể cho ta biết, nhưng vì những bộ khoái đó lúc đó nói không rõ, ta tịnh không biết là chuyện gì”.

Y ngừng một chút, lại nói:

“Trong chuyện này ta thấy có những hiểu lầm”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người nói đêm hôm qua tịnh không có ai mời Khổng Tước đến đây?”

Cốc Vân Phi nói:

“Từ khi Thiên Hương Lâu khai trương cho đến nay, chưa từng có ai kêu tên mời Khổng Tước, hôm qua cũng không ngoại lệ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đặt yến tiệc ở đây đêm hôm qua là ai?”

Cốc Vân Phi đáp:

“Là sáu người buôn muối, người bọn họ muốn mời đều là hồng nhân của Bách Hoa Viện. Đội xe ngựa phân phó đi tiếp đón không gặp phiền toái gì”.

Thái Phụng xen miệng:

“Nếu quả người được mời là người của Bách Hoa Viện, mời được tôi cũng vị tất mời đến Khổng Tước”.

Cốc Vân Phi nói:

“Đó là sự thật”.

Ngưng một chút, lại nói:

“Thẩm huynh nếu quả còn có hoài nghi, có thể đến Bách Hoa Viện hỏi, cả tên của sáu thương buôn cùng bảy hồng nhân của Bách Hoa Viện, ta sẽ kêu người sao chép cho Thẩm huynh”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bất tất”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Lẽ nào Thẩm huynh tìm đến đây là vì đã nắm chắc manh mối gì?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Là a hoàn hầu cận Khổng Tước mắt thấy Khổng Tước sau khi ra khỏi cửa sau đã lên xe ngựa của Thiên Hương Lâu”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vậy sao?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“A hoàn đó đã chứng thật tịnh không có vấn đề”.

Thái Phượng một bên xen miệng:

“Khổng Tước luôn luôn hy vọng có cơ hội đến được Thiên Hương Lâu một phen”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Có nghe nói vậy”.

Thái Phượng nói:

“Cho nên nếu có người mời nàng đến Thiên Hương Lâu, chừng như một nữ nhân tính cách như Khổng Tước tuyệt đối không có lý do gì không khoe khoang trước mặt bọn tôi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nàng trước khi chuyện xảy ra nghe căn dặn tạm thời không được tiết lộ ra”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vậy xe ngựa đậu ở đâu đợi nàng?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Đậu trên con đường đi ngang cửa sau”.

Cốc Vân Phi nói:

“Thiên Hương Lâu tịnh không phải là nơi đen tối, người đó không có lý do gì lại bí mật mời nàng đi như vậy, đây không còn nghi ngờ gì nữa là một cạm bẫy, Khổng Tước đáng lẽ nên nhìn ra bên trong tất có manh nha”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hung thủ đã nắm chắc được nhược điểm của nàng, đương nhiên có một lý do rất tốt, lừa gạt sự tín nhiệm của nàng. Vấn đề là cái hung thủ dùng là một cỗ xe ngựa của Thiên Hương Lâu”.

Cốc Vân Phi nói:

“Cỗ xe ngựa đó e rằng không phải của Thiên Hương Lâu”.

Y nói tiếp giải thích:

“Xe ngựa của Thiên Hương Lâu là đặt cao thủ hàn tiện đặc biệt thiết kế, nhưng muốn làm giả một cỗ xe ngựa như vậy cũng không phải là chuyện khôn khó gì, Huống hồ đang đêm tối, nhìn cũng có mấy phần giống thật hơn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bọn ta đã nghĩ tới khả năng đó, nhưng bộ khoái đã đi tìm khắp toàn thành, ngoại trừ ở đây ra, tịnh không phát hiện một cỗ xe ngựa như vậy”.

Chàng lại nói:

“Một cỗ xe ngựa lớn như vậy, tịnh không dễ gì giấu kín”.

Cốc Vân Phi không thể không gật đầu.

Thẩm Thắng Y liền hỏi theo:

“Thiên Hương Lâu tổng cộng có bao nhiêu chiếc xe ngựa?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Bốn chiếc”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hiện tại đều đã ra ngoài?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Ra ngoài đều về hết rồi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sao lúc ta vào không thấy chiếc nào?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Tới khi khách nhân ra về, xe ngựa mới chạy đến vườn ngoài lầu, bình nhật đều an trí ở khu vườn kề bên, bốn tay đánh xe đêm đến cũng đều ở đó đợi lệnh, sẵn sàng tiếp khách đưa khách bất cứ lúc nào. Thẩm huynh có phải muốn đi gặp bọn họ, hỏi cho rõ lộ trình của họ đêm hôm qua?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Chính là có ý đó”.

Cốc Vân Phi nói:

“Cũng được”.

Quay đầu háng giọng gọi lớn:

“Cầm! Hoa!”.

Một đại hán tuổi tác cỡ tam tuần, mắt xanh tóc vàng nghe tiếng từ đằng sau đường đi ra đến trước mặt Cốc Vân Phi, cúi mình:

“Hoa đệ đã đi uống rượu. Chủ nhân có gì phân phó?”.

Cốc Vân Phi nói:

“Người dẫn vị công tử này đến khu vườn kề bên gặp mấy tay đánh xe”.

Đại hán liếc nhìn Thẩm Thắng Y:

“Dạ”.

Cốc Vân Phi lại phân phó:

“Thẩm công tử là một đại hiệp khách không thua kém một ai trên giang hồ, hiện tại đi điều tra cho quan phủ vụ án xác chết của Khổng Tước ở Bách Điều Viện bị cắt xẻ, người cần thận hầu cận, đồng thời phân phó mấy tay đánh xe phải tận lực hợp tác”.

Đại hán đáp:

“Dạ”.

Cốc Vân Phi còn muốn phân phó gì đó, Thái Phượng bên cạnh chợt cười khúc khích:

“Xem ông kia, cứ giống như coi bọn họ là con nít, kỳ thật bọn họ theo ông bao lâu nay, ông phân phó bớt một hai câu, bọn họ cũng biết phải làm sao mà”.

Nàng liền cười hỏi đại hán kia:

“Tiểu Cẩm, người nói có phải không?”.

Mục quang của đại hán sáng lên:

“Đương nhiên”.

Cốc Vân Phi cười, quay đầu nói với Thẩm Thắng Y:

“Hai huynh đệ bọn họ, một người tên Tây môn Cẩm, một người tên Tây môn Hoa, đều là tên ta đặt cho bọn họ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đặt không tệ”.

Cốc Vân Phi nói:

“Thẩm huynh nói khách sáo quá”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Bọn họ là người gì vậy?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Người Hồ, đã theo ta mười mấy năm, là thủ hạ trung thành nhất của ta, có ta nói, Thẩm huynh nếu cần giúp đỡ, cứ phân phó bọn họ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Được”.

Liên ôm quyền giả từ:

“Xin lỗi xin lỗi”.

Một khách nhân lập tức ngắt lời:

“Không có gì không có gì”.

Một người khác nói:

“Sau chuyện này, nếu còn thời gian, xin mời lên tụ tập với bọn tôi”.

Thẩm Thắng Y gật đầu, quay sang phía Tây môn Cẩm:

“Xin dẫn đường”.

Tây môn Cẩm nghiêng người:

“Bên này, mời!”, liền cất bước đi ra ngoài đại đường.

Thẩm Thắng Y cũng đi theo.

Cốc Vân Phi mắt dõi theo hai người ra khỏi đại đường, lẩm bẩm:

“May là lúc người này xuất đạo, ta đã rửa tay gác kiếm”.

Thái Phụng một bên nghe không rõ mấy, ngạc nhiên hỏi:

“Ông nói gì đó?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Không có gì”.

Y vỗ tay một cái, lớn giọng:

“Bọn ta bắt đầu lại từ đầu”.

Chúng nhân cùng hô “được”.

Đám nữ nhạc công vội cầm đàn sáo lên.

Tiếng đàn sáo vừa vang lên, chúng nhân lại vỗ tay cùng ca.

3. Cô Quân Nhập Phục -hạnh Đào Độc Thủ

Vụ án Khổng Tước, xem như vậy, tin rằng không có bất kỳ quan hệ gì tới bọn họ, bọn họ cũng không để trong lòng, lại bắt đầu ca hát.

Giữa tiếng đàn lời ca, Thẩm Thắng Y Tây môn Cẩm từ ngoài đại đường quẹo trái, lại quẹo phải, đi xuyên qua hai con đường lát đá nhỏ, một cửa vòm nguyệt động, đến một khu vườn nhỏ. Trong vườn đậu bốn chiếc xe song mã lớn trang sức hoa lệ phi thường, lại không thấy ai hết.

Tây môn Cẩm nhìn quanh:

“Bọn họ chắc là trốn trong phòng đánh bạc”.

Trong một gian phòng bên đó, đèn lửa sáng ngời, lại nghe không thấy tiếng người.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bọn ta qua xem”.

Tây môn Cẩm nói:

“Thẩm công tử hay là đợi ở đây, để tôi vào gọi bọn họ ra”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cũng vậy”.

Tây môn Cẩm lộ một thứ biểu tình rất kỳ quái:

“Kỳ thật bọn họ có phải đánh bạc hay không tôi cũng không rõ”.

Thẩm Thắng Y không hiểu.

Tây môn Cẩm giải thích:

“Bọn họ luôn luôn rất hoang đường, có khi kiếm mấy nữ nhân làm bậy bên trong cũng không chừng, công tử ở đây thì hay hơn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Vậy làm phiền người mời bọn họ ra”.

Tây môn Cẩm nói:

“Công tử quá lời rồi”, liền cất bước. Gã đi rất nhanh.

Thẩm Thắng Y đứng yên tại chỗ.

Đi đến trước gian phòng lộ ánh đèn, Tây môn Cẩm lập tức giơ tay gõ cửa. Cửa cơ hồ đồng thời mở ra từ bên trong. Tây môn Cẩm ngược đầu nhìn, cười chửi:

“Các người càng lúc càng không ra gì, làm ta bực quá”. Chửi xong bước dài vào trong. Cửa liền đóng lại.

- Bọn đánh xe đang làm gì vậy?

Thẩm Thắng Y không khỏi cảm thấy kỳ quái. Vô luận là bọn chúng đánh bạc hay làm loạn với đàn bà trong phòng, ít nhiều gì cũng nên có tiếng động mới phải. Gian phòng đó lại một mực im ắng, chỉ có lúc mở cửa mới phát ra tiếng. Sau khi Tây môn Cẩm tiến vào, lại im ắng trở lại. Càng kỳ quái là trên giấy dán cửa sổ, một bóng người cũng không thấy. Bóng Tây môn Cẩm cũng vừa chớp lên là biến mất, không thấy xuất hiện.

Thẩm Thắng Y không ngờ còn nhẩn nhện không đi qua xem hư thực. Chàng trái lại còn lùi ra sau, lùi đến bên một cỗ xe cách ngoài một trượng, chợt thốt:

“Không cần núp nữa, người mới thò đầu nhìn là ta đã phát giác rồi”.

Một hán tử áo xám cỡ bốn chục, tướng mạo thành thật sợ sệt từ sau xe đi ra.

Thẩm Thắng Y nhìn lên nhìn xuống hán tử áo xám một lượt:

“Người là người của Thiên Hương Lâu?”.

Hán tử áo xám gật đầu.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Làm gì vậy?”.

Hán tử áo xám ấp úng:

“Tiểu nhân Mã Nhị, là một người đánh xe cho Thiên Hương Lâu”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Người hình như rất sợ hãi”.

Mã Nhị nói:

“Tôi biết đại gia là quan lại”.

Thẩm Thắng Y ngẩn người:

“Ồ?”.

Mã Nhị nói:

“Tôi đánh xe rất nhiều lúc đi ngang qua nha môn, không chỉ một lần nhìn thấy đại gia cùng tổng bộ đầu cùng ra vào”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cho dù ta là người trong quan phủ, người đâu cần phải sợ ta”.

Mã Nhị không lên tiếng.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Trừ phi người đã làm qua chuyện bất chính”.

Mã Nhị hoang mang lắc đầu:

“Tôi không có”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đã vậy, những người đánh xe khác đang ở trong gian phòng kia làm gì vậy?”.

Mã Nhị đáp:

“Bọn họ tịnh không có ở trong phòng”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cái gì?”.

Mã Nhị đáp:

“Hồi này Hoa đại gia ...”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Tây môn Hoa?”.

Mã Nhị gật đầu:

“Gã thành lĩnh đi đến đây cho bọn tôi năm lượng bạc, kêu bọn tôi cầm đi ra quán ăn đầu đường ăn gì thì ăn, một hồi sau trở lại”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên hỏi:

“Có nói tại sao không?”.

Mã Nhị đáp:

“Gã nói là chủ nhân muốn dùng chỗ này một chút”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Chuyện này trước đây có từng xảy ra không?”.

Mã Nhị đáp:

“Có một lần!”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Lần đó y dùng chỗ này làm gì?”.

Mã Nhị đáp:

“Sau chuyện, nghe nói chủ nhân để mấy tân khách và những kỹ nữ mời đến chơi rượt đuổi khắp vườn, rất náo nhiệt”.

Thẩm Thắng Y gật đầu:

“Mục đích tin rằng là để cho những khách nhân kia có thể tận tình hoan lạc”.

Mã Nhị nói:

“Ừm”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người tại sao lại đột nhiên quay trở lại?”.

Mã Nhị nói:

“Tôi ...”.

Gã mấp máy môi, lại không nói gì.

Thẩm Thắng Y cố ý nghiêm mặt:

“Người có phải trốn ở đây định lên xem bọn họ làm loạn?”.

Mã Nhị vội vàng lắc đầu:

“Tôi hoàn toàn không có ý đó”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy là ý gì?”.

Mã Nhị nói:

“Lần trước kêu bọn tôi hai canh giờ sau về, hơn nữa bọn Chúc quản sự cũng không ngoại lệ, cửa lớn đóng chặt, nhưng lần này không phải vậy”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cho nên các người cảm thấy kỳ quái?”.

Mã Nhị đáp:

“Người cảm thấy kỳ quái chỉ là tôi, ba người khác đều nghĩ bọn Chúc quần sự bất quá còn chưa nhận được thông tri”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Lòng hiếu kỳ của ngươi thật không nhỏ”.

Mã Nhị cười khỏ, còn chưa hồi đáp, Thẩm Thắng Y lại hỏi:

“Ngươi từ chỗ nào tiến vào vậy?”.

“Từ cửa sau”.

“Người khác không cản trở ngươi làm vậy?”.

“Tôi không có nói bọn họ là lên quay về đây, chỉ nói là thuốc rê đã hết, qua bên này mua chút ít”.

“Lý do đó cũng không tệ”. Thẩm Thắng Y cười hỏi:

“Hồi nãy nhìn thấy có người theo Tây môn Cẩm đi lại, chắc nghĩ cũng như lần trước”.

Mã Nhị nói:

“Vì vậy tôi mới vội ẩn mình”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hiện tại nhìn thấy rõ người đến là ta, ngươi đương nhiên càng cảm thấy kỳ quái”.

Mã Nhị nói:

“Đương nhiên”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái”.

Mã Nhị nói:

“Ồ?”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hồi nãy Tây môn Cẩm nói gì ngươi có nghe không?”.

Mã Nhị gật đầu:

“Gã hiển nhiên đã biết Tây môn Hoa đuổi các ngươi đi, lại gạt ta là các ngươi đang quậy phá trong phòng, ngươi có biết gã có chủ ý gì không?”.

Mã Nhị đáp:

“Không biết”.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm một hồi, quay sang hỏi:

“Người là người đánh xe cho Thiên Hương Lâu, có một chuyện ngươi có lẽ có thể biết”.

Mã Nhị hỏi:

“Chuyện gì?”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đêm hôm qua trong số bốn người các ngươi, có ai từng đánh xe đến quanh Bách Điều Viện không?”.

Mã Nhị không nói gì, thần sắc tỏ vẻ kỳ quái phi thường.

Thẩm Thắng Y nhìn mặt gã:

“Chuyện này ta tin ngươi nhất định biết được ít nhiều”.

Mã Nhị không tự chủ được, gật đầu.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người đã biết được gì?”.

Mã Nhị ấp úng:

“Sau Ngọ hôm qua Cẩm gia đến nói với bọn tôi rằng đến đêm ba cỗ xe ngựa đủ sử dụng rồi. Một người trong số bọn tôi có thể về nhà nghỉ, đó là chuyện thường tình, mà bốn người bọn tôi cũng cứ luân phiên nhau nghỉ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đêm hôm qua lẽ nào đến phiên người?”.

Mã Nhị gật đầu:

“Nhưng đêm qua tôi ở nhà, ăn cơm tối xong, lúc đến thành Đông tìm một bằng hữu chuyện vãn, lại vô ý nhìn thấy có người đánh cỗ xe ngựa mà tôi hàng ngày dùng chạy qua”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người nhận rõ là cỗ xe ngựa người dùng ngày thường?”.

Mã Nhị đáp:

“Cỗ xe ngựa đó tôi dùng suốt năm năm, làm sao mà không nhận ra được chứ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy lúc đó người đánh xe là ai? Người có nhận ra không?”.

Mã Nhị lắc đầu.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cỗ xe đó đã đi tới đâu?”.

Mã Nhị đáp:

“Con đường ngang đằng sau Bách Điều Viện”.

Gã thở dài một tiếng:

“Tôi nghĩ chủ nhân không thỏa mãn công tác của tôi, muốn đổi người, không khỏi chạy theo, kết quả chạy tới đó”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Người chạy cũng nhanh đó”.

Mã Nhị nói:

“Tôi đi dọc đường có hỏi người này người nọ mới có thể rượt theo được cỗ xe đó”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sau đó thì sao?”.

Mã Nhị đáp:

“Lúc tôi rượt đến đầu đường, tình cờ nhìn thấy một nữ nhân từ cửa sau của Bách Điều Viện đi ra, lên xe”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người lúc đó biết đó là cửa sau của Bách Điều Viện?”.

Mã Nhị đáp:

“Mấy năm nay, tôi đánh xe cũng không biết đã đi qua lại xung quanh Bách Điều Viện bao nhiêu lần, mới nhìn là biết liền”.

Gã ngưng một chút, lại tiếp:

“Cũng do đó tôi mới thấy kỳ quái là vì có gì mà cỗ xe lại đợi ở cửa sau”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Sau đó người có rượt theo nữa không?”.

Mã Nhị đáp:

“Không có”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hôm nay về đến Thiên Hương Lâu, tin rằng nhất định không nhận được hỏi han những người đánh xe trong nhó về đêm qua, xem đêm qua đã tiếp đón những ai”.

Mã Nhị nói:

“Tôi thật không nhận được”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Người biết đêm hôm qua tiếp đến đều là hồng nhân của Bách Hoa Viện, tịnh không có cô nương của Bách Điều Viện, tất càng cảm thấy kỳ quái”.

Mã Nhị bắt giắc gật đầu.

Thẩm Thắng Y nói tiếp:

“Rồi người lại biết tin Khổng Tước của Bách Điều Viện bị người chặt đầu, e rằng không chỉ cảm thấy kỳ quái”.

Mã Nhị gật đầu:

“Tôi quả thật kinh hoảng quá”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Bởi vì người hoài nghi nữ nhân đêm hôm qua người nhìn thấy lên xe là Khổng Tước?”.

Mã Nhị đáp:

“Tôi hoài nghi như vậy”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Không trách gì lòng hiếu kỳ của người lớn như vậy”.

Mã Nhị không khỏi mất tự chủ nhìn sang bên phòng sáng trưng ánh đèn.

Thẩm Thắng Y một mực đang lưu ý tới chỗ đó.

Cửa phòng thủy chung đóng chặt, giấy dán cửa sổ cũng thủy chung không thấy bóng người.

Tây môn Cẩm vào phòng để làm gì?

Thẩm Thắng Y mực quang nhoáng lên:

“Người có phải cũng đang hoài nghi chuyện này do Cốc Vân Phi sai khiến?”.

Mã Nhị nói:

“Tây môn huynh đệ theo bọn tôi biết là thuộc hạ trung thành nhất của chủ nhân, luôn luôn chỉ phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân”.

Thẩm Thắng Y nhíu mày, chợt thốt:

“Mã Nhị, chuyện này người đáng lẽ nên sớm đến nha môn báo cho Tra tổng bộ đầu mới phải”.

Mã Nhị nói:

“Đây chỉ là hoài nghi, đâu có chứng cứ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Người cứ lén lút ngấm ngầm quay lại, lẽ nào là muốn truy tìm chứng cứ?”.

Mã Nhị nói:

“Tôi ... tôi chỉ là do hiếu kỳ, muốn biết đêm nay sau khi bọn tôi đi, ở đây sẽ phát sinh ra sự tình gì?”.

Thẩm Thắng Y lắc đầu:

“Bất cứ một ai cũng có lòng hiếu kỳ, làm vậy cũng khó trách người, nhưng người tất cần phải dẫn đo về vấn đề an toàn cho bản thân, đêm nay người làm vậy đơn giản là đem tính mạng mình ra làm trò đùa”.

Mã Nhị nói:

“Tôi ...”.

Thẩm Thắng Y ngắt lời:

“Giả sử bọn chúng thật là hung thủ sát hại Khổng Tước, người phát hiện người không phải là ta, mà là bọn chúng, người nghĩ sẽ có kết quả gì đây?”.

Mã Nhị nghe câu hỏi của Thẩm Thắng Y mới biết nguy hiểm, không khỏi rùng mình, run giọng hỏi:

“Tôi ... tôi hiện tại nên làm sao?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Mau mất rồi khỏi chỗ này, sau đó đến nha môn tìm Tra bộ đầu, hắn sẽ an bài cho người”.

Mã Nhị vừa cất bước lại dừng lại; “Tôi hay là theo đại nhân”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Chỉ e một lát nữa ta không thể lo cho sự an toàn của người”.

Mã Nhị tịnh không rõ Thẩm Thắng Y là người nào, cho nên nghe Thẩm Thắng Y nói vậy, cũng bất cảm thấy lạ gì.

Nhưng ai biết rõ Thẩm Thắng Y mà nghe vậy, nhất định sẽ thất kinh.

Lời nói đó, không còn nghi ngờ gì nữa, không giống lời nói của Thẩm Thắng Y, Thẩm Thắng Y trên sự thật rất ít khi nói như vậy.

Trừ phi chàng cảm thấy mình đã lọt vào hoàn cảnh nguy hiểm phi thường.

Hiện tại chàng quả thật có thứ cảm giác đó.

Một người cho dù võ công cao cường đến đâu, bản thân dưới hoàn cảnh cảm thấy nguy hiểm, thật khó lòng bảo hộ một người hoàn toàn không biết võ công.

Thẩm Thắng Y rất hiểu rõ điểm đó, ngưng một chút lại nói:

“Huống hồ bọn chúng hiện tại vẫn chưa phát giác những sự tình người biết, người chuẩn bị đối phó chỉ có một mình ta, người theo sát ta chỉ lại càng nguy hiểm”.

Mã Nhị hỏi:

“Đại nhân sao không cùng tôi nhất tề mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta hiện tại tin rằng đang dưới sự giám thị của bọn chúng, một khi đi bọn chúng nhất định sẽ theo sau truy kích, bọn chúng có lẽ không thể rượt kịp ta, nhưng nhất định có thể rượt kịp người, rượt kịp người lại không khác gì rượt kịp ta”.

“Bởi vì đại nhân nếu thấy tính mạng của tôi gặp nguy hiểm, nhất định sẽ quay lại cứu giúp”. Mã Nhị hiểu thấy lời nói của Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Có thể nào thấy chết mà không cứu chứ?”.

Mã Nhị nói:

“Tôi đi trước, đại nhân không còn âu lo, dễ dàng ứng phó hơn”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Không sai”.

Mã Nhị nói:

“Vậy tôi lập tức đi đây”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Chậm đã!”.

Mã Nhị ngậy người.

Thẩm Thắng Y không nói gì, chăm chú nhìn bốn phía.

Một hồi sau chàng mới nói:

“Người có thể đi rồi”.

Mã Nhị xoay mình cất bước.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cửa ở bên nào?”.

Mã Nhị dừng bước quay đầu:

“Cửa chính không xa, nhưng đã sớm sập then, tôi hay là theo cửa hông mà đi thì tốt hơn”.

Gã lại cất bước.

Thẩm Thắng Y lần này không kêu gã lại, nhìn gã đi được hai trượng, cũng xoay người cất bước, nhắm hướng gian phòng sáng trưng ánh đèn đi tới.

Đi không chậm, cũng không nhanh, mỗi một dây thần kinh trên toàn thân đều đang trong trạng thái cảnh giới.

Nghe qua lời nói của Mã Nhị, Thẩm Thắng Y suy đoán trong khu vườn này có lẽ đã an bài hãm bẫy trí mệnh, chuẩn bị đối phó mình.

Là chủ ý của ai?

Thẩm Thắng Y không khỏi nghĩ tới lời nói hồi nãy của Cốc Vân Phi cùng Thái Phượng.

Lời nói của hai người, không còn nghi ngờ gì nữa, đều đáng để hoài nghi, nhưng Thái Phượng bắt quá là một ca kỹ, Tây môn huynh đệ luôn luôn chỉ nghe mệnh lệnh của Cốc Vân Phi.

Cốc Vân Phi phân phó Tây môn huynh đệ hầu cận Thẩm Thắng Y cho tốt.

“Hầu cận” hai chữ đó có phải có ý tứ khác?

Nếu quả có, hãm bẫy trí mệnh có lẽ đã an bài bên trong gian phòng kia.

Đợi đã lâu không thấy Tây môn Cầm đi ra, Thẩm Thắng Y tất nhất định sẽ đi qua đây cửa xem thực hư.

Đã biết thân phận của Thẩm Thắng Y, vẫn muốn đối phó chàng, hằm bầy đó đương nhiên là một hằm bầy rất lợi hại.

Sự xuất hiện của Mã Nhị lại vượt ngoài ý liệu của chúng nhân.

Dù là như vậy, Thẩm Thắng Y vẫn nhắm hướng hằm bầy đi tới, chàng hơn nữa còn hy vọng bên đó thật có một hằm bầy, bởi vì như vậy sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Luôn luôn khi chàng giải quyết sự tình, chỉ cần có thể có biện pháp làm đơn giản sự tình, chàng rất ít khi bỏ qua biện pháp đó.

Những biện pháp như vậy lại cũng là biện pháp nguy hiểm nhất.

Bước chưa được mấy bước, đằng sau đột nhiên truyền đến một tiếng rên thảm.

Thẩm Thắng Y nghe được đó là thanh âm của Mã Nhị, cước bộ lập tức ngừng lại, thân hình liền xoay lại.

Vừa xoay lại là tung người lên, thân hình nhún nhảy hai cái, đã rơi mình trước mặt một cây đan quế ngoài bốn trượng.

Mã Nhị quỵ dưới cây đan quế.

Thẩm Thắng Y tả thủ nắm chặt chuôi kiếm, cúi người xuống, hữu thủ lật thân thể Mã Nhị lại.

Mã Nhị đã tắt thở.

Vết thương ngay trên yết hầu, là một vết thương rất sâu, đầu của Mã Nhị cơ hồ bị chém đứt tới ót.

Hung thủ xuất thủ không những chuẩn xác, mà còn tàn độc, một chiêu tuyệt mạng.

Thẩm Thắng Y ngậm thở dài, buông tay.

Chàng tịnh không đoán sai, mọi hành động đang dưới sự giám thị của đối phương, nhưng chàng vẫn đã đoán sai hai điểm.

Người đối phương đối phó không chỉ có chàng, còn có Mã Nhị.

Hằm bầy cũng tịnh không chỉ thiết lập bên trong phòng!

Suy đoán sai lầm hai điểm đó đã dẫn đến cái chết của Mã Nhị!

Đối phương tại sao phải giết Mã Nhị, có phải bọn chúng cũng đã nghe thấy lời Mã Nhị nói?

Đối phương đang giấu mình ở đâu?

Vừa nghe tiếng rên của Mã Nhị, chàng lập tức xông tới, đang hạ mình xuống, chàng tịnh không sơ hốt tình hình xung quanh.

Chàng lại hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Xung quanh cây đan quế một trượng đều là đất trống, lẽ nào võ công khinh công của hung thủ cao cường như vậy, một chiêu đắc thủ, bay lướt ra ngoài không những thần tốc mà còn không gây tiếng động?

Nếu quả thật như vậy, thân thủ của hung thủ cho dù không cao hơn Thẩm Thắng Y, e rằng cũng tương đương.

Có thể như thế sao?

Thẩm Thắng Y không khỏi ngửa mặt nhìn lên.

Một thanh loan đao sắc bén tức thời lẳng không chém xuống.

Chỉ là đao, không có người.

Đao quang như ánh chớp, đao thế cũng như ánh chớp!

Một đao đó chém thẳng lên yết hầu của Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y phóng người tránh vội!

Bằng vào thân thủ của chàng, mắt thấy đao bay đến, làm sao mà không thể tránh kịp?

Đao chém vào khoảng không, xoay một vòng tròn, không ngờ đã lảng không bay về.

Thẩm Thắng Y lúc đó đã phát hiện trên cán đao của loan đao đó có nổi một sợi dây.

Đầu kia của sợi dây nằm trong tay một hắc y nhân.

Hắc y nhân đó đứng trên cao hai trượng trên cây đàn quế, mắt xanh tóc vàng, lại không phải là Tây môn Cẩm.

Không phải là Tây môn Cẩm thì là Tây môn Hoa.

Tây môn Hoa hữu thủ tiếp lấy trường đao, cười lạnh một tiếng, song cước đột nhiên nhún mạnh trên cây, toàn thân lảng không bay ra, lại không phải hạ người xuống mà là lảng không bay đi.

Tả thủ của gã nắm một thiết hoàn, thiết hoàn xuyên một sợi dây, một đầu dây cột trên cành cây, đầu kia lại kéo ngang giữa trời, kéo thắt về phía gian phòng sáng ánh đèn.

Tây môn Hoa kỳ thật mượn thiết hoàn đó mà lần theo sợi dây lướt tới bên gian phòng.

Thẩm Thắng Y thấy vậy, không khỏi ngẩn người.

Chỉ vừa ngơ ngẩn, thân hình chàng đột nhiên phóng lên không, kiếm đồng thời rút khỏi vỏ!

Kiếm quang nhoáng lên, dây lập tức đứt đoạn.

Thẩm Thắng Y tả cước lảng không đáp trên một cành cây, thân hình rướn lên lập tức biến thành bay ngang, bay về phía Tây môn Hoa.

Tây môn Hoa bên kia đồng thời lảng không hạ mình, gã ở giữa không trung lộn một vòng, lúc hạ xuống thân hình ổn định, liền cất bước đi về phía gian phòng.

Chớp mắt đó, gã đã lảng không vượt xa ngoài bảy tám trượng.

Thân hình của Thẩm Thắng Y cho dù thần tốc như vậy, tới khi đuổi đến trước phòng, Tây môn Hoa đã sớm đẩy cửa vào trong.

Cửa phòng lần này không đóng lại.

Tây môn Hoa vào cửa đi ba bước rồi biến mất, bóng hình cao to lại bị ánh đèn chiếu rọi trên giấy dán cửa sổ.

Bóng không di động nữa.

Tiến vào hay là không tiến vào?

Thẩm Thắng Y nhìn cửa phòng mở rộng, trầm ngâm.

Bên trong phòng, không còn nghi ngờ gì nữa, đã thiết trí hãm bẫy mai phục lợi hại, Tây môn huynh đệ cũng không còn nghi ngờ gì nữa đang đợi chàng tiến vào.

Thật ra là hãm bẫy mai phục gì đây?

Ngoại trừ Tây môn huynh đệ ra, trong phòng có phải còn có người? Là người nào đây?

Chỉ có tiến vào mấy mình bạch được.

Thẩm Thắng Y cuối cùng đã cất bước.

Tuy đợi bên ngoài sớm muộn gì cũng nhất định có thể biết, chàng vẫn quyết định tiến vào.

Nghệ cao nhân đảm đại!

Trong phòng ngoại trừ Tây môn huynh đệ ra, tịnh không có ai khác.

Tây môn Hoa đứng yên như khúc gỗ; Tây môn Cẩm ngồi đằng sau một cái bàn bên cửa sổ, cũng đã thay một bộ hắc y.

Can đảm vì tài cao.

Gã trờng trờng nhìn Thẩm Thắng Y tiến vào, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười, chợt chỉ một cái ghế bên cạnh:

“Mời ngồi”.

Thẩm Thắng Y không ngờ đã đi qua ngồi xuống.

Tây môn Cẩm nhe răng cười lớn:

“Gan dạ quá!”.

Thẩm Thắng Y hờ hững thốt:

“Không có gì”.

Tây môn Cẩm phát tay:

“Nhị đệ đóng cửa lại đi”.

Tây môn Hoa không đợi gã nói xong, đã đi qua đóng cửa phòng lại, cài then.

Thẩm Thắng Y làm như không thấy:

“Trong phòng chỉ có huynh đệ các người?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Không sai”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hồi này là đệ đệ của người đã mở cửa cho người?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Chính phải”.

Tây môn Cẩm nói tiếp:

“Trước khi ta tiến vào, đã phát hiện Mã Nhị trốn sau xe ngựa”.

Tây môn Hoa nói:

“Cho nên ca ca lập tức kêu ta đi ra qua cửa sổ, nếu cần, tùy cơ giết chết gã”.

Thẩm Thắng Y chú mục nhìn Tây môn Cẩm:

“Người biết Mã Nhị đã phát giác bí mật của các người?”.

Tây môn Cẩm lắc lắc đầu:

“Không biết, ta chỉ hoài nghi”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hoài nghi cái gì?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Cái gì cũng hoài nghi, ta tịnh không quên đêm hôm qua đã sử dụng xe ngựa của gã”.

Tây môn Hoa nói:

“Gã đêm hôm qua trên đường đã nhìn thấy người đánh xe đi ngang, đã rượt đến con đường ngang ngõ sau của Bách Điều Viện”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Gã cũng đã nhìn thấy Khổng Tước lên xe?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Cũng đã nhìn thấy”.

Tây môn Cẩm nói:

“Không tưởng được con người đó cũng rảnh rỗi nhiều chuyện như vậy”.

Tây môn Hoa nói:

“Gã chỉ nghĩ lão bản muốn đổi người, lo lắng cho nên mất tự chủ đuổi theo”.

Gã cười lạnh nói tiếp:

“Nhưng đêm nay gã quả thật đã quá nhiều chuyện”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Sau này gã còn có thể nhiều chuyện nữa không?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Không thể, hồi này ta đã cắt đứt yết hầu của gã”.

Tây môn Cẩm nói:

“Rất tốt”.

Thẩm Thắng Y xen miệng hỏi:

“Đêm hôm qua người dùng xe ngựa của Mã Nhị chở Khổng Tước đến đâu?”.

Tây môn Cẩm đáp: “Đến đây”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người chặt đầu chặt tay Khổng Tước là ai?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Cực Lạc tiên sinh”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Cực Lạc tiên sinh đêm hôm qua cũng ở đây?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Chỉ là đêm hôm qua”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Lão cùng các người có quan hệ gì?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Nói là bằng hữu cũng không phải không thể”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Các người cùng Khổng Tước thật ra có thù hận gì?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Thù hận gì cũng không có”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Vậy chặt đầu chặt tay Khổng Tước là vì cái gì?”.

Tây môn Cẩm hỏi lại:

“Người muốn biết nguyên nhân?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Rất muốn”.

Tây môn Cẩm nói:

“Hiện tại lại không phải là lúc nói cho người biết”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ồ?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Trước khi người lâm tử, ta nhất định sẽ nói cho người biết”.

Tây môn Hoa cười cười nói tiếp:

“Đương nhiên, người nếu có thể đánh bại bọn ta, kẻ kiếm lên cổ bọn ta, sinh tử quan đầu, bọn ta cũng không thể không nói”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Không có biện pháp nào khác?”.

Tây môn Hoa lắc đầu:

“Không có”.

Tây môn Cẩm lại nói:

“Vạn nhất bọn ta hạ thủ không nương tay, một đao chém chết người, vậy thì rất xin lỗi, chỉ còn nước thỉnh người hỏi Diêm Vương gia”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Nghe các người nói vậy, các người đã có chuẩn bị sẵn, quyết định đánh với ta”.

Tây môn Cẩm nói:

“Không sai”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Trước khi ta gặp Mã Nhị, các người không còn nghi ngờ gì nữa đã tính như vậy”.

Tây môn Cẩm nói:

“Không sai”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Trước đó, ta căn bản không hoài nghi gì đến các người, tại sao các người lại đối phó ta như vậy?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Người đã biết quá nhiều rồi”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đó là nói ta đã biết đến con người Cực Lạc tiên sinh, địa phương Cực Lạc trang?”.

Tây môn Cẩm chỉ cười không đáp.

Thẩm Thắng Y không hỏi truy, đưa mắt nhìn bốn phía:

“Các người đã chuẩn bị quyết chiến với ta, tại sao còn muốn mời ta vào phòng ngồi xuống?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Không phải là mời, là dẫn dụ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Xem ra ta còn ở ngoài đời thì hay hơn”.

Tây môn Cẩm nói:

“Hay hơn nhiều”.

Gã cười nói tiếp:

“Chỉ tiếc lòng hiếu kỳ của người quá lớn, tính nhẫn nại lại không đủ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Lòng hiếu kỳ quá lớn là sự thật, về phương diện nhẫn nại tin rằng tịnh không thua kém các người”.

Tây môn Cẩm nói:

“Vậy sao người lại bước vào mau như vậy?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Bởi vì ta đã quen thói mạo hiểm”.

Tây môn Cẩm lắc đầu:

“Đó không phải là một thói quen rất tốt”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người còn chưa nói cho ta biết tại sao lại dẫn dụ ta tiến vào?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Lý do rất đơn giản, trong gian phòng này không thể kinh động đến người khác”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Không có nguyên nhân nào khác?”.

Tây môn Cẩm mặt mày thành thật:

“Không có”.

Thẩm Thắng Y tịnh không tin lời nói của Tây môn Cẩm, lại nhìn không ra trong gian phòng này có gì cổ quái, hỏi tiếp:

“Vạn nhất ta không chịu tiến vào thì các người làm sao?”.

Tây môn Cẩm hồi đáp sáng khoái phi thường:

“Bọn ta đi ra!”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Cho nên ta tịnh không quên giăng sợi dây đó giữa trời”.

Gã thở dài nhẹ nhẹ:

“Chỉ tiếc sợi dây đó không thể sử dụng nữa”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Sợi dây đó đã giúp người lấy một mạng người, còn chưa đủ sao?”.

Tây môn Hoa lắc đầu:

“Còn chưa, bởi vì mạng người đó tịnh không phải là mạng người”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người một mực núp trên cây đàn quế đó?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Nếu ta đi theo người quá lâu, nhất định sẽ bị người phát giác”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thính giác của người rất tốt”.

Tây môn Hoa cười:

“Cũng có thể nói là cổ họng của Mã Nhị rất to”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đao người dùng cũng không tệ”.

Tây môn Hoa nói:

“Chỉ tiếc mới chỉ là không tệ”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Cũng may là như vậy, ta mới giữ được cái đầu này”.

Tây môn Hoa nói:

“Người lại cũng bắt tất quá cao hứng”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Bởi vì người còn có cơ hội dụng đao?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Chính thị!”. Tả thủ phẩy một cái, sợi dây cột trên cán đao liền bị đứt.

Thẩm Thắng Y cũng đứng dậy, đi ngang hai bước.

Đến bây giờ chàng vẫn chưa nhìn ra bất cứ chỗ nào không ổn.

Lẽ nào Tây môn huynh đệ thật là bằng vào võ công của bản thân mà đường đường chính chính quyết một trận sinh tử với mình?

Thẩm Thắng Y không tin mấy.

Bởi vì vô luận chàng nhìn kiểu nào, đều cảm thấy Tây môn huynh đệ không phải là hạng người đó. Chàng cũng hy vọng mình nhìn sai.

Mình thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng!

Tây môn huynh đệ nhìn thấy Thẩm Thắng Y dừng bước, liền liếc nhau một cái.

Tây môn Cẩm liền quát nhẹ một tiếng:

“Lên!”.

Hai người đồng thời cất bước, từ từ ép về phía Thẩm Thắng Y.

Gian phòng này tịnh không lớn, Tây môn huynh đệ chỉ đi tới bốn bước là đã có thể huy đao.

Đi được hai bước, bọn chúng vẫn tiếp tục đi tới, hoàn toàn không có biểu thị động thủ.

Ép sát tới cỡ nào bọn chúng mới chịu động thủ?

Nhìn thấy Tây môn huynh đệ bức tới gần như vậy, Thẩm Thắng Y biết có chỗ không hay.

Kinh nghiệm đã qua của chàng, tiếp cận như vậy, một khi động thủ tất phân sinh tử.

Tuy chàng tịnh không rõ mức độ võ công nông sâu của Tây môn huynh đệ, cũng không lo gì tới liều mạng như vậy.

Chỉ cần Tây môn huynh đệ thật sự có ý liều mạng.

Tây môn huynh đệ lại hiển nhiên có ý đồ khác.

Trước khi hiểu rõ ý đồ của bọn chúng, Thẩm Thắng Y tịnh không thích bọn chúng ép sát như vậy.

Tây môn huynh đệ đương nhiên không thể chiều chàng!

Bước thứ ba.

Thẩm Thắng Y chợt hét lên:

“Nếu không dừng lại, tới gần nữa thì đừng trách ta kiếm hạ vô tình!”.

Tây môn huynh đệ làm như không nghe, đang khi nói lại bức tới nửa bước.

Thẩm Thắng Y không do dự nữa, Tả Thủ Kiếm đâm ra!

Đâm tới nửa đường đã biến thành hai kiếm, một kiếm đâm trái, một kiếm đâm phải, tả hữu đâm lên vai phải của Tây môn huynh đệ.

Hai kiếm cơ hồ đồng thời đâm tới.

Xuất thủ thần tốc, đơn giản giống như thanh kiếm trong sát na đó đã phân thành hai, tả hữu thủ của chàng nắm chặt mỗi bên, tả hữu đâm ra.

Cũng cơ hồ cùng một lúc, Tây môn huynh đệ chia nhau thét lên một tiếng, ào tới một bước, huy đao chém xuống.

Hai thanh đao cũng đều chém lên vai, một tả một hữu.

Đao thế quỷ dị thần tốc.

Mức độ thần tốc so với Thẩm Thắng Y lại vẫn kém một đoạn, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đã có thể liệt vào hàng cao thủ.

Đã có thể liệt vào hàng cao thủ, lúc kiếm của Thẩm Thắng Y đâm ra, bọn chúng cũng nên nhìn ra mình tuyệt đối không thể nhanh bằng Thẩm Thắng Y.

Nhưng bọn chúng vẫn không đổi ý, không tránh né một kiếm của Thẩm Thắng Y, trái lại còn huy đao chém về phía Thẩm Thắng Y.

Đó chỉ có một thứ kết quả.

Đao của bọn chúng còn chưa chém xuống, kiếm của Thẩm Thắng Y đã đâm lên bên vai hữu thủ cầm đao của bọn chúng.

Trừ phi vai của bọn chúng cứng như sắt, kiếm đâm không vào, nếu không chịu một kiếm, đao trong tay căn bản không còn có thể chém xuống nữa, thậm chí phải buông đao.

Lẽo nào bọn chúng ngoài đao ra còn kiêm luyện loại công phu Kim Chung Trạo, Thiết Bổ Sam, bấp thịch trên thân thể đã luyện đến mức đao thương bất nhập?

Quả nhiên là thứ kết quả đó.

Đao của Tây môn huynh đệ mới vừa chém đến nửa đường, kiếm của Thẩm Thắng Y đã đâm lên vai chúng.

“Keng keng” hai tiếng vang vọng.

Hai kiếm đó của Thẩm Thắng Y không ngờ cứ như đâm lên kim thiết vậy!

Mũi kiếm đâm lủng áo, cũng không thể đâm sâu thêm được nữa!

Không có máu! Một giọt cũng không có!

Tây môn huynh đệ hiển nhiên tịnh không thụ thương, đao trong tay đương nhiên cũng không rút xuống đất.

Đao thể đương nhiên cũng không ngưng lại.

Thẩm Thắng Y sát na đó chung quy đã biết là sao, nhưng không còn kịp rút người lại tránh né.

Đao thể quỹ dị của Tây môn huynh đệ đã phong bế hết thân hình chàng!

Kiểm thể của thanh kiếm trên tả thủ của chàng lại vẫn chưa dứt, đệ nhị kiếm vừa đâm không xuyên vai Tây môn Hoa, liền vít lên trên, đỡ lấy một đao của Tây môn Hoa đang chém xuống!

Toàn thân chàng đồng thời lách về bên Tây môn Hoa.

Trong một đao của Tây môn Hoa không ngờ có ẩn tàng bảy biến hóa!

Đao chém được nửa đường, lưỡi đao rung lên, biến thành bảy đao!

Gã nhanh, Thẩm Thắng Y càng nhanh hơn!

“Keng keng keng” bảy đao đó đều chém lên kiếm của Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y liên tục đỡ bảy đao, cứng cỏi bức Tây môn Hoa thoái lùi ba bước.

Chàng không thể không bức thoái Tây môn Hoa, cũng chỉ có như vậy mới có đất để tránh công thế của Tây môn Cẩm.

Một đao của Tây môn Cẩm chém xuống, so với Tây môn Hoa không ngờ còn nhiều hơn một biến hóa!

Ngoài đao ra còn có chưởng, tả chưởng của gã phối hợp với đao thể, phát một chưởng nhắm ngay ngực Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y thân hình như quỷ mị, cũng lợi dụng cự ly ba bước đó, tránh thoát tám đao một chưởng của Tây môn Cẩm!

Thân thủ lợi hại làm sao!

Tây môn Cẩm đao chưởng rơi vào khoảng không, cũng không khỏi mất tự chủ thoát miệng la lên “giỏi”!

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, tả chưởng phách không của gã đột nhiên “vù” một tiếng, một mũi cương châm lấp lánh từ trong tay áo bắn ra, bắn về phía chỗ yếu hại trên ngực Thẩm Thắng Y!

Tả chưởng của gã cách ngực Thẩm Thắng Y chỉ chưa tới một thước!

Thẩm Thắng Y tuy mắt sáng, kinh nghiệm lâm trận cũng phong phú, nhìn động tác của Tây môn Cẩm, biết gã dùng ám khí, lại đã không còn kịp tránh né.

Ứng biến của chàng linh mãnh đến mức không thể tưởng tượng được, giữa một sát na, nửa thân nghiêng qua, né chỗ yếu hại trên ngực, hữu cước đồng thời đá về phía bụng dưới của đối phương!

“Phập” một tiếng, cương châm đã xuyên qua vai phải của Thẩm Thắng Y, hữu cước của Thẩm Thắng Y cũng đồng thời đá trúng bụng dưới của Tây môn Cẩm.

Tây môn Cẩm thật không tưởng được Thẩm Thắng Y trong một sát na không ngờ còn có thể đá phản kích, bất quá cho dù có nghĩ đến cũng tránh không kịp.

Cự ly thật quá gần, một cước của Thẩm Thắng Y thần tốc không thua gì cương châm của gã!

Nhưng vô luận là sao, nếu biết trước được, hiện tại có lẽ không bị trúng một cước nặng đến như vậy!

Gã ám toán đắc thủ, còn chưa kịp hoan hỉ, toàn thân đã bị Thẩm Thắng Y đá bay lên.

Bay được một trượng, đập mình lên cái bàn gần song cửa.

“Rốp rốp”, bàn tan nát, cả người Tây môn Cẩm lẫn bàn ngã ngửa dưới đất, không ngờ nghe “cheng” một tiếng giống như tiếng kim thiết rơi xuống đất. Đó thật ra là công phu gì mà có thể khiến cho thân người biến thành như kim thiết?

Thẩm Thắng Y một cước đá bay Tây môn Cầm, tả thủ liên tung liên tục ba kiếm bức lui Tây môn Hoa.

Chàng lui liên nửa trượng, lui đến trước cửa, thân người vừa dựa trúng cánh cửa, tả thủ xoay lại, dùng chuôi kiếm liên tục phong bế mấy huyết đạo trên vai phải.

Cương châm ghim vào thịt điếng người, tiếp đó là cảm giác tê dại.

Là ám khí gì, chàng còn chưa biết.

Tây môn Cầm tức thì từ dưới đất phóng lên, nhìn bộ dạng tịnh không bị thương.

Gã nhìn Thẩm Thắng Y, chợt cười nói:

“Quả nhiên danh bất hư truyền”.

Thẩm Thắng Y mặt xanh dờn:

“Trên mình các người có mặt giáp sắt?”.

Tây môn Cầm đáp:

“Không sai”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Đây là tinh tâm kiệt tác của Cực Lạc tiên sinh, bảo đảm đao thương bất nhập”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Không trách gì các người muốn dẫn dụ ta tiến vào gian phòng này”.

Tây môn Hoa nói:

“Chỉ có chỗ chật hẹp như vậy bọn ta mới có thể tiếp cận được người”.

Tây môn Cầm nói:

“Người đã muốn thăm dò bí mật từ miệng bọn ta, tất sẽ không xuất thủ đâm vào chỗ yếu hại của bọn ta, như yết hầu, như my tâm”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Ta một kiếm không đâm gục các người, tất để các người có thể thừa cơ”.

Tây môn Hoa nói:

“Chỉ tiếc bọn ta tuy thừa cơ hạ thủ, tịnh chưa thể đánh chết người”.

Tây môn Cầm nói:

“May là ngoại trừ đao ra, trong tay áo của ta còn có ám khí”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Độc được ám khí?”.

Tây môn Cầm đáp:

“Độc được trên cương châm đó là tinh tâm kiệt tác của Cực Lạc tiên sinh, bảo đảm kiến huyết phong ...”.

Gã chợt ngậm miệng.

Thẩm Thắng Y cười lạnh:

“Phong hầu?”.

“Người hiện tại còn có thể nói chuyện được, ta thật cảm thấy kỳ quái”. Tây môn Cầm thở dài:

“Sự bảo chứng của Cực Lạc tiên sinh thì ra tịnh không phải hoàn toàn hữu hiệu”.

Tây môn Hoa xen miệng:

“Đó kỳ thật không trách được Cực Lạc tiên sinh”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Sao vậy?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Lão cho bọn ta phối chế những độc dược đó, tịnh không phải vì để đối phó Thảm Thắng Y”.

Tây môn Cẩm nói:

“Cho nên bọn ta chỉ có thể trách vị Thảm đại hiệp này nội công tu vi quá cao”.

Tây môn Hoa nói:

“Bất quá cho dù nội công tu vi của y có cao tới cỡ nào, nội trong nửa canh giờ tin rằng khó tránh khỏi bị độc phát mà chết, trước đây bọn ta không phải đã thí nghiệm qua sự lợi hại của thứ độc dược này sao?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Nếu quả y có thể tìm được giải dược, đương nhiên không nói vậy được”.

Tây môn Hoa nói:

“Người lẽ nào đã quên lúc Cực Lạc tiên sinh phối chế độc dược tịnh không đồng thời phối chế giải dược?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Ta không có quên”.

Tây môn Hoa nói:

“Nhưng vô luận là sao, nửa canh giờ là quá lâu”.

Tây môn Cẩm nói:

“Người nếu không nhẫn nại chờ đợi được, có thể bức y động thủ, y vừa động, huyết dịch vận hành nhanh hơn, được tính cũng sẽ phát tác sớm hơn”.

Tây môn Hoa nói:

“Ta đang muốn làm như vậy”.

Hai huynh đệ bọn chúng, người này một câu, người kia một câu, có hỏi có đáp, mục đích hiển nhiên là kéo dài thời gian đợi Thảm Thắng Y bị độc phát mà chết.

Thảm Thắng Y phảng phất tịnh không phát giác ý đồ của bọn chúng, cũng không xen lời, chỉ lẳng lẳng đứng đó, tựa hồ nghe đến nhập thần.

Trên đỉnh đầu chàng liền bốc lên một làn khói trắng lợt lợt, vết thương trên vai đồng thời có máu tươi trào ra.

Máu tươi trào ra đã biến thành màu đen sì, nhuộm đầm y phục của chàng.

Mũi cương châm dài ba tấc vốn hoàn toàn đâm phạm vào trong bắp thịt trên vai chàng, hiện tại không ngờ từ từ phọt ra.

Tây môn Cẩm chợt phát giác, gã không ngờ lại biết là chuyện gì, ngậy người:

“Hiện tại bọn ta không muốn bức y động thủ cũng không được”.

Tây môn Hoa thốt:

“Ồ?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Người lẽ nào không nhìn thấy y đang vận công bức độc ra?”.

Tây môn Hoa nhìn kỹ Thảm Thắng Y một lượt:

“Nội công tu vi của y so với trong tính toán của bọn ta còn cao cường hơn nhiều”.

Tây môn Cẩm nói:

“Ngưng nói đi, bọn ta mà còn không động thủ là không kịp đó”.

Lại thét một tiếng “Lên”!

Huynh đệ hai người liền tả hữu xông lên trước.

Thảm Thắng Y cười lạnh một tiếng.

Giữa tiếng cười lạnh, độc châm đã ngưng phọt ra, máu tươi cũng ngưng trào!

Trường kiếm trong tả thủ của chàng cũng đâm ra giữa tiếng cười lạnh.

Kiểm thế xem ra tịnh không bị thương thế ảnh hưởng, vẫn thần tốc.

Một kiếm lại hóa thành hai kiếm, tả kiếm đâm về phía my tâm của Tây môn Hoa, hữu kiếm đâm về phía yết hầu của Tây môn Cẩm.

Lần này chỗ kiếm của chàng đâm là chỗ yếu hại của hai người.

Tây môn Cẩm liếc thấy, thân hình xông lên rùn xuống, kiếm lướt qua trượt yết hầu của gã, kiếm khí lạnh buốt lại phảng phất đã đâm vào yết hầu!

Gã rùng mình tại đương trường.

Tây môn Hoa cũng nhanh mắt!

Mắt nhanh tay lẹ, đỡ vội một đao gạt kiếm ra.

Thảm Thắng Y thu kiếm lại cười lạnh:

“Sinh tử quan đầu, kiếm của ta chỉ còn nước chào đón chỗ yếu hại của các người”.

Tây môn Cẩm cũng cười lạnh:

“Nội trong hai ba chục chiêu, ngươi vị tất có thể chém chết huynh đệ bọn ta, nhưng sau hai ba chục chiêu, ngươi tất sẽ bị độc phát!”.

Thảm Thắng Y quát lạnh một tiếng:

“Ta nếu toàn lực xuất kích, không cần mười chiêu, tất sẽ giết chết một người trong số các người, một đủ vốn, hai có lời!”. Chàng hét lớn một tiếng, Tả Thủ Kiếm lại đâm ra!

Kiểm quang huy hoàng, bay bắn về phía Tây môn Cẩm.

Người thứ nhất chàng muốn giết là Tây môn Cẩm.

Tây môn Cẩm biến sắc, không khỏi mất tự chủ thoái lùi ba bước!

Gã tịnh không hoài nghi lời nói của Thảm Thắng Y.

Tây môn Hoa bước xéo lên cấp cứu.

Một kiếm Thảm Thắng Y đâm về phía Tây môn Cẩm lập tức xoay lại, xoay về phía Tây môn Hoa, lạnh giọng:

“Giết người trước cũng được!”.

Kiểm vừa ngưng, lại đâm ra.

Không đợi kiếm đâm tới, Tây môn Hoa đã lùi ra sau.

Huynh đệ hai người thì ra đều rất sợ chết.

Kiểm của Thẩm Thắng Y cũng chỉ đâm ra một nửa đường rồi thu hồi lại, thuận thế nghiêng người, lấy vai trái ủi lên cánh cửa đằng sau!

“Bình” một tiếng, toàn cánh cửa bị chàng ủi bay đi, thân người chàng cũng bay ra ngoài!

Tây môn Cẩm ngơ ngẩn:

“Thì ra y tính không phải liều mạng thật”.

Tây môn Hoa nói:

“Không những không liều mạng, mà là muốn bỏ chạy”.

Tây môn Cẩm nói:

“Y hồi nãy hiển nhiên chưa thể bức độc được ra”.

Tây môn Hoa nói:

“Hơn nữa độc tính tất nhiên đã bắt đầu phát tác, y căn bản không thể chi trì nữa”.

Tây môn Cẩm thét lớn:

“Vậy còn không mau truy đuổi!”.

Thân hình gã lập tức như mũi tên bắn ra.

Tây môn Hoa đuổi sát theo.

Đến khi bọn chúng ra ngoài phòng, đã không còn thấy bóng dáng của Thẩm Thắng Y nữa.

Trong khu vườn im ắng lại có tiếng y phục phấp phật vang lên, xa ngoài bốn năm trượng!

Tây môn Cẩm nói:

“Bên kia!”.

Huỳnh đệ hai người liền rượt theo hướng y phục phấp phật.

Bằng vào khinh công của Thẩm Thắng Y, dưới trạng thái bình thường, đâu chỉ đi được có bốn năm trượng, cũng không thể phát ra tiếng y phục xé gió lớn như vậy.

Lẽ nào độc tính thật đã phát tác?

Tây môn huỳnh đệ thân hình bay nhanh, nháy mắt đã ra tới ngoài ba trượng.

Trong bóng tối, bất chợt có một bóng trắng bay vọt ra ngoài tường.

Tây môn huỳnh đệ tịnh không quên Thẩm Thắng Y vận bạch y.

Tây môn Cẩm vừa thấy đã chửi:

“Hảo tiểu tử, không ngờ còn có thể phóng qua tường cao!”.

Nói chưa dứt lời, ngoài tường đã truyền đến tiếng “bịch” nho nhỏ, giống như có người từ trên cao té xuống đất.

Tây môn Hoa nghe thấy, cười lên:

“Độc tính quả nhiên đã phát tác”.

Tây môn Cẩm nói:

“Cho dù y có rời khỏi khu vườn này được, y cũng không đi xa được”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Đi càng nhanh, chết càng mau”.

Tây môn Cẩm cười cười:

“Độc dược của lão già Cực Lạc thật lợi hại”.

Tây môn Hoa nói:

“Bọn ta đại khái bắt tất phải đuổi theo”.

Tây môn Cẩm nói:

“Hay là đuổi theo thì hay hơn, nếu y gục ngoài tường, bọn ta không thể không đem xác y vào”.

Tây môn Hoa nói:

“Không sai”.

Nói xong, hai người đã đến dưới tường.

Tây môn Cẩm ngửa mặt nhìn lên:

“Giáp sắt trên mình bọn ta hiện tại hơi cồng kềnh vướng víu đó”.

Tây môn Hoa nói:

“Nếu phóng lên cái tường này, tin rằng không thành vấn đề”.

Tây môn Cẩm gật đầu:

“Lên trên tường trước, nhìn cho rõ rồi phóng xuống, cẩn thận Thảm Thắng Y ở ngoài thừa cơ tập kích”.

Tây môn Hoa nói:

“Ta sẽ cẩn thận”.

Hai người liền nhất tề rướn người lên.

Có lẽ vì mặc thiết giáp, hai người đều cần phải dùng tay hỗ trợ, bám trên tường, rồi mới mượn lực lộn người bay lên.

Tây môn Hoa cúi mình nhìn xuống:

“Ngoài tường không có ai”.

Hai người liền phóng xuống.

Ngoài tường là một con đường nhỏ, tả hữu cơ hồ đều có tường sau trang viện của người ta.

Thứ ngũ sau này ban đêm rất tĩnh mịch.

Hiện tại trên đường cũng chỉ có Tây môn huynh đệ hai người.

Bọn chúng nhìn trái nhìn phải, không khỏi nhú mày.

Trong bóng tối bên tường đối diện, thấp thoáng có một vật màu trắng.

Tây môn Cẩm mục quang nhìn thấy:

“Là một bộ y phục”.

Tây môn Hoa nói:

“Qua xem xem”.

Hai người đồng thời cất bước, tả hữu bước qua.

Tây môn Cẩm tịnh không nhìn lắm, đó là một bộ y phục, loan đao trong tay gã hạ xuống khều một cái, vớt bộ y phục lên.

Nơi vai phải trên y phục có lủng một lỗ, xung quanh còn nhuộm máu đen sì.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là áo ngoài của Thảm Thắng Y.

Áo ở đây, còn người đâu?

Tây môn Cẩm tình không giương mắt nhìn bốn bề.

Bên dưới y phục có một bồn hoa, mục quang của Tây môn Cẩm đang lạc trên bồn hoa.

Bồn hoa đã vỡ, đất đổ ra, hoa cũng bị gãy đoạn.

Mục quang của Tây môn Cẩm lại ngược lên, cười lạnh:

“Hay cho tiểu tử giảo hoạt”.

Tây môn Hoa nói:

“Cái hồi nãy bay ra ngoài tường thì ra không phải người, chỉ là y phục phủ cái bồn hoa này”.

Tây môn Cẩm nói:

“Chính thị”.

Tây môn Hoa nói:

“Người tắt vẫn còn bên trong”.

Tây môn Cẩm nói:

“Chỉ sợ đã không còn”.

Tây môn Hoa nói:

“Hay là quay lại xem xem”.

Tây môn Cẩm không chần chừ:

“Cũng được”.

Thẩm Thắng Y sự thật vẫn còn bên trong.

Tây môn huynh đệ vừa phóng xuống tường, chàng lập tức từ trong một cây hoa bên cạnh lướt ra, từ trong bóng tối lướt vào ánh trăng.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi xuống, gương mặt chàng tái nhợt khủng khiếp.

Thân hình chàng cũng không thần tốc như hồi nãy, từ trong ánh trăng lướt qua, lướt về phía bốn cỗ xe ngựa bên kia.

Dưới áo ngoài là bộ y phục bó sát thân màu trắng, cho nên thân hình của chàng tuy không linh hoạt, tịnh không phát ra tiếng y phục phản phật nữa.

Xung quanh vai phải của bộ y phục cũng đã thấm máu đen sì, độc châm vẫn còn ghim bên trên.

Đến trước xe ngựa, chàng quỳ nửa người, phóng vào dưới đáy một chiếc xe.

Chàng đã rất lâu rồi không khốn khổ như vậy.

Cho dù là Tây Khê huyết chiến với thập tam sát thủ, chàng tuy thân mang trọng thương, vẫn liều mạng làm tới, tịnh không trốn núp.

Độc dược của Cự Lạc tiên sinh thật lợi hại.

Hồi nãy chàng vận công bức độc, đã phát giác công lực của bản thân tuyệt đối không thể bức hết độc ra, hơn nữa cả ngăn trở độc tính lan chậm cũng đã thành vấn đề.

Cho nên chàng không thể không chạy.

Chạy nãy giờ, độc tính càng thâm nhập, lúc chàng lén chui người dưới đáy xe, đã cảm thấy muốn hôn mê.

Bất quá chàng không quên trong mình có giấu một bình thuốc giải độc.

Bình thuốc giải độc này là trong vụ án Bạch Tri Thù, Đường Bưu đã cho chàng làm lễ vật, là thuốc giải độc do Đường Môn Bưu Báo huynh đệ đặc chế.

Bưư Báo huynh đệ là ám khí cao thủ của Đường Môn, thiện nghệ chế tạo các thứ độc dược, giải dược.

Bình thuốc giải dược này đã cứu tính mạng của Thẩm Thắng Y một lần, cả độc dược Tiêu Hồn Thực Cốt Tấn lợi hại như vậy cũng có thể tiêu giải.

Đối với thứ độc dược của Cực Lạc tiên sinh cũng có thể hữu hiệu như vậy không?

Vô luận ra sao Thẩm Thắng Y cũng phải thử.

Ngoại trừ như vậy ra, trước mắt đã không còn biện pháp nào khác.

Chàng dò dò trong mình lấy ra bình thuốc, đổ ra hai viên thuốc, uống một viên, liền rút độc châm trên vai ra, đem viên kia bóp nát thành bột, xoa vào vết thương.

Cũng ngay lúc đó, Tây môn huynh đệ đã trước sau nhảy qua tường về lại vườn.

Tây môn Hoa dõi mắt bốn phía:

“Trước hết đi kiếm trong mấy cây hoa”.

Tây môn Cẩm nói:

“Ta khẳng định y đã không còn ở đó”.

Nhưng bọn chúng vẫn đi qua.

Thẩm Thắng Y sự thật đã không còn ở đó.

Trong một hàng bồn hoa đặt bên đó, hiển nhiên đã thiếu mất một bồn.

Tây môn Cẩm chăm chăm nhìn chỗ trống:

“Y hồi nãy tất nhiên đã trốn ở quanh đây”.

Tây môn Hoa nói:

“Người nghi hiện tại y đại khái đã chạy đi đâu?”.

Tây môn Cẩm lắc đầu cười khổ:

“Ta làm sao biết được?”.

Mục quang ngược lên, lại nói:

“Có lẽ y đã chạy về bên đại đường”.

Tây môn Hoa nói:

“Nếu để Cốc lão đầu biết được chuyện này, thật không hay”.

Tây môn Cẩm nói:

“Cho dù y có chạy về phía đại đường, cũng không thể tiến vào đại đường tìm Cốc lão đầu nữa”.

Tây môn Hoa gật đầu:

“Không sai, y làm sao biết Cốc lão đầu tịnh không liên quan gì đến chuyện Khổng Tước”.

Tây môn Cẩm nói:

“Hiện tại y chắc vẫn nghi Cốc lão đầu sai khiến bọn ta làm vậy”.

Tây môn Hoa mục quang chợt lạnh buốt:

“Bên đại đường có người đi đến đây”.

Tây môn Cẩm ngưng thần nhìn:

“Là một nữ nhân”.

Nói xong, nữ nhân kia đã vượt qua cửa vòm nguyệt động, đi tới khu vườn đó.

Tây môn Cẩm nói tiếp:

“Hình như là Thái Phụng”.

4. Yết Gian Trích Nịnh -độc Lập Trừ Ma

Chính là Thái Phụng.

Xuyên qua cửa vòm nguyệt động, Thái Phụng nhìn đông ngó tây như đang tìm người.

Đang tìm ai vậy? Có chuyện gì đây?

Nàng đang theo hướng gian phòng sáng trưng ánh đèn đi tới.

Đi được vài bước, hai bóng người vù vù lảng không hạ trước mặt nàng.

Nàng thất kinh, thoát miệng la lên:

“Ai?”.

“Là bọn ta!”. Thanh âm của Tây môn Cẩm Tây môn Hoa.

Thái Phụng tới giờ cũng đã nhìn rõ, giơ tay vỗ vỗ ngực:

“Thì ra là huynh đệ các người, xem chút hủ chết ta!”.

Tây môn Cẩm ngạc nhiên hỏi:

“Nàng sao lại đến đây?”.

Thái Phụng đáp:

“Ta không yên tâm, cho nên mượn cơ bụng không thoải mái đi về gian phòng sau đại đường nghỉ ngơi, giữa đường quẹo qua đây xem thực hư một phen”.

Nàng liền hỏi theo:

“Sự tình sao rồi?”.

Nghe nàng nói vậy, hiển nhiên là đồng đảng của Tây môn huynh đệ.

Bọn họ thật ra có quan hệ gì?

Tây môn Cẩm ứng tiếng:

“Võ công của họ Thảm lợi hại phi thường, bọn ta tuy có thiết giáp độc châm, vẫn để cho y chạy thoát”.

Thái Phụng biến sắc:

“Chạy thoát?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Bắt quá vai phải của y đã trúng một mũi độc châm”.

Thái Phụng thất kinh:

“Trúng độc châm vẫn có thể bỏ đi?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Nội công của y cao cường đến mức vượt ngoài ý liệu của bọn ta”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Nhưng lúc y bỏ đi thân hình đã có vẻ chậm chạp, hơn nữa phải sử dụng quỷ kế dụ bọn ta đuổi theo sai hướng”.

Tây môn Cẩm nói:

“Con người của y, nếu còn sức lực tái chiến, tin rằng tuyệt không thể không đánh mà chạy, tất độc tính đã bắt đầu phát tác, không chạy không được”.

Thái Phượng không yên tâm hỏi nữa:

“Y thật đã trúng độc châm?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Đây là chứng có!”, gơ tả thủ lên.

Tả thủ của gã cầm áo ngoài của Thẩm Thắng Y.

Thái Phượng nhìn vết máu đen sì trên áo ngoài, song nhãn lập tức phát sáng:

“Để cho y trốn thoát khỏi đây, chắc y cũng chạy không tới nha môn”.

Tây môn Cẩm nói:

“Có lẽ”.

Thái Phượng nói:

“Thứ độc được này là Cực Lạc tiên sinh đã dùng huyết dịch từ lòng vũ của mười bảy thứ độc điều luyện thành, cho dù nội công của y cao cường tới cỡ nào, không có thuốc giải, nửa canh giờ sau cũng chết chắc”.

Nàng cười khàng khặc:

“Thứ độc được này lại không có giải được”.

Tây môn Cẩm nói:

“Thứ độc được này Cực Lạc đáng lẽ đồng thời phối chế một thứ giải được mới phải, người có khi lỡ tay, vạn nhất đả thương chính mình thì sao?”.

Thái Phượng đáp:

“Vậy chỉ còn nước chịu nhận mệnh thôi”.

Tây môn Cẩm lắc đầu:

“Con người đó có lúc thật khó dùng lý để thuyết phục”.

Thái Phượng nói:

“Có lúc vậy, bất quá chuyện này ngươi lại đã trách lầm lão”.

Tây môn Cẩm thốt:

“Ồ?”.

Thái Phượng nói:

“Lão không phải không muốn đồng thời phối chế giải được. Chỉ là cả lão cũng không phối chế được”.

Tây môn Cẩm nói:

“Vậy Thẩm Thắng Y lần này không phải là chết chắc sao?”.

Thái Phượng nói:

“Ai kêu y nhiều chuyện”.

Tây môn Cẩm thốt:

“Có thể là y hiện tại đã bị độc phát mà chết, bọn ta cũng vị tất đi tìm thi thể của y hủy diệt”.

Tây môn Hoa nói:

“Cho dù tìm được để hủy diệt, vì y thất tung sau khi tiến vào Thiên Hương Lâu điều tra, bên quan phủ nhất định sẽ tiếp tục điều tra hoặc giám thị, đối với hành động về sau của bọn ta tất sẽ có ảnh hưởng rất lớn”.

Thái Phượng nói:

“Cho nên bọn ta cần phải mau chóng tiến hành kế hoạch của bọn ta”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Vậy lúc nào tiến hành?”.

Thái Phượng đáp:

“Bây giờ!”.

Tây môn huynh đệ ngăn người:

“Bây giờ?”.

Thái Phượng đáp:

“Cái gì bọn ta cần biết đều đã nghe ngóng được hết rồi”.

Tây môn huynh đệ không khỏi gật đầu, Tây môn Cẩm chợt hỏi:

“Thứ độc châm đó người cho ta một mũi nữa được không?”.

Thái Phượng đáp:

“Độc dược Cực Lạc tiên sinh luyện thành chỉ đủ để tẩm ba mũi độc châm”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Còn hai mũi kia đâu?”.

Thái Phượng đáp:

“Ta lúc ban đầu nghĩ một mũi đã đủ đối phó Cốc Vân Phi, chỉ hỏi lão lấy một mũi”.

Nàng thở dài nhẹ nhẹ:

“Mũi độc châm đó ta vốn đưa cho người để dùng lúc đối phó Cốc Vân Phi”.

Tây môn Cẩm nói:

“Ta tịnh không quên, chỉ là hồi nãy nếu không dụng độc châm, làm sao đối phó nổi Thẩm Thắng Y?”.

Thái Phượng hỏi:

“Không có độc châm, các người hoàn toàn nắm chắc có thể đối phó Cốc Vân Phi chứ?”.

Tây môn Cẩm lập tức lắc đầu:

“Cũng không hoàn toàn”.

Tây môn Cẩm bên cạnh ưỡn ngực:

“Có hay không có độc châm để đối phó Cốc Vân Phi kỳ thật cũng như nhau”.

Tây môn Cẩm lại nói:

“Không sai, Cốc Vân Phi tịnh không phải là Thẩm Thắng Y”.

Thái Phượng nói:

“Vì để an toàn, kế hoạch hãy đình lại một ngày, đợi ngày mai ta đến Cực Lạc trang lấy độc châm”.

Một thanh âm liên vang lên:

“Đêm dài lắm mộng, hay là hiện tại giải quyết cho xong!”.

Là thanh âm của nam nhân, lại không phải là thanh âm của Tây môn huynh đệ.

Thanh âm từ đằng sau truyền đến.

Ba người giật mình quay đầu lại, nhìn thấy một lão nhân đứng thẳng như ngọn tiêu thương trong cửa vòm nguyệt động.

Cốc Vân Phi!

Tây môn huynh đệ mặt mày biến sắc, tay nắm chặt đao.

Thái Phượng không ngờ còn cười được, cười hỏi:

“Lão gia tử sao lại đi ra đây?”.

Cốc Vân Phi cười lạnh:

“Chỉ vì muốn xem người thật ra đang làm gì?”.

Thái Phượng nói:

“Tôi không phải đã nói bị đau bụng sao”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Chỉ tiếc người giả không giống, ta nhìn đi nhìn lại, đều không cảm thấy bụng của người không thoải mái”.

Thái Phượng cười hỏi:

“Lão gia tử lẽ nào trước đây đã từng làm đại phu?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Đại phu thì chưa làm qua, lại đã đi lại ba bốn chục năm trên giang hồ”.

Thái Phượng nói:

“Tôi cơ hồ quên lão gia tử vốn làm nghề gì”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Kẻ mọn của người làm sao qua mắt được lão giang hồ ta”.

Thái Phượng nói:

“Lão gia tử nghĩ chắc đã mượn cố chiếu cố tôi để đi ra”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Không sai mấy”.

Lão chăm chăm nhìn Thái Phượng, chợt lắc đầu:

“Ta tuy biết người cũng là một người thông minh, lại không tưởng được người thông minh đến nước này”.

Thái Phượng hỏi:

“Lão gia tử luôn theo sau tôi?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Lúc các người nói chuyện, ta đã đứng bên kia cửa vòm nguyệt động lắng nghe”.

Thái Phượng hỏi:

“Đều nghe rõ hết?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Ta tuy già, tai cho đến bây giờ còn chưa có bệnh”.

Thái Phượng sóng mắt láy động, liếc Cốc Vân Phi:

“Thân người của lão gia tử luôn khỏe mạnh”.

Đang nói này nói nọ, thần thái của nàng càng vũ mị đến mức cùng cực.

Cốc Vân Phi sao mà không nhận ra, hơi choáng đầu, lại liền nghiêm mặt:

“Ta nếu không theo ra, thân người cho dù có khỏe tới cỡ nào, đêm nay tin rằng cũng đi đời”.

Thái Phượng nói:

“Lão gia tử không lẽ không biết bọn tôi này giờ bắt quá là nói đùa”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vết máu trên y phục kia cũng là giả?”.

Thái Phượng ngậm miệng.

Cốc Vân Phi mục quang xoay sang Tây môn huynh đệ:

“Chó nuôi trong nhà không ngờ lại đi cắn chủ nhân, ta thật không tưởng được”.

Tây môn huynh đệ vừa tiếp xúc mục quang của lão, không khỏi thoái lùi một bước.

Bọn chúng theo Cốc Vân Phi bao lâu nay, dưới quyền uy của lão, khó tránh khỏi khiếp hãi.

Cốc Vân Phi cười lạnh:

“Nếu ta hiện tại còn chưa biết, đêm nay không thể nào không chết hồ đồ như Thẩm Thắng Y phải không?”.

Tây môn huynh đệ không nói gì.

Cốc Vân Phi thốt:

“Ta tự hỏi luôn luôn đối đãi các người không tệ, các người cũng một mực rất trung thành với ta, tại sao hôm nay sau bao nhiêu năm lại bội phản lại ta?”.

Tây môn Cẩm nghiêng răng:

“Đích xác không sai, toàn là đối đãi giống như hai con chó”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Kẻ ăn thịt là người, bọn ta luôn luôn chỉ có phần gặm xương”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Các người cũng muốn ăn thịt?”.

Tây môn Hoa nói:

“Sao không chứ?”.

Cốc Vân Phi nói:

“Đó nhất định không phải là chủ ý của các người”.

Tây môn Hoa thốt:

“Ai nói không phải?”.

Cốc Vân Phi nói:

“Nếu quả là vậy, sao đợi tới bây giờ mới động thủ?”.

Tây môn huynh đệ không đáp.

Cốc Vân Phi thở dài:

“Các người sở dĩ biến thành như vậy, ta tin rằng hoàn toàn là chịu sự xúi giục của Thái Phượng!”.

Tây môn huynh đệ mặc nhận.

Mục quang của Cốc Vân Phi quay sang mặt Thái Phượng:

“Ta đã sớm phát hiện người hay nháy mắt với huynh đệ bọn chúng”.

Thái Phượng hỏi:

“Vậy sao?”.

Cốc Vân Phi lạnh lùng nói tiếp:

“Chỉ vì người là nữ nhân ta thích, bình nhật lại có thói quen phong tình dụ dỗ nam nhân, cho nên mới không lý gì tới”.

Thái Phượng hỏi:

“Chỉ là nguyên nhân đó?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Còn có một”.

Thái Phượng hỏi:

“Có phải vì bọn họ luôn luôn rất trung thành đối với ông, cho nên ông rất yên tâm về bọn họ, nghĩ bọn họ tuyệt không thể bị tôi câu dẫn, mạo phạm tới nữ nhân của ông, làm chuyện không đúng với ông?”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Ta lại đã quên một chuyện”.

Thái Phượng hỏi:

“Chuyện gì?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Đã quên người là một nữ nhân ra sao”.

Thái Phượng cười hỏi:

“Theo ông thấy, tôi là một nữ nhân ra sao?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Một nữ nhân phong tình phóng đãng, hoang cuồng cùng cực, nam nhân bình thường không thể nào kháng cự lại!”.

Thái Phượng cười yêu kiều:

“Vậy sao?”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Huynh đệ bọn chúng chỉ là nam nhân tầm thường”.

Thái Phượng hỏi:

“Ông lẽ nào không phải?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Nếu là vậy, ta đã sớm cưới người làm vợ rồi”.

Thái Phượng thốt:

“Điểm đó tôi không thể không thừa nhận, ông có tư cách cưới tôi”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Ta lại làm sao cũng không thể cưới một người vợ như người”.

Thái Phượng không khỏi hỏi:

“Tại sao?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Thứ nữ nhân như người, chơi bởi trác táng cho vui thì được, cưới về làm vợ, đơn giản giống như nuôi một hồ ly tinh trong nhà, sớm muộn gì bằng hữu gia đình cũng rời bỏ, nhà tan mất mạng”.

“Vậy sao?”. Thái Phượng cười yêu kiều, trong mắt lại lộ thần sắc ác độc, lời nói của Cốc Vân Phi tựa hồ đã xúc phạm đến nỗi đau của nàng.

Cốc Vân Phi phảng phất như chưa phát giác:

“Hạng nữ nhân như người, ta cũng không phải là lần đầu tiên gặp”.

Thái Phượng cười không nói gì, vẻ ác độc trong mắt lại càng đậm đặc thêm vài phần.

Cốc Vân Phi thở dài nói tiếp:

“Ai biết được ta tuy không cưới người làm vợ, lại lai vãng với người nhiều lần, còn để cho người xúi dụ dạy hư hai thủ hạ của ta”.

Thái Phượng nói:

“Câu nói đó của lão gia tử lại đã sai rồi”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Sai chỗ nào?”.

Thái Phượng đáp:

“Tôi không những không có dạy hư bọn họ, hơn nữa đã dạy tốt bọn họ”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Tốt chỗ nào?”.

Thái Phượng đáp:

“Ít ra bọn họ biết ăn thịt, không còn chỉ biết gặm xương như trước”.

Tây môn Cẩm nói:

“Cho nên bọn ta rất cảm kích nàng”.

Tây môn Hoa nói tiếp:

“Không có nàng nói, bọn ta còn chưa biết mình thì ra cũng có tư cách hưởng thụ rượu thịt hạng nhất, nữ nhân hạng nhất”.

Tây môn Cẩm nói:

“Bọn ta đó giờ luôn luôn hưởng thụ rượu thịt và đàn bà hạng ba”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Bọn đầu không có óc như các người, chỉ biết làm nô tài sát nhân, có rượu thịt và đàn bà hạng ba để hưởng thụ đã là phước đức lắm rồi, còn bắt măn gì nữa”.

Thái Phượng thốt:

“Lời nói đó của lão gia tử ...”.

Cốc Vân Phi trừng mắt ngắt lời:

“Lại sai?”.

Thái Phượng gật đầu:

“Một người chỉ cần biết giết người, cho dù đầu óc không linh hoạt lắm, không biết làm ăn, không biết lợi dụng để kiếm thêm tiền, cũng có thể hưởng thụ rượu thịt hạng nhất, nữ nhân hạng nhất”.

Cốc Vân Phi chợt thốt:

“Các người âm mưu sát hại ta, lẽ nào là vì gia tài của ta?”.

Thái Phượng cười ngọt:

“Lão gia tử đã nói đúng được một câu rồi”.

Cốc Vân Phi mục quang quét ngang:

“Các người khẩu vị lớn đó”.

Thái Phượng cười:

“Câu nói đó lại sai rồi”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Sao?”.

Thái Phượng đáp:

“Một phần gia tài của lão gia tử, bọn tôi ba người chia nhau hưởng mà”.

Tây môn Cẩm nói:

“Cho nên khẩu vị của bọn tôi cũng đâu lớn mấy”.

Tây môn Hoa nói:

“Ít ra không thể so với lão gia tử”.

Cốc Vân Phi trừng mắt nhìn bọn họ, cười lạnh:

“Xem ra ta này giờ ít ra còn nói sai một câu”.

Tây môn Hoa hỏi:

“Câu nào?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Là câu hỏi các người còn chưa thỏa mãn sao”.

Tây môn Hoa cười lớn:

“Câu đó đích xác là sai”.

Cốc Vân Phi ngửa mặt thở dài:

“Lòng người không bao giờ đủ, ai tai!”.

Thái Phượng chợt hỏi:

“Lão gia tử còn có gì để nói không?”.

Cốc Vân Phi nghiêm mặt:

“Hiện tại muốn giết ta?”.

Thái Phượng đáp:

“Dèm dài lắm mộng không phải là lời nói của lão gia tử sao?”.

Cốc Vân Phi á khẩu.

Thái Phượng lại nói:

“Lão gia tử nếu thật không còn gì để nói ...”.

Cốc Vân Phi ngắt lời:

“Các người cho dù có thể giết được ta, Thiên Hương Lâu cũng không là của các người”.

Thái Phượng thốt:

“Bởi vì Tây môn huynh đệ chỉ là tùy tùng của ông, tịnh không có tư cách kế thừa sản nghiệp của ông”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Hơn nữa bên quan phủ tất sẽ điều tra nguyên nhân cái chết của ta và Thảm Thắng Y”.

Thái Phượng nói:

“Bọn tôi không tính tới tiếp quản Thiên Hương Lâu của lão gia tử”.

Tây môn Cẩm nói:

“Căn bản không có tính tới”.

Tây môn Hoa nói:

“Cái duy nhất làm bọn ta hứng thú là năm hòm châu bảo trong mật thất của lão gia tử”.

Cốc Vân Phi kinh hãi:

“Ta hiện tại hối hận trước đây đã dẫn các người tiến vào mật thất của ta”.

Tây môn Cẩm nói:

“Mật thất đó bọn ta đã tính rõ tổng cộng có bảy lớp cửa, mười hai cơ quan mai phục lợi hại”.

Tây môn Hoa nói:

“Bọn ta càng rõ nếu có chìa khóa trong tay, mới không có lầm lạc gì, mười hai cơ quan mai phục đó cũng không thể phát động”.

Tây môn Cẩm nói:

“Theo lão gia tử vào ra bao nhiêu lần rồi, đối với thủ pháp mở cửa của lão gia tử, bọn ta cũng rất rõ”.

Tây môn Hoa nói:

“Bọn ta còn rõ bảy chiếc chìa khóa đó lúc nào lão gia tử cũng mang theo bên mình”.

Thái Phượng nói:

“Vật trọng yếu như vậy, lão gia tử đương nhiên là giấu trong mình mới yên tâm”.

Cốc Vân Phi giận dữ:

“Bọn nhóc giỏi”. Song chưởng một giơ lên một đề xuống, vù vù quét y phục.

Tây môn huynh đệ vừa thấy liền vội dàn ngang trước mặt Thái Phượng, Thái Phượng cũng liền thoái lùi ba bước.

Ba người đều nghĩ Cốc Vân Phi muốn xuất thủ, ai biết được Cốc Vân Phi chỉ bất quá là quét qua y phục, liền nói tiếp:

“Có một chuyện ta lại cũng muốn hiểu rõ”.

Thái Phượng bước ngang hai bước, lạnh giọng:

“Muốn hỏi thì hỏi mau”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Chuyện Khổng Tước có phải do các người làm?”.

Thái Phượng đáp:

“Không giấu người, phải!”.

Cốc Vân Phi hỏi nữa:

“Là chủ ý của ai?”.

Thái Phượng đáp:

“Ta!”.

Cốc Vân Phi ngẩn người:

“Tại sao?”.

Thái Phượng lạnh lùng:

“Khổng Tước luôn luôn đổ kị ta!”.

Cốc Vân Phi nói:

“Bởi vì cổ họng của nàng ta thật quá tệ, không thể bì với người, lên giường cũng vậy”.

Thái Phượng nói:

“Ả giống như là một mỹ nhân cây”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Cho nên ở Bách Điều Viện ả thủy chung không nổi tiếng bằng người”.

Thái Phượng nói:

“Hơn thắng kém thua, đó là xu thế tất nhiên”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Nếu vậy người tại sao còn đi đối phó với ả?”.

Thái Phượng đáp:

“Nói tới thì đã là chuyện ba năm trước”.

Cốc Vân Phi ngạc nhiên:

“Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?”.

Thái Phượng đáp:

“Lúc đó tôi bị bán vào Bách Điều Viện chưa tới một năm, có một quý công tử anh tuấn trẻ trung để ý đến tôi, nói là sau khi lo tính chuyện chuộc thân ổn thỏa sẽ dẫn tôi về nhà”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Người lúc đó nhất định rất hoan hỉ”.

Thái Phượng nói:

“Kỹ nữ mới làm một năm vốn hy vọng nhất là gặp một đối tượng thích hợp, mau chóng rời khỏi kỹ viện”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Thứ tâm tình đó không khó để hiểu thấu, chuyện của người lẽ nào đã bị Khổng Tước phá hoại?”.

Thái Phượng đáp:

“Chính là ả”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Ả làm sao để phá hoại hảo sự của người?”.

Thái Phượng đáp:

“Đầu tiên ả đã mô tả ta như một vật trước mặt vị công tử kia”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vật gì?”.

Thái Phượng cười lạnh một tiếng:

“Là vật hồi nãy ông có nói qua”.

Cốc Vân Phi ngẩn ngơ:

“Hồ ly tinh?”.

Thái Phượng thốt:

“Chỗ xấu có liên quan đến hồ ly tinh, ả đương nhiên cũng không bỏ qua”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vị công tử kia không phải lại tin lời nói của ả như vậy chứ?”.

Thái Phượng đáp:

“Không đơn giản như vậy”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Ả còn có quỷ kế gì?”.

Thái Phượng đáp:

“Cũng không phải là quỷ kế, ả bắt quá mời vị công tử đó trong bóng tối lên xem tình hình tôi tiếp khách trong phòng”.

Cốc Vân Phi nói:

“Lúc đó người chắc đã đình chỉ tiếp khách rồi chứ?”.

Thái Phượng đáp:

“Tôi lúc đó nghĩ sau này không có cơ hội phóng đảng như vậy nữa, mới hẹn vài khách nhân thường ngày ưa thích, trong mấy ngày đó tận tình hưởng thụ”.

Cốc Vân Phi cười lạnh:

“Không trách được có người nói người là một đảng phụ trời sinh, vị công tử đó nhìn thấy nhất định tức giận phi thường”.

Thái Phượng thốt:

“Hắn nghĩ tôi chỉ thích hắn, mới có hứng phóng đảng với hắn như vậy, phát hiện tôi đối với người khác cũng vậy, không tức giận mới là lạ”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Khổng Tước tại sao lại phá hoại hảo sự của người?”.

Thái Phượng đáp:

“Người đầu tiên vị công tử kia tìm đến lúc trước vốn là ả”.

Cốc Vân Phi nói:

“Lòng ả quá hẹp hòi”.

Thái Phượng thốt:

“Lòng nữ nhân vốn hẹp hòi”.

Cốc Vân Phi nói:

“Sau khi người biết chuyện đó, đương nhiên rất tức giận”.

Thái Phượng thốt:

“Đương nhiên!”.

Nàng cười lạnh, lại nói tiếp:

“Tôi lúc đó từng phát thệ trong lòng, tương lai có cơ hội, nhất định sẽ băm ả ra làm vạn mảnh!”.

Nàng lại cười lạnh, lại nói:

“Đêm hôm qua tôi lại chỉ bắt quá đem ả chém làm ba đoạn!”.

Cốc Vân Phi không khỏi rùng mình mấy lượt, thở dài:

“Khó trách có người nói, nếu phát giác có một nữ nhân thù hận mình, mình tốt hơn hết là mau chóng rời xa ả”.

Y lại thở dài:

“Lúc một nữ nhân thù hận một người, thì ra là đáng sợ như vậy”.

Thái Phượng cười khằng khặc:

“Tôi tuy có nói qua muốn băm ả thành vạn mảnh, bắt quá sau ba năm, hiện tại chém ả thành ba đoạn cũng miễn cưỡng hết giận”.

Cốc Vân Phi nói:

“Đêm hôm qua nghĩ chắc người đã lừa ả lên xe ngựa”.

Thái Phượng đáp:

“Chính là tôi”.

Cốc Vân Phi nói:

“Cỗ xe ngựa đất nghĩ chắc là xe ngựa của Thiên Hương Lâu thật”.

Thái Phượng đáp:

“Ông nghĩ tôi chế được một cỗ xe giống như vậy sao?”.

Cốc Vân Phi thở dài lắc đầu:

“Ai là người đánh xe đêm hôm qua?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Là ta”.

Cốc Vân Phi nói:

“Ta cũng nghĩ chắc là huynh đệ các người”.

Y quay lại nói với Thái Phượng:

“Khổng Tước đã hy vọng đi Thiên Hương Lâu một chuyến như vậy, người lừa được ả đương nhiên đơn giản như trở bàn tay”.

Thái Phượng thốt:

“Đương nhiên”.

Cốc Vân Phi lạnh lẽo hỏi:

“Chém ả thành ba đoạn thật là người?”.

Thái Phượng cười hắc hắc:

“Ông nghĩ tôi thật có cái gan đó?”.

Cốc Vân Phi ngẩn người.

Thái Phượng nói tiếp:

“Người mở miệng, không sai, là tôi, người hạ thủ không phải là tôi”.

Tây môn Cẩm nói:

“Kỳ thật, chém đầu, rồi chém một cánh tay, nàng đã sợ đến mức cơ hồ té xỉu rồi”.

Tây môn Hoa nói:

“Cũng là nàng kêu ngừng tay”.

Cốc Vân Phi trừng mắt:

“Người hạ thủ lẽ nào là huynh đệ các người?”.

Tây môn Cẩm lắc đầu:

“Ta còn chưa có cái gan đó”.

Tây môn Hoa nói:

“Ta cũng không”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vậy là ai?”.

Thái Phượng đáp:

“Là Cực Lạc”.

Cốc Vân Phi ngạc nhiên:

“Cực Lạc tiên sinh?”.

Thái Phượng đáp; “Lão thích nhất là người ta kêu lão như vậy”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Cực Lạc tiên sinh là ai?”.

Thái Phượng đáp; “Là bằng hữu của tôi, hảo bằng hữu!”.

Cốc Vân Phi hỏi truy:

“Tên thật của lão là gì?”.

Thái Phượng đáp:

“Nghe nói cả chính lão cũng đã quên rồi”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Kẻ phân thân Khổng Tước là lão, kẻ đưng đầu người trong giỏ tre đi bán cũng là lão?”.

Thái Phượng đáp:

“Ôm cánh tay trái của Khổng Tước hù kỹ nữ Tiểu Kiều kia hồn phi phách tán cũng là lão”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Đầu óc của con người đó có phải có bệnh?”.

Thái Phụng đáp:

“Một chút bệnh cũng không có!”.

Cốc Vân Phi hỏi:

“Vậy lão sao lại đùa cợt như vậy?”.

Thái Phụng đáp:

“Lão bắt quá muốn tìm cơ hội khoái trá đến mức cùng cực”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Hừ người ta thất hồn lạc phách thì lão khoái trá?”.

Thái Phụng đáp:

“Khoái trá đến gần chết, lão sáng sớm hôm nay có nói với tôi, lão chưa từng thấy biểu tình buồn cười, động tác buồn cười như lúc Thôi lão lục Kim tiểu tam và Tiểu Kiều bị lão hù, lúc đó lão cơ hồ không cười lên là chết liền, kể lại chuyện, lão vẫn cảm không được cười tới gặp hồng”.

Cốc Vân Phi nghe đến mức bần thần.

Thái Phụng nói:

“Bắt quá cũng do lão nghĩ ra chủ ý dọa người cổ quái như vậy”.

Cốc Vân Phi chợt hỏi dò:

“Lão quái vật đó hiện tại đang ở đâu?”.

Thái Phụng đáp:

“Ông yên tâm, không phải đang ở đây”.

Cốc Vân Phi nói:

“Thật không phải đang ở đây? Ta yên tâm rồi”.

Y cười lạnh một tiếng:

“Thứ độc châm đó của lão, cao thủ lợi hại như Thẩm Thắng Y cũng đánh gục được, muốn đánh gục ta tin rằng cũng không khó gì ...”.

Tây môn Cẩm xen miệng:

“Cho dù không có độc châm trợ giúp, bọn ta muốn đánh gục người cũng không khó”.

Cốc Vân Phi cười lạnh:

“Các người hình như đã quên sơ dĩ có thân thủ ngày nay là do ai chỉ điểm”.

Tây môn Cẩm nói:

“Bắt quá người tốt hơn hết cũng đừng quên mấy năm nay bọn ta vì để bảo vệ người, không có ngày nào là không khổ luyện, người lại hưởng lạc hàng ngày, ba năm gần đây cơ hồ đã gạt võ công sang một bên”.

Cốc Vân Phi nghe nói, mục quang không khỏi lạc trên cái bụng lồi ra.

Mấy năm nay ăn sung mặc sướng, y cả cái bụng cũng để bị phê.

Tây môn huynh đệ cũng đình đình nhìn cái bụng phê, thứ biểu tình đó giống như đồ tể đang rình rập con heo mập sắp mổ vậy.

Thái Phụng thấy vậy, cười nói:

“Lão gia tử đại khái đâu có tưởng được có ngày nay”.

Cốc Vân Phi thở dài, lại nói:

“Con người ta thường hay đến lúc cần dùng tới mới tức là không có, ta hiện tại đến lúc dùng đến kiếm mới hận là không hay mài dũa”.

Thái Phụng tiếp lời:

“Kiếm mài dũa năm năm, nhất định là một thanh kiếm bén, không mài dũa năm năm, kiếm bén cũng thành lụt”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Thanh kiếm bén của ta có bị sét không?”.

Nói xong, y đưa hữu thủ rút từ hông ra một thanh kiếm, nhuyển kiếm! Thanh kiếm bén đó quả nhiên không bị sét.

Thái Phụng hỏi:

“Lão gia tử luôn luôn kiếm bất ly thân?”. Đang nói, nàng đã thoái lùi mấy bước.

Tây môn huynh đệ cũng bất giác thoái lùi nửa bước.

Thái Phụng thấy vậy kêu lên:

“Thẩm Thắng Y các người cũng giết được, lẽ nào không giết được lão rùa đen đó?”.

Tây môn huynh đệ nghe Thái Phụng nói vậy, tinh thần phấn chấn, ưỡn ngực nắm chặt loan đao.

Cốc Vân Phi trừng mắt nhìn bọn chúng:

“Các người nghe lời con đàn bà đó?”.

Tây môn huynh đệ cười lên.

Cốc Vân Phi thốt:

“Tình chủ bộc, ta thật bất nhẫn đem hai cái mạng của huynh đệ các người dâng vào tay một con đàn bà như vậy”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Lão gia tử còn có gì muốn dạy dỗ bọn ta nữa không?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Chỉ có một chuyện, ta tất cần phải đề tỉnh các người”.

Tây môn Cẩm nói:

“Xin cứ nói”.

Cốc Vân Phi thốt:

“Ả tuy hoang cuồng, tính không phải là yêu quái, không thể phân thân làm hai, các người lại có hai người, hơn nữa lại là huynh đệ”.

Tây môn Cẩm cười nói:

“Lão gia tử đã quên huynh đệ bọn ta là người Hồ sao?”.

Cốc Vân Phi ngây người.

Tây môn Hoa nói:

“Tập tục của người Hồ, lão gia tử lẽ nào đã quên?”.

Cốc Vân Phi lắc đầu:

“Người Hồ vẫn hoàn người Hồ, uống phí ta dạy dỗ bao lâu nay, các người hiện tại vẫn không hiểu đạo luân thường”.

Tây môn Hoa hỏi:

“Hiểu để làm gì?”.

Tây môn Cẩm cười nói tiếp:

“Huống hồ bọn ta có tiền, nhất định sẽ cưới nhiều bà vợ tuyệt đẹp, tuyệt không thể vì một mình nàng mà nảy sinh tranh chấp”.

Cốc Vân Phi không thể nói gì nữa.

Tây môn Cẩm lại hỏi:

“Lão gia tử hiện tại đề tỉnh bọn ta như vậy, lẽ nào tự biết mình chết chắc?”.

Cốc Vân Phi đáp:

“Không có độc châm các người còn dám cuồng dại như vậy, lẽ nào thật nghĩ ta ít luyện công phu mấy năm nay thì không thể giết được các người?”.

Nghe y nói vậy, hiển nhiên chỉ biết Tây môn huynh đệ bằng vào độc châm mà giết Thẩm Thắng Y, không biết ngoại trừ độc châm ra, còn có thiết giáp.

Tây môn huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, các bước đi ngang, tả hữu chia ra.

Rõ ràng bọn chúng đã quyết định dùng biện pháp đối phó Thẩm Thắng Y để đối phó Cốc Vân Phi.

Biện pháp đó bọn chúng kỳ thật đã luyện để đối phó Cốc Vân Phi, lại có kinh nghiệm một trận hồi này, bọn chúng hiện tại tuy thiếu một mũi độc châm, vẫn vững lòng tin.

Bởi vì võ công của Cốc Vân Phi và Thẩm Thắng Y nhất định có một khoảng cách, Thẩm Thắng Y có thể tránh mười lăm đao, Cốc Vân Phi vị tất có thể né thoát.

Sự thật có phải như vậy?

Cốc Vân Phi vừa thấy Tây môn huynh đệ di động cước bộ, cũng cất bước đi tới trước.

Thần thái của y thông dong, trong lòng tràn ngập tự tin.

Mấy năm nay y tuy cơ hồ hoàn toàn gạt bỏ võ công, lúc Tây môn huynh đệ luyện đao, y rảnh rỗi cũng có khi đứng một bên mà xem. Võ công của Tây môn huynh đệ ra sao, y đã sớm nắm lòng.

Y tự tin không quá hai chục chiêu có thể đánh vắng đao của bọn chúng, đánh quỵ bọn chúng.

Trước hết giải quyết hai tên nô tài vong ân phụ nghĩa các người, rồi mới tới con điểm tàn ác kia!

Y quyết định như vậy, cước bộ không ngừng.

Tây môn huynh đệ đi về hai bên tả hữu, cũng tựa như lúc tấn công Thẩm Thắng Y, hướng về phía Cốc Vân Phi bước tới.

Ba người rất mau chóng dồn mình lên một đường thẳng.

Cốc Vân Phi bước chân ổn định, hữu thủ đề thấp nhuyễn kiếm, tả thủ nắm kiếm quyết, chực chờ!

Tây môn huynh đệ cũng ngừng bước tới, lại chậm chậm bước ngang qua hai bên Cốc Vân Phi.

Ba bước! Đã đủ để huy đao!

Cũng đương nhiên có thể huy kiếm, Cốc Vân Phi hét lớn một tiếng, phóng vọt về phía trái, nhuyễn kiếm dài ba thước như con độc xà vặn mình về hướng Tây môn Hoa!

Tây môn huynh đệ tức thì phát động thế công, tả hữu đồng thời như mũi tên lao về phía Cốc Vân Phi!

Tây môn Cẩm từ đằng sau bộc phát lên, loan đao lẳng không bay chém, một lúc tung ra tám đao!

Tây môn Hoa ít hơn một đao, gã huy đao chém xuống, trong đao ẩn tàng bảy biến hóa, lại cả một biến hóa cũng không biến, nghên đón nhuyễn kiếm uốn éo như độc xà của Cốc Vân Phi.

Bởi vì trên mình gã có mặt thiết giáp!

Cốc Vân Phi tịnh không biết trên mình Tây môn Hoa có giáp sắt, nhưng sát na đó, nhìn thấy Tây môn Hoa không sợ mất mạng huy đao chém tới, cũng biết là không hay.

Bởi vì y biết rất rõ, Tây môn huynh đệ tịnh không phải là hạng người vừa động thủ là liều mạng với người ta.

Lại không biết không hay ở chỗ nào.

Sát na đó y muốn rút người tránh né trước, nhưng chỉ là nghĩ tới, vô phương rút người tránh được.

Khoảng cách thật quá gần.

Trong khoảng cách đó, Thẩm Thắng Y cũng không thể tránh ra ngoài lưới đao của Tây môn huynh đệ, y làm sao có thể?

“Keng” một tiếng, nhuyễn kiếm quán lên hông Tây môn Hoa!

Nếu Tây môn Hoa trên mình không có giáp sắt, một kiếm đó đã đủ chém ngang hông gã thành hai đoạn, Cốc Vân Phi vẫn có đủ thời gian hồi kiếm ứng phó tám đao Tây môn Cẩm chém qua đằng sau.

Chỉ tiếc trên mình Tây môn Hoa có mặt giáp sắt, đao thương bắt nhập.

Y phụt rách toét dưới kiếm phong, Tây môn Hoa tịnh không bị thương, loan đao trong tay bay nhanh chém xuống!

Cốc Vân Phi giật nảy mình không tưởng tượng nổi, máy động tâm thần, buông kiếm tránh vội!

Thân hình y cũng nhanh ghê gớm, không ngờ có thể tránh được sáu đao của Tây môn Hoa, năm đao của Tây môn Cẩm.

Sau sáu đao của Tây môn Hoa còn có một đao nữa, sau năm đao của Tây môn Cẩm còn có ba đao!

Bốn đao đó Cốc Vân Phi tránh không kịp.

Đao thứ bảy của Tây môn Hoa chỉ rạch một đường trên ngực y, đệ lục đao của Tây môn Cẩm chém đứt tay phải của y.

Y hét thảm giọng chân đá vào bụng dưới của Tây môn Hoa, một cước đá Tây môn Hoa bay ra nửa trượng.

Hữu cước mới thu hồi được một nửa, đã bị đao thứ bảy của Tây môn Cẩm chém xéo xuống đứt đoạn!

Y đau đón ngã lăn ra!

Tây môn Cẩm còn có một đao!

Cốc Vân Phi thân người còn chưa té xuống đất, đầu đã bị đao thứ tám chém văng khỏi cổ!

Đầu bị chém ngọt, một đao chuẩn xác làm sao!

Tả thủ của Tây môn Hoa cũng rất chuẩn xác, giờ ra tiếp lấy đầu người:

“Cái đầu lớn quá, chỉ không biết có ai dám mua không?”.

Tây môn Cẩm nói:

“Người cầm ra đường hỏi xem”.

Tây môn Hoa cười nói:

“Ta không có lá gan lớn như Cự Lạc tiên sinh”.

Thái Phụng bên kia thốt:

“Vậy sao ngươi còn chưa đặt xuống”.

Tây môn Hoa nghe lời, lại không đặt xuống mà quăng xuống.

Thái Phụng vỗ vỗ ngực đi tới:

“Các người hù chết ta”.

Trong mắt nàng lại không có một chút thần sắc sợ sệt.

Tây môn Hoa ôm Thái Phụng vào lòng:

“Hiện tại còn sợ nữa không?”.

Thái Phụng đáp:

“Không sợ”.

Tây môn Hoa cúi đầu, râu cọ nhẹ lên má Thái Phụng. Thái Phụng cười khúc khích, cười giống như con gà mái tơ mới đẻ cái trứng đầu tiên.

Tây môn Cẩm bên cạnh nhìn thấy, cũng đi qua.

Thái Phụng tức thì đẩy Tây môn Hoa ra, cười nói:

“Muốn nồng nàn cũng chưa phải lúc”.

Tây môn Hoa nói:

“Không sai, bọn ta còn có một chuyện phải làm”.

Thái Phụng thốt:

“Nhớ được là tốt rồi”.

Tây môn Cẩm nghe nói, liền cúi người lật thi thể Cốc Vân Phi, lục lợi kỹ càng.

Tây môn Hoa cũng giúp một tay.

“Leng keng”, Tây môn Cẩm từ trong túi trong giắt bên hông Cốc Vân Phi rút ra một chùm chìa khóa:

“Đã tìm được”.

Tây môn Hoa mục quang nhìn xuống:

“Không sai, là bảy chiếc chìa khóa đó”.

Vẻ cười cợt trên mặt Thái Phụng càng nồng đậm:

“Các người mau đi mở mật thất, kẻo năm cái hòm châu bảo đến đây”.

Tây môn Cẩm nói:

“Nàng ở đây đợi bọn ta, không nên đi xa, bọn ta đỡ phải đi kiếm nàng”.

Tây môn Hoa nói:

“Bọn ta kẻo hết châu bảo lên xe rồi hãy đi”.

Thái Phụng cười:

“Yên tâm, cho dù trong vườn có quỷ xuất hiện, cũng không bắt tôi đi được”.

Nói tới chữ “quỷ”, nàng vẫn không khỏi mất tự chủ nhìn trái ngó phải.

Tây môn Cẩm cười:

“Nàng lại tự hù mình, đâu có trách ai được”.

Thái Phụng mục quang vừa cúi xuống liền ngược lên:

“Trước khi các người đi, tốt hơn hết là đem thi thể bỏ qua một bên, để tôi khỏi nhìn thấy mà sợ, cũng để người ta không vô ý tiến vào mà nhìn thấy”.

Tây môn Cẩm nói:

“Vậy thì dễ mà”, tả hữu cước tung đá tay chân bị chém đứt của Cốc Vân Phi vào trong bụi cây bên kia.

Tây môn Hoa cầm hông thi thể vung lên, cũng một tay một chân quăng đá thi thể không đầu về bên bụi rậm đó.

Tây môn Cẩm lại tung thêm một cước, đầu lâu của Cốc Vân Phi lẳng lơng lốc xuống dưới gầm một cỗ xe ngựa.

Cốc Vân Phi nửa đời làm cướp, sát nhân vô số, thủy chung tiêu dao pháp ngoại, hiện tại lại chết thê thảm như vậy, hơn nữa thân thể cũng bị chém thành bốn phần.

Đó lẽ nào là báo ứng?

Thẩm Thắng Y nằm phục dưới gầm xe.

Mắt chàng giương tròn.

Tất cả sự tình chàng đều nhìn thấy, tất cả lời nói chàng đều nghe lọt.

Chàng thấy Cốc Vân Phi chết thảm dưới đao của Tây môn huynh đệ, tuy muốn xuất thủ tương cứu, lại hữu tâm mà vô lực. Bởi vì chàng đang vận công bức độc, cũng chính đang giờ phút khẩn yếu nhất.

Độc được của Cực Lạc tiên sinh không ngờ cả giải được của Bưu Báo huynh đệ cũng vô phương hoàn toàn hóa giải.

Chàng chỉ còn nước vận công ép phần còn lại của chất độc ra.

Lần này, quá nửa công lực của chàng tập trung lên vai phải, nếu lúc đó bị Tây môn huynh đệ phát giác, cho dù không thúc thủ chịu trói, cũng vị tất ngăn đỡ được mấy đao của Tây môn huynh đệ, không những lãng phí hết công sức này giờ, kết quả e rằng chỉ có dang mạng.

Lúc cái đầu lâu của Cốc Vân Phi lăn đến gầm xe, chàng đã bức độc ra ngoài được.

Nhưng chàng vẫn không di động.

Toàn thân chàng cơ hồ bị hãm nhập trong trạng thái hư thoát, tất cần phải điều tức một phen mới có thể khôi phục lại như thường.

Dưới tình hình này, chàng không thể làm kinh động đến Tây môn huynh đệ.

Cái đầu lăn một mạch đến trước mặt chàng, chỉ có một thước nữa là va vào đầu chàng.

Đầu người xảo hợp đối diện với chàng, đôi mắt tràn ngập vẻ giận dữ kinh hoàng dĩ nhiên cũng đang trợn trừng nhìn chàng.

Cốc Vân Phi chết không nhắm mắt.

Thẩm Thắng Y tuy can đảm ngút trời, hiện tại vẫn không khỏi bị đôi mắt trợn trừng của cái đầu làm rùng mình phát lạnh.

May là chàng còn có thể nhắm mắt, không nhìn cái đầu đó.

Cũng không bao lâu sau, Tây môn huynh đệ mỗi người khiêng một cái hòm lớn về đến.

Thái Phụng thấy vậy, khoái trá cười toét miệng, nàng vội đi tới, mở cửa thùng xe của một cỗ xe ngựa ra:

“Để trong thùng xe là tốt nhất”.

Tây môn huynh đệ nghe lời, nhấc hòm lớn lên vai, đẩy vào trong thùng xe.

Hòm sắt xem ra tịnh không nhẹ, bọn chúng khiêng mà cước bộ lại đi nhanh, hơn nữa mặt không đỏ, không thở phì phò.

Thái Phượng không khỏi sinh nghi:

“Các người không lộn chứ?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Trong mật thất chỉ có mấy cái hòm sắt này, bọn ta đã kiểm tra qua”.

Tây môn Hoa nói:

“Nàng hiện tại có thể xem trước cho đã mắt”.

Lại kéo cái hòm sắt vừa đẩy vào ra.

Cái hòm sắt đó khóa đã hư sét, gã bóp một cái là bật nắp hòm ra.

Trong thùng xe lập tức sáng lên ánh châu bảo.

Thái Phượng định nhảy lên thùng xe, liền để cho Tây môn Cẩm ẵm lên.

Nàng không cần phải nhảy lên thùng xe cũng đã nhìn thấy.

Trong hòm sắt chất đầy châu bảo.

Thái Phượng cười yêu kiều:

“Bao nhiêu châu bảo như vậy, một thùng cũng đủ để bọn ta hưởng thụ cả đời”.

Vừa nói xong, nàng chợt quay đầu:

“Không phải tổng cộng có năm thùng sao?”.

Lòng người quả nhiên không bao giờ thỏa mãn.

Tây môn Cẩm gật đầu:

“Không sai, là năm thùng!”.

Thái Phượng hỏi:

“Còn ba thùng đâu?”.

Tây môn Cẩm đáp:

“Đương nhiên là còn trong mật thất”.

Thái Phượng thôi thúc:

“Vậy mau đem ra đi”.

Tây môn Cẩm đặt Thái Phượng xuống, nói:

“Đi đây”.

Tây môn Hoa cười:

“Hai hòm trong thùng xe, nàng có canh được không?”.

Thái Phượng hỏi:

“Hiện tại lẽ nào còn có người tranh được với bọn ta?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Không có người, khó bảo đảm là không có quỷ”.

Thái Phượng “oa” lên một tiếng, nắm quyền đầu bé nhỏ đập thành thịch lên ngực Tây môn Hoa:

“Người giỏi lắm, người hư lắm”.

Tây môn Hoa bị đánh cười khàn khạch:

“Là giỏi hay là hư?”.

Nắm đầm bé nhỏ của Thái Phượng vốn đánh Tây môn Hoa không đau, hướng hồ trên mình Tây môn Hoa lại còn mặt giáp sắt.

Nàng đánh mấy lần, trái lại tự làm đau tay mình, ôm tay bực bội:

“Người biết khi dễ ta, hù dọa ta”.

Tây môn Hoa hoang mang:

“Nàng ngàn vạn lần không nên tức giận, để ta khấu đầu tạ tội”.

Nếu gã thật sự khấu đầu tạ tội, không khó gì phát hiện Thảm Thắng Y dưới gầm xe, may là Thái Phượng lập tức ngăn gã:

“Không cần phải làm trò, mau đi khiêng châu bảo đi”.

Tây môn Hoa đáp:

“Tuân mệnh”.

Tây môn Cẩm xen miệng:

“Bất quá người đã nói ra, sau khi rời khỏi đây, vẫn còn phải khấu đầu”.

Tây môn Hoa trừng mắt:

“Tình huynh đệ thật là không tệ đó”.

Tây môn Cẩm cười lớn cất bước.

Hai huynh đệ trước mặt Thái Phượng giống như biến thành hai tên hề, thủ đoạn của Thái Phượng đối với nam nhân cũng không thể cho là không lợi hại.

Nhìn thấy Tây môn huynh đệ đi xa, Thái Phượng song thủ dựa bên cửa, ngồi lên thùng xe.

Hòm còn chưa đầy, nàng xoay tay mò vào, mò lấy từ trong hòm một đôi vòng ngọc.

Đôi vòng ngọc đó nhìn là biết mắc tiền phi thường.

Thái Phượng mang vào hai tay, chỉ nhìn một hồi lại tháo ra, chột thờ dài một hơi:

“Song thủ của ta hiện tại còn chưa phải lúc mang mấy vật này”.

Một câu nói rất kỳ quái.

Tại sao lại chưa phải lúc?

Tây môn huynh đệ rất mau chóng quay lại.

Lần này bọn chúng khiêng tới ba cái hòm còn lại.

Bọn chúng mỗi người khiêng trên vai một cái hòm, hợp lực khiêng một cái hòm khác, đi tuy không nhanh như hồi nãy, cũng không chậm mấy.

Thái Phượng nhin không được khen nịnh một câu:

“Khí lực của các người thật không nhỏ”.

Tây môn Cẩm cười:

“Đây đâu có gì”.

Thái Phượng liền từ thùng xe nhảy xuống.

Tây môn huynh đệ chất hết ba cái hòm lên thùng xe.

Thái Phượng hỏi:

“Không còn nữa?”.

Tây môn Hoa cười:

“Nàng còn muốn?”.

Thái Phụng đáp:

“Tiền thì không có ai chê ít”.

Tây môn Hoa nói:

“Trong mật thất đó chỉ có mấy cái hòm này”.

Thái Phụng nói:

“Đã như vậy thì bọn ta chỉ còn nước ngưng tay”. Nàng lại hỏi:

“Có bị người ta phát giác không?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Chắc không”.

Tây môn Cẩm nói:

“Bọn ta cũng nên đi đi”.

Tây môn Hoa nói:

“Mọi việc đã làm xong, giờ không đi thì đợi tới chừng nào?”.

Thái Phụng hỏi:

“Người nào đi mở cửa?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Ta đi”, chạy đi tháo then cài, mở cửa ra, lập tức quay lại.

Thái Phụng lại hỏi:

“Ai đánh xe?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Đương nhiên là đại ca, kỹ thuật đó gã luôn cao cường hơn ta”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Người học khiêm tốn như vậy từ hồi nào vậy?”.

Tây môn Hoa đáp:

“Đó là sự thật”.

Tây môn Cẩm nói:

“Bất quá ta đã quan sát thấy kỹ thuật đánh xe của người tịnh không thua kém gì ta mấy”.

Tây môn Hoa nói:

“Đánh xe trong đêm tối, am toàn nhất là chọn người kỹ thuật cao nhất”.

Tây môn Cẩm nói:

“Ta là ca ca, kẻ làm đệ đệ đáng lẽ phải phục tùng mệnh lệnh của ca ca mới phải”.

Thái Phụng ngắt lời:

“Còn tranh chấp làm gì?”.

Tây môn huynh đệ nhất tề nhìn Thái Phụng, chưa kịp mở miệng, Thái Phụng đã nói tiếp:

“Tâm ý của các người ta rất minh bạch, có phải muốn cùng ngồi trong thùng xe với ta?”.

Tây môn huynh đệ mặc nhận.

Thái Phụng đi tới vài bước, đi một vòng, xen mình vào giữa Tây môn huynh đệ, giơ hai tay đặt lên vai hai người, cười khúc khích:

“Khờ quá, hiện tại vẫn không phải là lúc nòng nà mà”.

Tây môn Cẩm hỏi:

“Vậy nàng nghĩ người nào đánh xe thì tốt hơn?”.

Tây môn Hoa nói:

“Đương nhiên là người”.

Tây môn Cẩm nói:

“Là người ...”.

Thái Phụng nói:

“Không cần tranh chấp nữa, để ta đánh xe”.

Tây môn huynh đệ ngẩn người, đưa mắt nhìn nhau:

“Chỉ còn nước làm vậy”.

Thái Phụng cười cười:

“Sau này còn thời gian mà”.

Tây môn huynh đệ không khỏi nhất tề gật đầu:

“Không sai, không sai”.

Thái Phụng cười ngọt, buông tay khỏi vai hai người. Song thủ vừa mới buông ra, đột nhiên rướn lên.

“Xoẹt xoẹt” hai tiếng, hai mũi cương châm dài ba tấc đột nhiên từ trong hai ống tay áo của nàng bắn ra, đâm phập vào bên trán của hai huynh đệ nhà Tây môn.

Thân người yếu điệu của nàng liền bay ngược về phía sau.

Bay xa nửa trượng.

Tây môn huynh đệ không khỏi ngẩn ngơ.

Sự tình thật quá đột ngột, quá ngoài ý liệu.

Bọn chúng ngẩn ngơ một hồi, nhất tề đưa tay lên sờ bên trán. Mới giơ tay lên được nửa đường, bọn chúng liền rú lên, quần quai thân người.

Sát na đó bọn chúng đã nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra.

Tây môn Cẩm trừng trừng nhìn Thái Phụng:

“Người ...”.

Thái Phụng cười ngọt:

“Ta hồi nãy không phải đã nói với các người, thứ độc châm này Cực Lạc tiên sinh tổng cộng chỉ tẩm ba mũi thôi sao”.

Tây môn Hoa khản giọng:

“Còn có hai mũi, là trong mình người?”.

Thái Phượng đáp:

“Hiện tại đang trên trán bọn người”.

Tây môn Cẩm sắc mặt tái mét:

“Tại sao?”.

Thái Phượng đáp:

“Năm hòm châu bảo này một mình độc chiếm không phải hơn xa chia ba sao?”.

Tây môn huynh đệ cùng gầm lên giận dữ.

Thái Phượng cười nói tiếp:

“Đạo lý này ta không nói ra, các người cũng nên biết chứ”.

Tây môn Hoa thân hình loạng choạng, rú thẳm:

“Mau đưa giải được cho ta”.

Thái Phượng giơ hai tay ra:

“Không có giải được”.

Tây môn Cẩm nói:

“Người nói láo”.

Thái Phượng thở dài một hơi:

“Ta cả đời khó nói thật được một câu như vậy, các người không ngờ lại không tin, ta thật rất đau lòng”.

Tây môn Hoa gầm gừ như dã thú:

“Con đàn bà người, ta ... ta chém người thành vạn khúc”.

Gã bạt đao ra khỏi vỏ.

Đao mới rút được phân nửa, gã đột nhiên co giật, té lăn xuống đất, mặt mày biến thành một màu đen bầm.

Mặt Tây môn Cẩm cũng đang tím lịm, gã gắng gượng rút loan đao ra, cất bước đi về phía Thái Phượng.

Một bước, hai bước, ba bước.

Đao rơi bịch xuống đất, người Tây môn Cẩm cũng ngã xuống, mặt cũng đã bầm đen.

Độc được ám khí lợi hại như vậy bắn lên trán, gã còn có thể chi trì đến bây giờ mới ngã, đã là kỳ tích rồi.

Thái Phượng tức thì vỗ vỗ ngực:

“Độc được lợi hại, hù chết ta”.

Nàng đương nhiên tịnh không bị hù chết.

Trong mắt nàng cũng chỉ có vẻ hoan hỉ.

Nữ nhân lợi hại làm sao.

Thái Phượng liền đi tới bên xe ngựa, cầm dây cương, tung mình phóng lên ghế.

Trên ghế trừ cương ngựa ra, còn có một cái nón phủ vải mỏng che quanh vành, một cái áo choàng.

Thái Phượng đội nón, khoác áo choàng, hữu thủ cầm roi ngựa, tả thủ cầm cương, hữu thủ quất roi, xe bắt đầu chạy.

Nàng thì ra còn thông minh lắm.

Một nữ nhân mỹ lệ như nàng, đang đêm đánh một cỗ xe ngựa hoa lệ như vậy, để người ta nhìn thấy, nhất định sẽ sinh nghi.

Cho nên nàng đội nón, lại còn khoác áo choàng che đầy y phục trên mình.

Mùi son phấn trên mình nàng lại không thể che giấu được.

Mùi son phát bay lất phất.

May là xe ngựa của Thiên Hương Lâu bên trong tất có đặt hương liệu, vốn đã là một cỗ xe thơm phức.

Cho nên cho dù trên đường gặp người ta, ngửi thấy mùi son phấn cũng vị tất hoài nghi kẻ đánh xe là một nữ nhân.

Mỹ nhân cùng xe thơm, đi về đâu?

Bánh xe vừa bắt đầu chuyển động, Thẩm Thắng Y đã bắt đầu hành động, đang nằm sấp liền lật người, nằm ngửa ra.

Thùng xe vừa đi qua, song thủ của chàng nắm lấy khung cửa của thùng xe, toàn thân liền rướn lên, rời khỏi mặt đất.

Hữu thủ của chàng kéo mở cửa xe, thân người lướt xéo vào!

Động tác tuy không linh hoạt mấy, so với hồi nãy đã đỡ hơn rất nhiều, không ngờ không tạo ra tiếng động lớn nào hết.

Chàng liền đóng cửa lại.

Tiếng xe lộp cộp, tâm tình của Thái Phượng lại khẩn trương, tịnh không nghe thấy những tiếng động ngoài sau.

Sự thật nàng cũng không tưởng được không ngờ lại có chuyện đó xảy ra, trong thùng xe không ngờ lại có một người lén chui vào.

Vị khách đó hơn nữa lại là Thẩm Thắng Y mà nàng nghĩ đã bị độc phát mà chết.

Xe ngựa ra khỏi cửa quẹo phải.

Quẹo qua mấy ngõ hẻm, đã đến nơi hoang vắng nhất trong thành. Xe càng chạy nhanh hơn.

Xe ngựa chạy được khoảng nửa canh giờ, đã đến ngoài một sơn cốc ngoại ô thành Đông.

Thái Phượng không dừng xe, chạy thẳng vào sơn cốc.

Cực Lạc trang của Cực Lạc tiên sinh cũng ở trong sơn cốc đó. Thái Phượng cũng dừng xe trước cửa Cực Lạc trang.

Xem như vậy, Thẩm Thắng Y hồi sáng sớm ở ngoài trang nghe được thanh âm giống hệt Thái Phượng, tin rằng tịnh không phải là vì tiếng nói tương tự, mà thật là thanh âm của Thái Phượng.

Tại sao Thái Phượng lại đánh xe đến đây?

Cực Lạc tiên sinh kỳ thật có quan hệ gì với nàng?

Thái Phượng dừng xe lại, roi ngựa cắm trên ghế, liền tháo nón, lại cởi áo choàng, nhảy xuống xe.

Nàng mới đi đến trước cửa trang viện, cửa lớn của trang viện liền tự động mở từ bên trong, một con chim thò đầu ra.

Là chim, không phải là người.

Tử Vong Điếu.

Đêm nay trên trời cũng có trăng.

Trăng sáng.

Trăng trong như nước, toàn sơn cốc đều tắm trong ánh trăng lạnh buốt.

Tử Vong Điếu rọi ánh trăng, thân thể tản phát một thứ hàn quang làm cho người ta rùng mình.

Thái Phượng không ngờ không sợ gì, trái lại còn đi tới, thò tay sờ đầu Tử Vong Diệu, cười ngọt:

“Sao đêm nay ông lại mặc áo chim rồi?”.

Tử Vong Diệu há miệng:

“Hiện tại không mặt, sau này sợ rằng rất khó có cơ hội mặc nữa”.

Cái miệng chim há ra, lời nói không ngờ là tiếng người, tịnh không phải là tiếng kêu “oa oa”. Áo chim? Đó lẽ nào chỉ là một bộ y phục? Mặc trên mình một người, người đó là ai?

Thái Phượng ngạc nhiên:

“Sao vậy?”.

Tử Vong Diệu thở dài:

“Thẩm Thắng Y đã rượt đến chỗ này, làm sao mà không sinh nghi chỗ này, không hoài nghi ta được? Y tuy đã bỏ đi, nội trong một hai ngày tất sẽ đến nữa, cái áo chim này ta khổ tâm nghiên cứu, tinh công chế tạo ra, chỉ còn nước tìm một chỗ tốt chôn giấu, tránh không để y tìm ra”.

Thái Phượng cười:

“Ông nếu lo lắng về người đó, hiện tại có thể yên tâm rồi”.

Tử Vong Diệu thốt:

“Ồ?”.

Thái Phượng nói:

“Tây môn Cẩm ám toán đắc thủ, đã bắn một mũi độc châm ông cho gã lên mình y”.

Tử Vong Diệu ngẩn ngơ:

“Thật?”.

Thái Phượng đáp:

“Giả không được”.

Tử Vong Diệu hỏi:

“Có chết không?”.

Thái Phượng đáp:

“Hiện tại chắc đã chết rồi”.

Tử Vong Diệu cười lớn.

Tiếng cười chợt ngưng lại, ngạc nhiên hỏi:

“Độc châm đó Tây môn Cẩm không phải dự bị để ám toán Cốc Vân Phi sao?”.

Thái Phượng đáp:

“Ám toán Thẩm Thắng Y không phải hay hơn sao?”.

Tử Vong Diệu hỏi:

“Là chủ ý của nàng?”.

Thái Phượng đáp:

“Tôi đã biết y đã điều tra ra chỗ Cực Lạc trang và ông, có cơ hội làm sao mà không trừ khử họa hoạn cho ông, tránh cho ông phiền não vì y”.

Tử Vong Diệu cười lớn:

“Hào hài tử, cũng không uống cho ta thương yêu người”.

Y liền hỏi theo:

“Chuyện này ra sao?”.

Thái Phượng đáp:

“Nói ra thì dài dòng lắm”.

Tử Vong Diệu thốt:

“Vào trong ngồi xuống hãy nói”.

Y vội vã xoay mình cất bước, Thái Phượng mỉm cười, cũng bước theo, lại không đóng cửa lại.

Lúc này, nơi này, nàng tuyệt không nghĩ còn có ai xông bừa vào.

Huống hồ ngoài cửa còn có một cỗ xe ngựa quý trọng như vậy.

Thân hình bọn họ vừa mới biến mất, Thảm Thắng Y liền đẩy cửa thùng xe, lòn ra như một con mèo.

Vết thương trên vai đã không còn chảy máu, động tác của chàng linh hoạt không khác gì lúc trước khi bị thương.

Nội trong nửa canh giờ, chàng một mực vận công điều tức trong thùng xe, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục lại như thường.

Thái Phượng dừng xe lại, chàng đã khều rèm cửa sổ lên nhìn.

Nhìn thấy Thái Phượng nói chuyện với Tử Vong Diệu, nỗi kinh ngạc trong lòng chàng thật khó hình dung.

Mới nghe thanh âm của Tử Vong Diệu, chàng càng cảm thấy kỳ quái.

Thanh âm của Tử Vong Diệu không phải là thanh âm của Cực Lạc tiên sinh sao?

Thảm Thắng Y quyết định theo vào thám thính bí mật.

Ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy rõ tình hình xung quanh, Thảm Thắng Y lập tức lướt tới dưới bên tường.

Sau đó chàng ép sát mình lên tường từ từ lẩn về phía cửa.

Chàng không thể không thận trọng.

Bởi vì cho đến bây giờ, đối với địa phương Cực Lạc trang này, chàng vẫn còn xa lạ phi thường, cũng vô phương xác định Cực Lạc trang có phải chỉ có mình mình Cực Lạc tiên sinh trú ngụ.

Đến bên cửa, chàng cũng ghé tai nghe ngóng một hồi rồi mới quẹo vào trong.

Sảnh đường đối diện cửa sáng trưng đèn đuốc, Cực Lạc và Thái Phượng không ngồi đối diện cửa.

Ánh đèn hắt bóng bọn họ trên giấy dán cửa.

Bọn họ đang ngồi bên trái sảnh.

Thảm Thắng Y thu hết can đảm bước trên con đường rải sỏi đi tới phía sảnh đường.

Cước bộ của chàng rất chậm, không gây tiếng động, mỗi một dây thần kinh trên toàn thân, mỗi một phân bắp thịt đều đang ở trạng thái tác chiến, chuẩn bị sẵn sàng lúc nào cũng ứng phó với đột kích thành linh.

Hai bên con đường đều là lồng chim do lưới sắt nối thành.

Dưới ánh đèn mờ mờ, vẫn thấp thoáng nghe thấy vô số tiếng chim riu rít.

Đại đa số những con chim đều đã ngủ, nhưng vẫn có một số giương mắt, lâu lâu lại phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Thảm Thắng Y cơ hồ ép sát người lên lưới sắt bên trái con đường mà đi tới, mắt nhìn bốn bề, tay nghe tám hướng.

Nhìn thấy những con mắt chim yêu dị kia, nghe thấy tiếng kêu kỳ quái, chàng đột nhiên có một thứ cảm giác, nghĩ mình đang đi trong cõi u minh.

Thứ cảm giác đó vừa sinh ra, Thẩm Thắng Y cũng không nhận được mỉm cười.

Bởi vì chàng chưa từng đi qua cõi u minh, căn bản không biết cái gọi là u minh thật ra có bộ dạng ra sao.

Địa phương này ban ngày cho dù rất mỹ lệ, ban đêm không tránh khỏi quá khủng bố!

Không có tập kích.

Thẩm Thắng Y bình an đến trước sảnh đường, chàng quẹo vào hành lang bên trái, ngón tay chọt một lỗ trên giấy dán cửa, lén ghé mắt nhìn vào.

Thái Phượng cùng Tử Vong Diệu đang ngồi bên một cái bàn điêu khắc đầy hình chim chóc bên trái sảnh.

Không những bàn khắc hình chim, ghế cũng vậy, tất cả mọi khí cụ trong sảnh đường nếu không phải khắc hình chim thì hình trạng cũng giống như chim.

Sảnh đường treo đầy lồng chim, có cái bằng tre, có cái điêu khắc bằng ngọc, không ngờ còn có cái đúc bằng kim ngân.

Cực Lạc tiên sinh không chỉ thích chim, còn yêu chim đến mức thành cuồng, thành si.

Thậm chí bản thân lão hiện tại cũng giấu mình trong y phục hình chim làm bằng sắt.

Đầu của Tử Vong Diệu đang đặt trên bàn.

Đầu chim đúc bằng sắt, thân chim cũng làm bằng sắt.

Đó tịnh không phải là một con Tử Vong Diệu thật.

Sắt thượng đẳng hun đúc, mỏng phi thường, mỏng mà cứng, cứng đến mức đao thương bất nhập.

Chỗ vốn là cái đầu chim, hiện tại lại lộ ra một cái đầu người.

Tóc bạc trắng, mắt cũng như sương trắng, mặt mày cười tươi như đang đóng kịch.

Cực Lạc tiên sinh!

Ẩn mình bên trong áo chim chính là trang chủ của Cực Lạc trang.

Lão hiện tại đang cười đặc biệt khoái trá.

Bởi vì Thái Phượng chính đang kể cho lão nghe tới đoạn Cốc Vân Phi bị Tây môn huynh đệ chém thành bốn đoạn.

Lão cười nói:

“Lá gan của Tây môn huynh đệ thật quá nhỏ, một cái đầu tốt như vậy, đáng lẽ nên cầm ra đường rao bán”.

Thái Phượng nói:

“Bọn chúng không những gan nhỏ, mà còn ngu xuẩn đến đáng tội”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người nói như vậy, bọn chúng chắc đã chết dưới độc châm trong tay áo của người”.

Thái Phượng nói:

“Độc được đó quả nhiên rất lợi hại”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người nghĩ ta lừa gạt người sao?”.

Thái Phượng nói:

“Tôi sao lại nghĩ vậy chứ”.

Nàng chợt đứng dậy, uốn hông, ngồi trên đùi Cực Lạc tiên sinh:

“Ông sao lại lừa gạt tôi cho được?”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Châu bảo đã lọt vào tay?”.

Thái Phượng đáp:

“Trong cỗ xe ngựa ngoài cửa, tổng cộng năm hòm”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Ta tốn ba đêm mới nghĩ ra kế hoạch này, không có lý do không thành công”.

Thái Phượng nói:

“Sự xuất hiện của Thẩm Thắng Y lại cơ hồ phá hoại đi kế hoạch này”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Sự xuất hiện của y tịnh không nằm trong kế hoạch của ta”.

Thái Phượng nói:

“Bất cứ kế hoạch nào ít nhiều gì cũng khó tránh khỏi có trở ngại ngoài ý liệu”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người muốn báo thù, ta giúp người tiêu diệt Khổng Tước, người muốn có tiền, ta cũng giúp người thiết lập biện pháp đoạt tới tay, hiện tại đã hết tức, tiền đã có, người chắc rất khoái trá”.

Thái Phượng cười ngọt:

“Khoái muốn chết”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Không còn muốn gì nữa?”.

Thái Phượng cười:

“Ai nói không có?”.

Cực Lạc tiên sinh “ồ” lên:

“Người còn muốn gì nữa?”.

Thái Phượng song thủ ôm lấy cổ Cực Lạc tiên sinh:

“Muốn ông!”.

Cực Lạc tiên sinh cười khà khà:

“Ta đã không còn trẻ nữa, lại không anh tuấn, người muốn làm gì?”.

Thái Phượng đáp:

“Muốn ông lên giường hầu tôi”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Câu nói đó nếu để người ta nghe được, sẽ cười thúi đầu”.

Thái Phượng nói:

“Bọn họ làm sao biết được bao nhiêu năm nay chỉ có một mình ông mới có thể thật sự làm tôi thỏa mãn”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người đại khái còn chưa biết mỗi một lần hầu người xong, ta tối thiểu phải uống chín cân thuốc, lại phải nghỉ ba ngày”.

Thái Phượng nói:

“Vậy một tháng có mười ngày khoái hoạt thật sự”.

Cực Lạc tiên sinh cười lớn:

“Một tháng mười ngày, người định lấy mạng ta à”.

Thái Phượng hôn Cực Lạc tiên sinh:

“Tôi làm sao mà tha mạng ông được?”.

Thẩm Thắng Y bên ngoài nhìn thấy, không khỏi rùng mình. Đến bây giờ chàng coi như đã rõ quan hệ thật sự của một nam một nữ đó, thứ quan hệ không bình thường.

Tâm lý của hai người đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đi đến mức biến thái.

Cực Lạc tiên sinh liền nói:

“Xem ra người làm sao cũng không chịu buông tha ta”.

Thái Phượng hỏi:

“Lẽ nào ông có thể sống không có tôi?”.

Cực Lạc tiên sinh lắc đầu:

“Không thể”.

Thái Phượng nói:

“Vậy còn không mau thu thập hành trang”.

Cực Lạc tiên sinh ngậy người:

“Làm gì?”.

Thái Phượng đáp:

“Rời khỏi Cực Lạc trang này”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Tại sao?”.

Thái Phượng nũng nịu:

“Ông bán đầu người chỉ là để tìm vui, không thêm che mặt, tôi tin rằng Thôi lão lục Kim tiểu tam chắc nhận ra ông, ngày mai quan phủ nhất định sẽ phái người đi kiếm ông về, mặt đối mặt với chúng, có thể gặp chuyện đó”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Bớt lo đi, lúc đó Thôi lão lục Kim tiểu tam đang say sưa, ta chỉ cần cài lại bọn chúng túy lúy hoa mắt, nhìn lầm người, quan phủ làm sao có thể bắt ta?”.

Thái Phượng nói:

“Rời khỏi đây an toàn hơn”.

Cực Lạc tiên sinh lại lắc đầu:

“Để cho ta một tháng, ta có lẽ có thể bỏ đi”.

Thái Phượng hỏi:

“Tại sao phải một tháng?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Kỳ thật thời gian một tháng ta tin cũng vô phương hoàn toàn chuyển chỗ hết chim chóc trong trang viện này”.

Thái Phượng hỏi:

“Ông không buông được mấy con chim này?”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người nên biết rõ”.

Thái Phượng nói:

“Có năm hòm châu bảo, ông có thể mua nữa”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Những con chim này không phải toàn bộ là dùng tiền có thể mua được”.

Thái Phượng nói:

“Vậy thì ông có thể đi tìm bắt nữa mà”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Người lẽ nào đã quên ta đi tìm bắt những con chim này trước sau đã tốn mất bao nhiêu thời gian?”.

Thái Phượng trầm mặc.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Người yên tâm, cho dù có lưu lại đây, quan phủ cũng không có biện pháp bắt ta”.

Thái Phượng nói:

“Nhưng tôi ...”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Người lại càng đơn giản hơn, chỉ cần đem châu bảo chôn giấu là được rồi!”.

Thái Phượng nói:

“Ồ?”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Thẩm Thắng Y, Cốc Vân Phi, Tây môn huynh đệ toàn là võ lâm cao thủ, người cho dù tự mình thừa nhận là người âm mưu giết chết bọn chúng, có ai chịu tin chứ?”.

Thái Phượng ngẫm nghĩ:

“Đúng ha”.

Cực Lạc tiên sinh thốt:

“Quan phủ cần phải nắm đủ nhân chứng vật chứng mới có thể đem người ta phán tội, bọn họ làm sao có nhân chứng ...”.

Một thanh âm chợt ngắt lời lão:

“Ở đây có một!”.

Cực Lạc tiên sinh Thái Phượng giật mình quay đầu lại, mục quang vừa chạm, thất thanh:

“Thẩm Thắng Y?”.

Thẩm Thắng Y đang dựa mình bên cửa, chăm chăm nhìn Cực Lạc tiên sinh:

“Về phương diện vật chứng, cái áo chim trên mình ngươi, còn có cổ xe ngựa mà Thái Phượng cô nương đánh tới ngoài cửa, ta nghĩ đã đủ rồi!”.

Thái Phượng mặt mày tái mét, bất giác đứng dậy.

Cực Lạc tiên sinh cũng đứng dậy, liền lấy cái đầu chim trên bàn đội lên.

Cực Lạc tiên sinh lại biến thành một con Tử Vong Điểu.

Thẩm Thắng Y vẫn chăm chăm nhìn lão:

“Ta từ lúc ban đầu đã có nghi ngờ Tử Vong Điểu là người giả trang, không tưởng được ngươi không ngờ có thể lợi dụng sự chấn động của đôi cánh mà bay lên không, bội phục! Bội phục!”.

Giọng nói của Cực Lạc tiên sinh từ trong cái đầu chim truyền ra:

“Không có gì”.

Thái Phượng thấy Thẩm Thắng Y như thấy quỷ, thoát miệng hỏi:

“Ngươi không phải đã trúng độc châm sao?”.

Thường Tam Phong đáp:

“Đó là sự thật”.

Thái Phượng hỏi:

“Sao ngươi không chết?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Bởi vì ta đã uống thuốc giải độc”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi truy:

“Giải được ở đâu?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ngươi có nghe nói tới Đường Môn Bưu Báo huynh đệ không?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Có nghe qua, hai người bọn họ nghe nói đã luyện thành một thứ Tiêu Hồn Thực Cốt Tán”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Hơn nữa còn có giải dược”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Ngươi quen bọn họ?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Quen Đường Bưu”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Hắn đã cho ngươi giải dược?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Không sai”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Vậy thuốc giải của Tiêu Hồn Thực Cốt Tán lại có thể hóa giải thứ độc dược này?”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thêm vào nội công thâm hậu của ta là đủ”.

Cực Lạc tiên sinh ngậy người:

“Thì ra là vậy”.

Thái Phượng hỏi tiếp:

“Người làm sao đến đây được?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Ta vốn không rời khỏi khu vườn đó, một mực nằm phục dưới xe vận công bức độc, đến khi người đánh xe ra khỏi vườn, ta đã khở lại bảy tám phần, vì để truy tra chân tướng, đã lén tiến vào trong thùng xe”.

Thái Phượng nói:

“Người ...”.

Chỉ nói được một tiếng “người”, nàng liền tức tối đến mức không thể nói nữa.

Thẩm Thắng Y rất hiểu rõ tâm tình của nàng, không nói với nàng nữa, quay sang đối diện Cực Lạc tiên sinh:

“Đến bây giờ, toàn bộ sự việc ta đại để đã minh bạch rồi”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Vậy là nói vẫn còn có chuyện không minh bạch?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Chỉ là một chuyện”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Sao không hỏi cho minh bạch?”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Tại sao người lại nghe lời phân phó của Thái Phượng như vậy, ả kêu người giết người là người giết người, kêu người lập âm mưu giúp ả đoạt gia tài của người ta là người nghĩ biện pháp cho ả?”.

Cực Lạc tiên sinh mỉm cười, hỏi ngược:

“Người biết ta bình sinh thích cái gì không?”.

Thẩm Thắng Y không do dự:

“Chim!”.

Cực Lạc tiên sinh hỏi:

“Thái Phượng là gì?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Là tên một loài chim”.

Chàng ngậy người:

“Người vì vậy cho nên đặc biệt thích, nhất thiết thuận tòng theo ả?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Phải!”.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên:

“Khổng Tước cũng là một tên chim, tại sao người lại nhấn tâm phân thây Khổng Tước của Bách Điều Viện?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Trong trang viện này ta có nuôi bốn con khổng tước, ta biết khổng tước ra sao, ả tuy tên là Khổng Tước, hoàn toàn không giống khổng tước”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Đương nhiên, ả chỉ là người”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Không sai, chỉ là người”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Thái Phượng cũng là một người”.

Cực Lạc tiên sinh chợt hỏi:

“Người có bao giờ thấy chim phượng thật sự chưa?”.

Thẩm Thắng Y đáp:

“Chưa”.

Chàng còn chưa nói tiếp, Cực Lạc tiên sinh đã cắt ngang:

”Căn cứ theo cổ thư ghi lại, chim phượng là một thứ thần diệu, đằng trước như lân đằng sau như hươu, cổ rắn đuôi cá, trán chim quán má chim yên, bụng rồng lưng rùa, cầm yển mỏ gà, đủ năm màu, xuất thân từ Đông phương quân tử chi quốc, ngao du bốn biển.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người nghĩ thật có thứ chim như vậy?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Không nghĩ vậy”.

Lão ngưng một chút, lại nói tiếp:

“Cho nên ta nói chim phượng thật ra hình dạng ra sao, người có dám nói không phải được không?”.

Thẩm Thắng Y cười khổ:

“Cãi như vậy không thể có ai thắng”.

Cực Lạc tiên sinh không phủ nhận:

“Chính thị!”.

Thẩm Thắng Y thốt:

“Theo ta biết, thiên hạ không có ít đàn bà cũng có tên Phượng, thậm chí lấy Phượng làm họ”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Ta biết, bất quá người đầu tiên ta gặp là ả”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Đầu óc người có phải có bệnh?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Mỗi một người đầu óc ít nhiều gì cũng đều có bệnh, ta đương nhiên không ngoại lệ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Hiện tại đầu người lại có ý niệm gì?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Đương nhiên là tiêu diệt chứng cứ”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Người nghì làm được không?”.

Cực Lạc tiên sinh đáp:

“Làm được”.

Thẩm Thắng Y hỏi:

“Làm sao?”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Qua đây, ta nói cho người biết”.

Thẩm Thắng Y không ngờ nghe lời bước xéo sảnh đường về phía Cực Lạc tiên sinh.

Mới đi vào trong đường, “oa” một tiếng quái dị, Cực Lạc tiên sinh đã bay lên.

Thẩm Thắng Y lập tức dừng bước, Cực Lạc tiên sinh cơ hồ đồng thời bộc phát về phía chàng.

Cánh chim đến trước, cánh chim sắc bén như đao chém tới yết hầu của Thẩm Thắng Y!

Phương pháp tốt nhất để tiêu diệt chứng cứ là giết người.

Thẩm Thắng Y đã sớm đề phòng, thân hình lập tức thoái lui!

Cánh chim quét qua, mấy cái lồng chim treo trong sảnh đứt dây văng tứ tán! Đôi cánh chim của Cực Lạc tiên sinh không còn nghi ngờ gì nữa là một đôi binh khí lợi hại.

Cánh trái của lão đánh vào khoảng không, cánh phải lại đánh tới, hai cánh vỗ đánh, chém chặt, song cước đồng thời phối hợp đá ra.

Móng vuốt trên song cước của áo chim cũng là binh khí!

Mỏ chim dài thon sao lại không phải là binh khí cho được!

Toàn thân lão là binh khí, hơn nữa toàn thân đều đao thương bất nhập, lần này toàn lực triển khai công thể, chỉ có ép Thẩm Thắng Y liên tục thoái lui.

Thẩm Thắng Y Tả Thủ Kiếm tuy thần tốc, nhưng đôi cánh chim căn bản là một cặp khiên to lớn, vừa hợp lại là hoàn toàn gạt văng công thể của chàng.

Cho dù kiếm của chàng có thể len qua kẽ hở, đâm vào đôi cánh, cũng vô phương đâm bị thương Cực Lạc tiên sinh.

Nhược điểm duy nhất của Cực Lạc tiên sinh chỉ có đôi mắt, lão hiển nhiên cũng biết điểm đó, cho nên bộ phận đôi mắt phòng thủ đặc biệt nghiêm mật.

Thẩm Thắng Y nhất thời chỉ biết thoái lui.

Sảnh đường tuy cũng rộng rãi, nhưng cánh chim vừa xò ra đã chiếm hết một phần ba không gian.

Thẩm Thắng Y cả chuyện tránh né sang hai bên cũng đã thành một vấn đề.

Thoái đi thoái lại, đằng sau đã là vách tường.

Cực Lạc tiên sinh lại “oa” lên một tiếng quái dị, đôi cánh xò ra hết mức, chém gấp tới.

Thẩm Thắng Y thân người rướn dài bắn lên trên như mũi tên.

Cánh chim chém dưới chân chàng, chém lên tường.

Vách tường vỡ, bụi bay tứ tán.

Thẩm Thắng Y phóng lên được hai trượng, Tả Thủ Kiếm đâm lên nóc nhà, nóc nhà giữa kiếm quang hờ một lỗ lớn, Thẩm Thắng Y cả người lẫn kiếm bắn ra.

Cực Lạc tiên sinh sát na đó cũng lẳng không bay đụng nóc nhà.

“Xoảng” một tiếng, một vùng ngói lớn bị cút bay đụng tan nát, thế bay của lão còn chưa dứt, xuyên qua nóc nhà, lẳng không một vòng, hạ mình trên mái ngói.

Thẩm Thắng Y lại đã đặt chân trên lưới sắt bên trên con đường trải sỏi.

Cực Lạc tiên sinh “oa oa” hai tiếng quái gở, đập cánh bay lên khỏi mái ngói, bay về phía Thẩm Thắng Y!

Sau khi phát động công thế, lão đơn giản coi mình như một con chim, một lời nói của người cũng không nói, chỉ “oa oa” rít lên!

Thẩm Thắng Y chỉ đợi lão bay đến gần, Tả Thủ Kiếm đè xuống, “xoẹt xoẹt” một tràng tiếng động kỳ lạ, rạch gần đứt hẳn một vòng trên lưới sắt, người liền lặn ra một bên.

Tất cả động tác đều hoàn thành trong một sát na.

Người chàng mới lặn ra, Cực Lạc tiên sinh đã lẳng không đánh xuống.

Cánh chim đánh vào khoảng không, song cước của lão tự nhiên rơi ngay trên lưới sắt, rơi đúng ngay chỗ Thẩm Thắng Y đã dùng kiếm rạch phá một vòng tròn.

Lưới sắt đã bị kiếm rạch gần đứt, Cực Lạc tiên sinh vừa hạ xuống, cái vòng lưới chỗ đó liền rơi xuống, nửa người bên dưới của Cực Lạc tiên sinh lập tức rớt xuống lỗ.

Hai cánh nối liền tới vùng xương sườn của lão còn dính lại bên trên lưới sắt.

Một chiêu đó của Thẩm Thắng Y thật vượt xa ngoài ý liệu của lão.

Song cước của lão hổng giữa khoảng không, không chỗ mượn lực, nhất thời cũng không bay được nữa.

Thẩm Thắng Y cả người lẫn kiếm tức thì bay trở lại, kiếm vút lên cái đầu Tử Vong Điều mang trên đầu Cực Lạc tiên sinh.

Đầu chim bị vút văng đi, kiếm của chàng liền đâm tới cổ Cực Lạc tiên sinh.

Cực Lạc tiên sinh không tránh né, nhưng kiếm của Thẩm Thắng Y vừa điểm tới, đôi cánh còn kẹt bên trên lưới sắt đột nhiên hợp lại! “Keng” một tiếng, kiếm của Thẩm Thắng Y lập tức bị kẹt giữa đôi cánh.

Một chiêu đó của Cực Lạc tiên sinh cũng vượt ngoài ý liệu của Thẩm Thắng Y.

Còn có chuyện khác chàng không ngờ tới.

Hai cánh chim vừa gộp lại, lông vũ trên mặt không ngờ lại phì phì bắn ra, giống như là phi đao.

Thẩm Thắng Y nếu chỉ lo rút kiếm, không khó gì bị đám phi đao lông vũ đó đã thương, mà thói quen của người bình thường, một khi binh khí bị người ta kẹp giữ, chuyện đầu tiên muốn làm đương nhiên là rút kiếm ra.

Thẩm Thắng Y không ngờ lại là ngoại lệ, kiếm trong tay vừa bị cánh chim kẹp chặt, chàng không ngờ lập tức buông kiếm, lộn một vòng ra.

Chàng tịnh không biết bí mật của bộ áo Tử Vong Điều của Cực Lạc tiên sinh, chỉ là sát na đó chàng nghe cơ quan hoạt động “cạch” một tiếng.

Phản ứng của chàng nhanh mãnh, kinh nghiệm phong phú, làm sao người thường có thể so bì được?

Phi đao lông chim phì phì bay nhắm ngực chàng, chàng lặn một vòng trên lưới sắt, tả thủ đưa lên vai phải, ông tay áo rút lại rồi phát ra, một điểm hàn quang từ hữu thủ của chàng bay ra, bay về phía mắt trái của Cực Lạc tiên sinh!

Sau khi chàng rút mũi độc châm đó ra, liền thuận tay nhét trong ống tay áo tay phải, vốn nghĩ tới lúc cần có thể có thêm vũ khí để sử dụng, hiện tại cầm sử dụng làm ám khí.

Nó vốn là ám khí.

Cực Lạc tiên sinh thật không tưởng được Thảm Thắng Y không ngờ cũng có thể dùng ám khí!

Lão cũng không tưởng được Thảm Thắng Y không ngờ có thể né được đám phi đao lông vũ đó đột tập.

Sát na đó lão chỉ biết Thảm Thắng Y bị phi đao lông vũ bắn ngã, không khỏi “oa”.

lên một tiếng chim rít.

Một tiếng đó mới vừa thoát ra, độc châm đã bắn vào mắt trái của lão.

Tiếng kêu cao hứng lập tức biến thành tiếng rít khủng bố.

Cực Lạc tiên sinh nửa thân giật nảy, lưới sắt xung quanh đứt hết, toàn thân liền rơi xuống bậc đá.

Thái Phượng lúc đó đã từ trong sảnh đường chạy ra, vừa thấy liền la lên, bước tới đỡ Cực Lạc tiên sinh.

Thảm Thắng Y tức thời hạ mình qua lỗ hổng.

Cực Lạc tiên sinh trợn trừng nhìn Thảm Thắng Y, mắt trái đã không còn thần thái, đột nhiên hỏi:

“Cái người dùng có phải là độc châm của ta?”.

Thảm Thắng Y đáp:

“Chính thị”.

Cực Lạc tiên sinh cười thảm:

“Giỏi, lấy đạo của người ta để trị người ta”.

Thảm Thắng Y thốt:

“Giây phút sinh tử quan đầu, không trách ta được”.

Cực Lạc tiên sinh nói:

“Người nếu không dùng độc châm đó, thêm một đám phi đao lông vũ của ta bắn ra, người chết chắc!”.

Giọng nói ngưng một chút, lại tiếp:

“Không phải người chết, thì ta chết, ngoài sinh tử ra đâu còn đường lựa chọn khác!”.

Lão chợt quay đầu nhìn Thái Phượng:

“Người chắc biết mình tội ác cùng cực, một khi vào nha môn tất phải chết không tha?”.

Thái Phượng gật đầu.

Cực Lạc tiên sinh thở dài một hơi:

“Người đã là nữ vương của chim, làm sao có thể hãm thân vào lao ngục, chờ ra pháp trường chịu chém?”.

Nói dứt lời, lão đột nhiên kéo cánh về, ôm chặt lấy Thái Phượng, mỏ chim thon dài bén nhọn đồng thời mổ phập vào yết hầu của Thái Phượng.

Thái Phượng hoàn toàn không né tránh, không ngờ còn lộ một nụ cười, nhoẻn cười nghênh tiếp cái chết đột ngột đó.

Thảm Thắng Y hoàn toàn không kịp cản trở.

Chàng trừng trừng nhìn hai người ôm nhau gục ngã, nhất thời trong đầu cũng không biết có cảm giác gì!

Một hồi sau, chàng như sự tỉnh mộng, ngửa mặt thở dài một hơi.

Trên trời vẫn còn trăng, ánh trăng vẫn trong như nước.

Áo Tử Vong Điều bằng sắt dưới ánh trăng lấp loáng một thứ hàn quang làm người ta rùng mình, Tử Vong Điều lại đã chết.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vong-dieu>